

BUNDA BALÁZS

before

LONDON

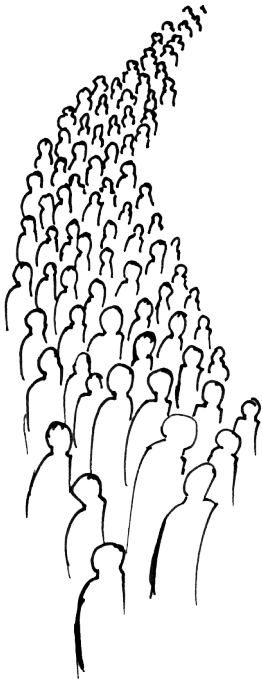

Bunda Balázs
before LONDON

Bunda Balázs

before **LONDON**

A belső illusztrációkat és a borítólapot
készítette

Bunda Balázs

Debrecen 2014
Első kiadás

Mindenki szereti a hősoket. A hősok megmentenek, megértenek és elbűvölnek bátorságukkal.

Aki hősoket keres, ne itt tegye!

Ezek az emberek a műnek nem hősei, csupán karakterei. Karakterek, akik önmagukat sem tudják behatárolni, megmenteni és megérteni. A történetek alapján kialakul bennünk egy fájdalmas valóság, arról a közösségről, ahol a karakterek egymás közt a nap hőseivé válhatnak. Egmás közt túlélők, az érteni akaró olvasó számára szenvedők.

Ajánlom a könyvet azoknak, akik egy élő közösség jobb ismerőjévé akarnak válni. Azoknak, akik új szemszögből, az empátiát félretéve, fanyar humorral szeretnék látni a drogosok világát, ahogyan ők magukat szemlélik sajátjukat

Köszönettel és szeretettel,
Soós Dóra

Előszó

Ez a könyv számba vesz megannyi eseményt, történést, azoknak következményeit és eredményeit, amik a valóságban megtörténtek. Ezen felül betekintést nyerhetünk napjaink fiataljainak hétköznapijaiba és szembesülhetünk a generáció jelentős problémájával: a kábítószerfogyasztással. Látócsövünk ez esetben egy 6 főből álló társaság, és azok mindennapjai. Ők képviselik a mai 20–25 évig terjedő fiatalokat, azokat, akiknek túl nagy falat az élet. Nem indultak hátránnyal, nem bűnöztek, de rabul estek saját csapdájukban. Aki az egyetemi évek alatt gyorsítót szed (ilyenről is hallottunk már) az valamilyen céllal válik drogfüggővé, de aki elé nem tűztek ki célt, nem tudja, hol a határ, arra a saját létrája szakad rá. Az élethez fel kell nőni, meg kell érni bizonyos döntésekhez és meg kell tapasztalni rengeteg mindent. Ezeknek a fiataloknak egyetlen bűnük volt, mégpedig az, hogy nem tudtak felnőni. Sajnos előbb–utóbb mindenki találkozik az ilyen esetekkel, közvetlenül vagy közvetve.

A könyv nyelvezete gyakran alkalmaz ob-szcén szavakat, éppen azért, mert jelentős része valós párbeszédre alapul, vagy szószerinti részlete azoknak. Ezen felül, a történet rendel-

---

kezik valós és kitalált eseményekkel, melyek szétválasztása gyakran lehetetlen, részben a valóság abszurditása miatt, másrészt pedig ezzel védve a valós szereplőket és a valós eseményeket.

A történetben megismert karakterek gyakran több valós személy(ek) tulajdonságaiból és fiktív tulajdonságokból összegyűrt emberek.

Csak olyanoknak ajánlott, akik képesek tolerálni mindenfajta nyomdafestéket nem tűrő dolgot!

– FigyeljeteK, nem tudom, hogy megy ez nálatok, értem? De, itt rohadtul nem fogjátok minden reggel azt a faszt szívni! A szomszédok ismernek, ennek meg olyan szaga van, mint a trágyának! Nekem munkám van, értitek? Nagyon jó lehet gondatlanul itthon ülni és semmit nem csinálni, de nőjeteK fel baromarcúak! És igazán lehetnéteK ennél okosabbak is. – ezzel a lendülettel kinyitja az ablakot, legalább némi szag kimegy. – Neked meg jövő héten szóbelid van, a harmadik alkalommal, ha jól tudom, úgyhogy jó lenne, ha nem basznád el! – mondja Gombos, a szép elegáns öltönyében, a frissen vasalt ingében, és a karcsúsított, szépen megkötött nyakkendőjében, miközben a lába a fényesre kefélt lakkcipőjében izzad.

Kávét iszik a saját, piros kis bögréjéből, a másik kezével hadonászik és Márkra mutogat, aki a legfiatalabb a társaságban (21) de már harmadjára bukik meg az érettségin. Épp most szívott bele a méretes spangliba, ami szépen körbejár, kézről kézre, szájról szájra. Mindenki nagyot szív, bent tartja, és halkán, élvezettel fújja ki a mámoros füstöt, aminek kellemes illata átjárja az egész lakást. Az asztal, ami tele van mosatlan tányérral, morzsákkal, cigi pa-

---

pírral, dohánnyal, kártyával, újságokkal, roskadásig ragasztva levonókkal, teljesen körbe van ülve. Gombos a végén áll, közel az ajtóhoz, épp munkába készül, és a nála lakó, naplopó társaságot szapulja. Ideális életkép.

– Jó lenne, ha találnátok magatoknak valami életcél, és nem csak a faszotokat vernétek, miközben én dolgozom! – emeli a hangját Gombos, de látszik rajta, nem ez az első kis előadása, rendszeresen szóba jöhet ez a téma, ugyanis az asztalnál ülök 100%-a semmilyen érdemleges munkát nem végez!

Ez 5 az 5-ből, vagyis egy mai átlagos család mennyiségű ember aki abból él, hogy...miből is?

– Mit vagy úgy oda, semmi rosszat nem csináltunk. Egyébként is minek csapkodod itt a nyáladat, hogy keressünk tisztességes állást, „Keressünk valami normális állást.” meg, hogy „Kezdjünk valamit magunkkal!” Te milyen munkát is végzel? Papírtologató? – szólal fel Tomsz, a maguk védelmében.

Ő a legidősebb (25) sikeres érettségivel, egy közgazdász diplomával és 3gramm jó magyar olcsó, lámpázott száraz fűvel a zsebében, ami biztos elég lesz a következő két estére, ha nem éri semmi stressz. Akkor többet szív! A kedvenc ruhája van rajta: kockás köntös és papucs. Semmi több, nem is kell, úgy sem

mozdul ki. Gombos az előbbi ellenérvet higgadt mozdulattal kezeli: a füves cigit, ami épp Tomsz ujjá között volt, egy laza mozdulattal kikapja, és a bukóra nyitott ablakon át lehajítja. A társaság felbőszül, de annyira senki nem aktív, hogy bármi megerőltető mozdulatot is tegyen, mindenki a seggén marad.

– Irrattáros! – kezeli le Gombos a cinikus hozzászólást, majd laza mozdulattal megfogja az aktatáskáját (ami vagy teljesen üres, vagy pornóújságok vannak benne) a hóna alá csapja, kinyitja az ajtót és kimegy a házból.

A levegő is megáll, az asztalnál ülők, vagyis Tomsz, Dániel (24), Gabika (22), Timi (23) és Márk (21) maguk elé néznek némán. Senki nem áll fel, senki nem ösztönöz senkit hogy „na, bazdmeg, kezdjünk valamit magunkkal, ezzel az egész élettel”, ehelyett csak várják türelmesen, hogy múljanak a percek. Dániel köhög egyet, a fű utóhatása, ha éppen tüdőgyulladás van. Gabika, aki régen túlsúlyos lehetett, de hála a drogoknak lefogyott, most megissza a reggeli kakaóját, megvakarja a tőkét és előhúzza a citrom színű köntöse mellzsebéből egy kis átlátszó légzáró nejlontasakat. Természetesen fű. Magához húzza az asztalon levő cigipapír adagolót, kihúzza egy lapot, kinyitja a tasakot, kivesz egy csipetet, végighinti a papírt, megigazgatja, a végére tesz egy szűrőt (fő az egész-

---

ség) és megtekeri. A nyálával megragasztja, a szájába rakja és a saját pucérnős öngyújtójával meggyújtja. Mindezt olyan lassan, mintha ezernyi kamera rögzíteni száz meg száz szemzögből, hogy ez legyen a Tele-shop új kínálata. Kecses és pontos mozdulatok, gondosság és szeretet! Ez az, ami fontos a jó spangli elkészítéséhez! Füst árad ki a szájából, mindenki fellelegzik, ma reggel sem kell szembesülniük a valósággal, maradhatnak otthon, nézhetnek rajzfilmet és felváltva járhatnak a budira maszturbálni. Úgy tesznek, mintha senki nem tudná a másiktól, de valójában mindenki tisztában van vele, hogy mikor miért mennek abba a helységbe. Egy külsős ember számára joggal vetődhet fel a kérdés, milyen emberek is ők valójában és hogy jutottak ilyen sorsra. Annak, hogy valaki idáig süllyed, ezernyi oka van, millió kifogás és milliárdnyi út. De mégis, milyen emberek ők?

Gabika a bátyja révén jutott hozzá különböző szerekhez, és amikor egy balhé során előzetesen volt, kitiltották a szülei, akik mellesleg jómódú és a társadalom által elfogadott emberek. Ő mostanra igyekszik kerülni minden verekedést, erőszakot és izgalmat. Csak a tabletták maradtak meg, amiket előszeretettel próbál ki, az mindegy, hogy milyen betű áll rajta. A fű pedig lenyugtatja.

Dániel gyerekként csodabogár volt. Okos, tehetséges, gimnazista, aki kezdte tehernek érezni azt, hogy elismerik és mindig többet várnak el tőle. Szülei nyomása alatt eljutott arra a szintre, hogy iskola helyett kocsmákba járt. Végül, egy olyan srác, aki osztályelsőként vitte végig a hatosztályos gimnáziumot, kettesekkel ment át érettségén. Természetesen most is okos, bármiféle végzettség nélkül mestere az informatikának, és mindene, amije van, magának köszönheti. Nyugodt, jól megfontolt lett. Ő a társaság egyetlen tagja, aki nem iszik alkoholt.

Tomsz, aki a legidősebb, mindig is felsőbbrendűnek tartotta magát. Miután a szülei szétváltak, ő az anyjával maradt és betöltötte a család egyetlen férfi szerepét. Egyke gyerek, így elkényeztetett, lusta és követelőző emberre vált. Mostanra, mivel itt is ő a legidősebb, türelmetlen és erőszakos. Az az ember, akivel nem tudsz leülni úgy sakkozni, hogy ne borítaná rád az asztalt, mert, hogy nem ő nyerne, az is biztos.

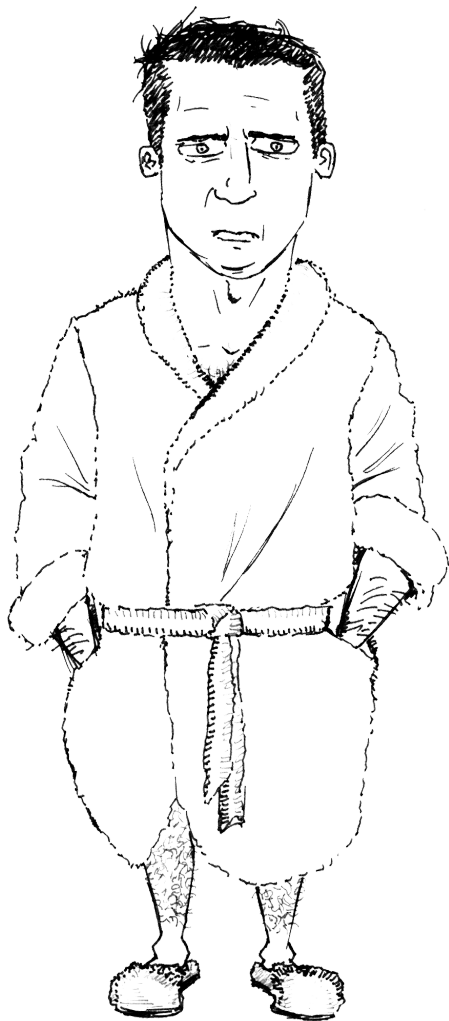
És itt van Márk, a legfiatalabb. Talán már azért is, hogy korát kompenzálja, vagy azért, mert az ő gazdag, doktori címmel bíró családjából senki nem dilis, ő az aki leginkább hajlamos a túlkapásokra. A szülei nem vártak el tőle soha semmit, nem volt semmi stressz az

életében. Idegesítő kertvárosi gyerek, akinek kéthetente pénzt és édességszagot küldenek a szülei. Ezért lett ilyen. Őrjöng, szitkozódik, benne van minden hülyeségben, de ha ránézel, tudod, hogy még gyerek. Ha a városban, vagy egy parkban van, és meglát egy kutyát sém táltató embert, tutira kikezd a kutyával, ugat rá, ordítózik, hogy az megvaduljon és ő ebben örömét lelje. Gyerek még. Nem tud magának parancsolni. Ha puzzlezol vele, és ott van az öletekben a már félig kirakott 1000 darabos Eiffel torony, és nehéz órák hosszú percei alatt sikerül egy jó darabot találnia, olyan önfeledten ugrik fel, hogy sikerül, megfeledkezve arról, hogy az öletekben volt az eddig kirakott kép. Ennyit a játékról.

Aztán itt van Gombos. Róla nem sokat tudni, ő nem folyik bele a társaság hétköznapijaiba. Talán ő az egyetlen, aki felfogta azt, hogy ideje felnőni, felelősséget vállalni, és kilépni a nagyvilágba. Ezt gyakran próbálja képviselni, de megannyi komolytalan viselkedése van, ami inkább jellemző egy óvodásra, mint egy felnőttre. Többre tarja magát a munkája miatt. A rohadék. És nála nagyobb káromkodásokat, nem tud mondani senki.

Ha van valaki, aki abszolút fekete bárány, akkor az Timi. Sosem beszélt a családjáról, nem volt egy mélypontja sem, amikor megnyílt

volna. Az, hogy ő itt van, az a furcsa véletlen és a saját gyengesége elegye. Ez volt a legolcsóbb lakás, ahol társbérlőket kerestek, ő pedig ekkor került fel a nagyvárosba. Reményekkel teli emberként, aki szeretne diplomával rohangálni. Fél éven belül se tanulás, se barátok, se hazajárás. Ő is szürke, elkorcsosult lett. Úgy, ahogyan mindannyian ebben a romos, régi lakásban. Ha ő valamiben mégis kitűnik a többiek közül, az nem más, mint az, hogy nemrég bejelentette, hogy elköltözik. Kiköltözik Londonba. Még ő sem tudja hová, és mit fog ott csinálni. Nem is gondolja komolyan, de a repülőjegye már megvan! Nem is tervez semmit, csak a cuccai mindig indulásra készen vannak. A ruhái egy nagy poggyászban, minden egyéb egy hátizsákban, pedig csak 12 nap múlva indul a gépe. Ezt a tényt igazából mindenki szelíd közönnyel kezeli, vagyis leszarja, nem beszédtema, viszont ez Timinek tökéletes kibúvó mindenféle munka és felelősség alól. Pont úgy, ahogyan azt egy ilyen társaság tagjától elvárnánk.

Első

– Nem arról van szó, hogy gusztustalannak tartom a japán csajokat, csak vágjátok, azok nem is borotválják! Gondoljatok bele, bármilyen cukipofik, meg aranyos mosolygós szem, meg hogy két feles után ő könyörög, hogy had legyen a tiéd és bármit megtesz, de amikor ott vagy, az a sok szőr akkor is ott van! Szerintem gusztustalan, nem bírnám – Okoskodik Gabika, egy üveges babatáppal a kezében, amit kanalazgat magának.

Ő ezt szereti enni, főleg amikor betép.

– Jobb, mint az argentinoknál! – okoskodik Dániel.

– Mert mi van az argentinokkal?

– Ők semmit nem borotválnak le, ők kiszőkítik!

– Nebasz!

– De, de! Se láb, se hónalj, se bajusz! A pináról meg végképp le is mondatsz!

– És ezt te honnan tudod? – kérdezi Gabika.

– Olvastam róla.

– Na, ne! Ne viccelj már, jó?

– Nem viccelek, szerinted ez vicces?

– Ember, ez kiábrándító! Ha már én lenyírom hetente a farkam körül, ők igazán megtehetnek! – nem kívánt információ Gabikától.

– Sosem dugnék meg egy argentint! – lép be a beszélgetésbe Tomsz.

– Most már én sem! – mondja röhögve Gabika, aki eddig erről semmit nem tudott. Annyit tud a kultúráról, hogy tanítják az iskolában, és hogy sokan e mögé bújva keresnek pénzt. Nem áll távol az igazságtól, a maga egyszerű módján.

– Nem láttátok a töltőmet? – kérdezi Márk a laptopja mögül, ami jelzi, 3 perc múlva lemerül.

Végül is, mire a sietség, az aksi 3 órát bír ki, akkor 3 percet már csak tud várni, anélkül, hogy kikapcsolna. Feláll, turkál, dobálja a földre górt ruhákat, zsinórokat.

– Bent nézted? – mutat Dániel a belső szobára. Ott Gombos lakik, egyedül.

Mivel övé a lakás, saját szobája van, de ez így fair.

– Nem. – kászálódik fel lassan Márk a földről, és nyit be a belső szobába.

Mintha egy másik világba csöppentünk volna. A falak tiszták, nincsenek poszterek, a TV sincs megégetve. A lámpa teljesen ép, az ajtó belső oldalán nincsenek apró kis lyukak, amiket darts okozott, az ágy előtt szőnyeg van, és az ágy, ami egy franciaágy, frissen vetett, mosott stílusos kék huzattal. A jobb sarokban az isten áldása: a router. Mellette elosztók, töltők,

kábelek. Ott van Márk laptop töltője is, aminek most nagyon tud örülni. Közben már lemerül a laptop, hála a nagy siettségnek.

– Bazdmeg! – konstatálja Márk, hogy nem sietett eléggé. – A kurva jó élet bassza meg! Most minden adat elveszett? – Teljes a pánik.

– Mi? – kérdezi a babatápszabáló.

– Lement a kép!

– Hogy mit csinált?

– Eltűnt, bazmeg, eltűnt! – ordít Márk tehetetlenül.

– Kikapcsolt? – kérdezi Dániel, aki mellesleg programozónak tanult, amíg ki nem rúgták az OKJ képzésről, mert lopta az alkatrészeket.

Előtte nagyon ígéretes tehetség volt!

– Kapcsold be, és folytasd ott, ahol abba hagytad! – osztja tovább az észet.

És tényleg! Márk bekapcsolja a most már töltőn működő laptopot, és folytatja a munkáját, vagyis meztelen csajokat néz, akik bicajokkal pózolnak. És persze Facebook e mellé. Tomsz hátradöntött fejjel a plafont nézi a kényelmes kis babzsák-foteljéből. Be van tépve. Nem érdeklik a kinti események, és valami oknál fogva a külvilág is meg van nélküle. Az élet telik, anélkül, hogy kapkodnának utána. Gabika tovább eszi a babatápot, hangosan csámcsog, nyalogatja a kanalát. Telefoncsengő. Mindenki meglepődik, a hosszú idegesítő és monoton

---

vékony hangon. Nem azon, hogy milyen szar, hanem hogy van.

– De hát, nincs is vezetékes telefonunk! – csodálkozik Gabika.

– Ez a kaputelefon. – nyögi ki Dániel, miközben a szakállát piszkálja.

– A miénk?

– Igen.

– És ki az?

– Honnan tudjam. – tápászkodik fel Dániel, és odalépked a bejárati ajtóhoz, majd rámutat a kaputelefonra, hogy mindenki jól lássa.

És tényleg! Ott a kaputelefon, ami csörög vég nélkül. Felveszi.

– Haló? – Szól bele megilletődötten.

– Haló! Endi vagyok! – Válaszol a recsegő hang.

– Milyen Endi? – Dániel nincs képben, és ez sajnos nem is meglepő egy szivaccsá átalakult aggyal.

– Táskás Endi! Csütörtök van!

– Ó, tényleg. Gyere fel! – ugrik be Dánielnek a név, és megnyomja a gombot, ami nyitja a lenti kaput, és mint aki jól végezte dolgát, le is rakja a telefont.

Endi heti rendszerességgel jár, ő hozza a fűvet. Jó minőség, elfogadható ár, és mindig tud valami újat mesélni. A telefon újra csörög, még

jó, hogy egyből, ugyanis Dániel biztosan nem fordult volna vissza.

– Mi van? – szól ingerülten.

– Megnyomtad a gombot? Mert itt nem nyílik az ajtó!

– He? Próbáld újra! – és újra megnyomja a gombot. A világ legnehezebb munkájának tűnik, akár fizetésemelést is kérhetne, teljes joggal.

A telefon újra cseng.

– Hát, úgy néz ki, nem működik a távkioldó, hozd le a kulcsot. – Endinek olyan recsegő hangja van telefonon keresztül, mintha valaki a fingjával kommunikálna.

– De ez a negyedik emelet!

– És most mi a faszt csináljak? Repüljek fel az ablakon?

– Jó, lemegyek érted. – ezzel a végszóval csapja le a telefont Dániel, és fordul be a napaliba. – Valaki menjen le Endiért!

– Ki az az Endi? – néz föl Gabika.

– Táskás Endi, bazdmeg, csak nem működik a kaputelefon távkioldója. Fogd a kulcsot, menj le és engedd be.

– Én biztos nem, rohadtul fáj a hasam. – Gabika a kifogások nagymestere.

– Márk?

– Nem, kösz.

– Tomsz, rád fér a séta.

Tomsz lassan felkel az óriás babzsákból, újraköti a köntösét, felhúzza a lábára a bolyhos papucsát és kimegy a konyhába. Zsebre vágja a kulcsokat, és egy „Apuci” feliratú bögrébe vizet tölt. Berakja a mikroba, beállítja 1 perce és vár.

– Ne már, hogy most csinálsz kávé! Endi lent vár, bazdmeg!

– Megyek. – válaszol Tomsz, megállítja a mikrót és kísétál a lakásból. Kilép a lépcsőházba, a negyedik emeleten van. A falak egyenetlenek, omladoznak. Az ajtókon rács van, lábtörlők nincsenek. Tomsz lassan a lépcsőhöz ér, elkezd lesétálni. Lassan de biztosan. Út közben rágyújt egy cigire, közben a kovácsoltvas kapaszkodón húzza végig a tenyerét. Végül leér, végigcsoszog a folyosón, előkeresi a megfelelő kulcsot és kinyitja a nagy kaput. Kint áll egy szemüveges 22 éves fiú. A vagyonbéli különbség látszik, H&M-es ruha. Még a bokszer is az, tutira. Nem néz ki rosszul, a haja frissen nyírt, fésült, a cipője új. Minden esztétikát felborít az a hatalmas lila folt, ami az orra nyergén van, és a fabot, amin támaszkodik. Az ajka ki van csattanva, és a szeme alatt bevérzés van.

– Ejha. – nézi Tomsz kábán a frissen átrendezett arcot.

– Van bármi frappáns megjegyzésed, vagy eltekintesz mellette? – Endi nem először lát meglepődött arcot, amikor meglátják a képét.

– Gyere be.

A nagykapu becsukódik, Endi lassan ván-szorog fel a lépcsőkön, közben erősen kapaszkodik.

– Mi történt veled?

– Látnád a haveromat. Szétrúgták a pöcsünket, az történt. Voltunk a hét elején, Kőbányán, és egy tévedés miatt azt hitték tolvaj vagyok, persze alaptalanul. Akkor csak egy pofon volt, de a haverom visszarúgott. Az a fasz meg, akit megrúgott, mint utólag kiderült, ketrecharcozott, és tisztában volt a harcművészettel meg az efféle irányultságokkal. Láthatod. Én jobban megúsztam, nekem csak a térdem van összezúzva, meg a hátam, meg eltört az orrom. A havernak elrepedt a koponyája ott elől, kitört két első foga, eltört a kulcscsontja meg a bal alkarja.

– Szomorú.

– Az.

– És mire mondtad, hogy van-e frappáns megjegyzésem?

– Ó, hát az elmúlt napokban bárkinél jártam, kaptam becenevet. Voltam bohóc, krumpliorr, Dr. House, sánta róka, Két-arc, boxos, és még

---

kitudja mik. Az elején kivolt tőle a faszom, de már megszoktam.

Ahogy Endi mesél, felérnek a negyedik emeletre, mindketten fáradtak. A Mount-Everestet mászták meg a szemünk előtt! Tomsz kinyitja az ajtót, Endi besétál, és az előszobában megáll.

– Csá, srácok! Hol van Timike? – köszön Endi a nappaliban levő aktív társaságnak.

– Hali! Csajánál. Ú, mi a fasz? – veszi észre Gabika a bottal közlekedő vendéget.

– Hosszú. Majd Tomsz elmeséli.

– Tudod ki vagy? Az Aduász! – kezdi a szívozást Gabika. (Az Aduász a Pókember képregény-világ egyik gonosza, bottal jár és mindig elegáns)

– Az kövér és kopasz! – javítja ki Márk. – Inkább Dr. House!

– Látod, én mondtam. De már észre sem veszem, leperreg, vágod? – fordul Tomsz felé Endi, rámutatva a többiek értelmi szintjére.

– House öreg, és borostás, és nincs seb az arcán. – szól bele Dániel.

– Az Aduásznak van seb az arcán! – érvel Gabika.

– De kopasz! – csattan a válasz Márktól.

– Egyszerű, más oldalról kell hozzáállni a dolgokhoz, nem faszfej módjára! – mondja okosan Dániel.

– Köszönöm, nagyra értékelem. –hálálkodik Endi, hogy megüssa a további beceneveket.

– Tripod. – mondja ki az egyszerű és frapáns jelzöt.

– Egy háromlábú. Megtisztelő. – cinikus mosollyal hálálja meg a szép szavakat.

– Hagyjátok! Mit hoztál? – tereli le Tomsz a témát.

Endi benyúl a zsebébe, apró kis zacskók csörögnek benne. Mintha a mennyország himnusza lenne ez a hang. Kevéske matatás után előhúz két apró tasakot. Az egyikben fű van, a másikban valami más. Színes tabletták, mindenféle választékban.

– Az mi? – kapja fel Dániel a fejét, és a pirlákra mutat.

– Az álmok! Jobb, mint a fű, erős, mint a kokain, és nem káros. Kiszakít a valóságból!

– Jó, tudod hogy a kamu reklámszöveget le-szarjuk. És miért ilyen összevissza színű? – Kétkelkedi Tomsz a bogyók minőségében.

– Ja, és, van pirosban meg kékben is? – vág bele Gabika.

– Van. – szól a Tripod és elkezd turkálni a tasakban. – Tessék. – besántikál és odaadja a két bogyót.

Gabika Márk felé fordul.

– Válassz Neo! A pirosat, vagy a kéket? – idézget a Mátrix-ból.

– Még mindig nem mondtad el, hogy miért ilyen a színük. – tereli vissza Tomsz a témát a helyes irányba.

– Így viccesebb! Nyugi már, nem mosópor van benne! – biztató megnyugtató ember-től, aki az imént mesélte, hogy azt hitték tolvaj.

– A füvet megveszem, az egész tasakot. De ez, ebből csak 4 darabot vennék. – mutat a pirulás zacskóra.

– Az a tasak 20, a bogyoéknak darabja kettő.

– Az 26? – Tomsz sem a matektudásáról hí-res.

– 28.

– Jó sok! – jegyzi meg Dániel.

– Miért hol kapsz olcsóbban? Egyébként is, akkora nagy kényelemmel vagytok itt, csak pó-fázni tudtok. Mondjatok még valakit, akihez házhoz megy a „postás”. – vág vissza a Tripod.

Tomsz turkálni kezd a köntösében. Elővesz egy gyűrött ötezrest. Bemegy a szobába, a nad-rágjai zsebében matat. Összejön 25, de ez még édeskevés! Ránéz a „közös költségekre” fenn-tartott kis fonott kosárra.

– Srácok, majd visszateszem. Ez most közös érdek. – Talán nem is először hangzik el ez a mondat, anélkül, hogy valaha is visszakerült volna egy általa hiányzó forint ebbe a kosárba. Ki vesz háromezer forintot a kosárból, a többi közé gyűri és átnyújtja a háromlábúnak.

– Mi a fasz? – logikus reagálás Gabikától.

– Köszí srácok! – kissé szarkasztikusan mosolyog Endi, zsebre vágja a pénzt.

– Hó végén visszarakom! – ígéretet Tomsz, látszik, saját magát sikerült meggyőznie!

Telefoncsörgés. Dániel a zsebéhez kap, és elővesz egy régi, kopott, előző évezredből átmentett telefont. Fűlsüketítő csengőhang.

– Ez mi az isten? – kérdezi a háromlábú.

– Telefonom. – válaszol és felveszi. – Tessék? Ja, tudom, már itt van. Puszil. Úgy vettünk. Jó, majd jössz. Csá! – nyomja ki.

– Utoljára az őskorban használtak ilyen tégladarabot. – jegyzi meg Endi.

– Kussolj már, nekem teljesen jó. Nem értem minek van szükség ilyen hipszter kütyűkre. Iphone, meg okostelefon, meg faszom tudja, könyvméretű telefonok.

– Nem tudom, mondjuk sms-t írni.

– Azt ezzel is lehet, meg telefonálni is. Haló, ez is egy telefon faszfej! – ecseteli Dániel, és hozzávágja Endihez.

A téglafonnak semmi baja nincs, egy karcolás sem.

– Na ettől a tiéd szarrá törne. Majd rúgd már vissza. Különben is van tabletem.

– Remélem, nem szar és húgy elege! – jegyzi meg Gabika, mert ő azóta is a pirulákat vizsgálhatja.

A többiek, halkán nevetnek és kíváncsian nézik, mint a kisgyerekek, hogy mi fog most történni. Beveszi a kéket, hátradől és várja a hatást.

– Ha ez valami kamudrog, és rohamom van, ne hívjátok az anyámat! – szól, majd remegve kifújja a levegőt.

Kisvártatva (olyan 35–50 perc múlva) amikor az anyag hatni kezdett, Gabika szája és a WC csésze találkozott. Egy hatalmas hányás lett a vége, több mint valószínű a kis kék pirulától. Órák múlva is fájt a feje, a hasa is használhatatlanná vált egy teljes napra. Annyi a babatápnak és a szép köntösnek. Egy biztos: Nem csodaszer, és nem váltja meg a világot. Nem teremt békét. Nem találsz rá Istenre. Végül is, egy droggal sem találsz rá Istenre... Ilyet sem veszünk többet.

Második

Este 11 van. A legkellemesebb napszak. Az utcán nem járkálnak azok az öntelt beképzelt faszfejek, akik arról osztják az ést, hogy nekik van munkájuk, ők mennyivel többek. Nem, ők már rég otthon ülnek, tévét néznek, zuhanyoznak, megeszik a kedvenc esti ételüket, ágyba bújnak a feleségükkel és 4 perc alatt elintézik a testi kapcsolatnak nehezen nevezhető valamit, és alszanak. Ilyenkor a kocsmák tele vannak azokkal a lúzerekkel, akiknek az életük még nagyobb romhalmaz. Bebasznak, szidják az aktuális rendszert, kiállnak a járdára, egy szál cigi közben dobnak egy sárgát a padkára, visszamennek, ledöntenek még egy felest és hazamennek. Ez az élet!

Gabiék már rég felhoztak két karton sört a sarki boltból, a konyhai asztról mindent beborítottak a nappaliba és pókereznek. Sör van, kártya van, és a kis asztalt 9-en ülik körbe, a nagyszobában is iszogatnak páran. A ház ura Gabika, Tomsz, Dániel és Márk. Gombos még sehol, valószínűleg munkában. A többi 5 játékos random, akárhonnán jött névtelen senkik, úgymond haverok. Némelyiknek a nevét sem tudjuk. Jó dolog az ingyen sör, meg a póker, meg hogy van tető a fejed fölött, és amikor

---

kimész, azzal a mondattal, hogy „hugyoznom kell” amint becsukod az ajtót, kapod le a pólót és a csapnál megmosod magad, mert nem mostanában volt rá lehetőséged.

Ilyen az, ha valaki haverszállásban van: Azért annyira nem vagy faszfej, hogy a ruháidat bevágod a szennyesbe, meg lezuhanyozol, örülj, ha a hálósákosodat leterítheted a földre és aludhatsz egyet nyugodtan, anélkül, hogy megagyalnának.

Cigifüst, piaszag, fűszag, van, aki a kokaint, van, aki a heroint tolja, diszkrétén, és úgy téve, mintha senki nem tudná. Két lány játékosunk is van az asztalnál, hölgyeim és uraim! Anynyira készen vannak hogy egymást smárolják. Kinek nem indul be erre a fantáziája? Ők csak részegek. Márk a vöröset nézi, tudja, csak egy szál cigire kéne kihívnia, és ma meglesz. De mi legyen a feketével? Addig őt leköti a nyelvvel, vagy az ujjával! Tőle akár mindketten jöhetnek, az neki csak jó! Tuti, hogy nagyon jó barátnők és tuti, hogy nagyon jók mindenben! Márk annyira be van tépve, és maga előtt látja, ahogy csak ő és a két lány meztelenül egy hófehér szobában csinálja azt, amit gyönyörnek hívnak, de közben észre sem veszi, hogy három osztásból marad ki, és egy idegen srác már rég félrehívta a vöröshajút. Ennyi.

Megérkezik Gombos. Feszült, fáradt. Reggel 9-től este 10-ig egy szállítmányozó cég irattárában nem jó dolgozni. Mindenki bunkó, mindenki oda van meg vissza magától.

– Fasz. – mormogja halkán, ahogy becsukja az ajtót, végignéz a társaságon és rájön, nagy részét nem is ismeri.

Senki nem figyel rá, mindenki hangosan beszél, és ilyenkor hálás témák a bebaszós, fesztiválos, volt munkahelyes élmények. Olyan színes egyéniségek vannak itt, akik soha, semmit nem tettek le az asztalra. Gombos végighalad az asztal mellett, a lába elé borítanak egy söröspoharat. A cipőjén végzi. Ez ragadni fog, bűdös lesz, fényes és ronda! Bemegy a WC-be, magára zárja az ajtót, leül a kád szélére és némán nyugtatja magát. „csak most ne légy ideges, csak most ne légy ideges!”

Legalább nincs hideg, van villany, internet, és saját szoba! Megmossa az arcát, lazít a nyakkendőjén, nedves kezével megfésüli a haját és kilép a konyhába. A pulthoz lépked, alig fér oda, nagy nehezen talál egy tiszta poharat, hogy igyon egy kevés vizet. Nem jár sikerrel.

– Még mindig nem működik a csap. – szól Tomsznak.

– Tudom. – válaszol közömbösen és lehúzza a sörét.

– Ideadnád a söröd? – fordul Gabika felé.

– Persze. – és már nyújtja is, csak őt hagyja békén.

Gombos lehúzza a sört, jól esik az enyhe 4,3%-os hűs, frissítő alkohol. Minden gond elszáll, csak a keserédes íz marad.

– Holnap hívd fel a szerelőt. – utasítja Tomszt.

– Jaja.

Az üres dobozt visszarakja az asztalra, és elindul a szobája felé. A nappaliban egy akárki alszik, fekete hálósákba tekerve, de kit érdekel ez most? Csak egy kis nyugalom, egy saját ágy kell. Belép a saját szentélyébe, és becsukja maga mögött az ajtót.

– Mi a lófasz ez? – szinte hanyatt vágódik a látványtól.

A csinos vörös lányt, akivel Márk csak a fejében játszadozott el, egy srác a farkával bővöli és elég jó irányban halad. A lány fekvé az ágyon, a srác rajta, seggel Gombos felé. Mindenki megdermed. A lány még fel sem fogja, hogy most mi van, ő egy édes-hármasra is nyitott lenne, neki teljesen mindegy, de Gombos nem ezért van itt!

– Húzzatok a kurva életbe!

Ez most komoly? Még be sem fejezték, a srác épphogy berakta!

– Nem értitek? Takarodjatok már kifelé!

Mozgás! A srác felpattan, a gumi még a farkán, de már a sliccet húzza felfelé, a csaj, mi-

vel szoknyában volt, csak a bugyiját fogja a kezében, és a felsőjét igazítja meg. Kisietnek a szobából, némán, hátra sem nézve. Gombos rájuk vágja az ajtót, a szeretett ágyához lép, megrántja a takarót, és a földre górhoz. Mindent eltávolítani, amihez hozzá érhetnek! Párna, lepedő, pléd.

Kint folyik tovább a pókerparty, természetesen a téma, a mai világ romlottsága.

– Hé, Gabika, neked van munkád? – jön a kérdés egy ismeretlentől.

– Nem, nincs. Illetve, néha alkalmi. Épp keresésben vagyok.

– Csak annak van munkája, aki benyal. – ki más mondhatná ezt, mint Tomsz. – Aki nem nyal be, azt leszarják.

– Én egy telefongyárban dolgozom, futósza-lag mellett. Ki kell szűrni, hogy mi lett gyártáshibás, és azt dobozba dobom. – szólal meg egy ismeretlen, csíkos pólóban.

– Én programozónak tanultam! – mondja Dániel.

– És mennyit vagy ott? – érdeklődik Gabika az idegentől.

– Heti 5 nap, napi 8 óra.

– Mennyit kapsz érte? – tovább folytatódik a faggatás.

– Havi 68 kézbe. – és erre a munkára olyan büszke.

– Figyelj, ha plusz pénz kell és van rá lehetőség, hozz el pár telefont a gyárból. Csináltam már ilyet, a mai telefonok rendszere olyan kiismerhető, hogy egy ovis is fel tudná törni. Megcsinálom, eladjuk és felezünk. Mindenki jól jár! – teszi Dániel az ajánlatot az érdeklődéssel figyelő idegennek.

– Miért, te most hol dolgozol? – kérdezi a srác.

– Szerviz. Laptopok, telefonok, meg minden. Elég szar meló, de annyira tahók, hogy észre sem veszik, ha elhozok valamit. Tehát, ha alkatrész kell, tudod.

– Ja, király! Majd szólok, ha kell segítség! Ebből sem lesz semmi.

– Akkor végül is, heti 5 nap, napi 8 óra, az annyi, mint...580 Ft-os órabér nettó? – még mindig azt számolgatja Gabika, hogy mennyi az annyi.

– Annyi. – érkezik a válasz.

– Lehúzás! – szól bele Tomsz a témába, miközben nagyot szív a gyönyörűen megtekert füvescigijéből.

– Arra jó, amire van. – egyébként is, mit szól bele egy semmittevő abba, hogy más mit csinál. – Neked is jól jönne, nem?

Tomsz felnéz a srácre a lapok mögül. „ez kóstolgat?” Ezernyi szó és tett mozgolódik most benne. Most mit csináljon? Tomsz nem

kis ember, ha most felállna, hogy szétüsse a gyereket, senki nem állítaná le, mindenki ledermedve nézné a lapjait. Vagy rágyújtának.

Nem történik semmi, már a többiek is értik, hogy itt bajok lehetnek, a cérna elpattanhat. Tomsz nézi még a srácot, a tekintete öl, de végül a szája mosolyra kanyarodik, és hangosan röhögni kezd. Ez az, ami minden konfliktust megoldana a világban! A nevetés. A többiek is bekapcsolódnak, mindenki nevet, pár pillanat múlva már azt sem tudják, mi volt az előbb. Tomsz nevet még egy darabig majd nagyot szív a cigijéből, kifújja a füstöt és visszatér a saját kis világába, a lapjai közé.

– Emelek. – és bedob két zöld zsetont.

Visszatér az élet, a hangzavar, még a zene is beindul. Csak túl hangosan. A party kifogástalan, de a szomszédok nincsenek meghívva, és a rendőrök sem. Az utóbbiak azonban mégis az ajtónál vannak és bekérezkednek. Hangos kopogás és a „rendőrség, nyissák ki az ajtót, kérem” sztenderd udvarias szöveg. Ha az erkélyen nem állna kint egy idegen, meg sem halották volna. És akkor jött volna a faltörő kos, a füstgránát, a gumilövedék, a bilincs, a vipera és a kihallgatás nélküli letöltendő. A srác kint cigizett. Ez volt a nagy szerencse, nem kérdés! Eldobja a cigit, befordul a konyhába.

– Rendőrök vannak az ajtónál! – néz a bentlakókra kétségbeesetten.

A zene elhalkul, pedig alig ment le pár szám.

– Most mi legyen, hm? Itt állunk tökig fűben, baszod! – Gabika halkán suttog Tomsznak, aki már nem először találkozott éjjeli rendőrséggel. Gyorsan is reagál, elő a serpenyőt, elő a gyufát! Hogy miért? Meggyújtja a gáztűzhelyt és ráteszi a serpenyőt, de nem a lapját, hanem a nyelét. A műanyag pillanatokon belül olyan búzt áraszt az egész lakásban, hogy a fűszagot pikk-pakk elnyomja. Csak a kutyák tudnák kiszimatolni, hogy itt csalás van. Páran bemennek a nappaliba, alvást színlelnek, mintha ez érne bármit is, miközben éppen csendháborítás miatt küldték rájuk az úriembereket. Pont abban a lakásban fognak aludni, ahol falrepsző zene szólt. Gabika megigazítja a haját, akárhogy nem nyithat ajtót, kioldja a zárat, kilép, és kinyitja a külső ajtót is, de csak résnyire.

– Jó estét kívánok! – Azért a rendőrök is tudnak köszönni.

– Jó estét a biztos uraknak! Segíthetek valamiben?

– A lépcsőházból jött bejelentés, hogy ebben a lakásban túl hangos a zene és a többi lakó pedig már aludna.

– Ó, értem, természetesen levesszük a zenét. Köszönöm, hogy szóltak!

– Mi ez a szag? – rendőr ide vagy oda, ők is megérik a kiáradó bűzt.

– Ja, ez... főztem és véletlenül odaégettem a virslit. – hazugság vízfolyás módra, de szemrebbenés nélkül, és így a meggyőző.

– Buli van?

– Póker party, de halkabbra vesszük a hangerőt.

– Magáé a lakás?

– Nem, én csak társbérlő vagyok.

– Fogyasztott alkoholt?

– Bedobtam egy két sört, de semmi több.

– Értem, kérem, vegyék halkabbra a zenét és fogják vissza magukat. Nyár van, tudjuk, de ennyire ne szarják le a többi lakót.

– Rendben van, köszönöm, hogy szóltak! Kellemes estét! – ez ám a megkönnyebbülés.

– Minden jót!

A rendőrök megfordulnak, elindulnak lefelé, Gabika pedig becsukja az ajtót, arcán folyik a víz. Ha most pont olyan elkötelezett rendőrök jöttek volna, akik bemennek, szétnéznek, egyenként mindenkit kikérdeznek, akkor nekik annyi. Micsoda mák. Nem is bírja tovább, remegő ujjakkal benyúl a zsebébe, elővesz egy doboz cigit, kihúz egy szálat és rágyújt. Gyorsan szívja, hamar fújja. A szíve hevesen ver,

---

nem sok választotta el attól, hogy bevarrják. Legyünk őszinték, az sincsen kizárva hogy fél kiló fű és több gramm heroin van most a házban, némelyik zsebében.

Bent még csend van, ők nem tudják, hogy mi történt kint. Mindenki bújik, lépkedni is halkán lépkednek, mintha érne bármit is. Gabika végül visszatér a konyhába, becsukja az ajtót. A szájába a cigi már csaknem teljesen le van szívva, kiveszi, és bedobja egy üres sörös-dobozba.

– Elmentek? – jön a nappaliból a kérdés.

– El. – válaszol Gabika, miközben kifűjja a füstöt.

– Mi a fasz volt ez? – meglepő módon Gombos áll szobájának ajtajában, ugyanabban a ruhában, amiben egész nap volt, csak gyűrött. – Rendőrség, tök ismeretlen arcok, akik az ágyamon akarnak dugni, az asztalon egy kurva heroinos tű és emellé elkezdték bömböltetni a zenét? Mi a faszt képzeltek?! Ez egy társasház, nem egy kibaszott tanya!

Tökéletes végszóra megérkezett Timike, kába tekintettel, kezében a pulóvere, és tanácstalanul áll, nézve a nagy tömeget, akik Gombosra figyelnek.

– Elég volt mára a hülyeségekből! Húzzatok innen A-JÓ-KURVA-ÉLETBE! – a gyönyörű ta-

golás után az ajtó felé mutat, mert arra van az út.

Kezdetben el sem hiszik, Tomszra néznek, tőle várnak megoldást.

– Gombos...

– Nem, bazdmeg, nem! Elég volt innen, takarodjon mindenki és örüljeteK, hogy ennyivel megúsztátok. – néz Gombos, hatásszünetet tart és várja az eredményt.

– MenjeteK – erősíti meg végül Tomsz és félreáll, hogy nehogy bárkit akadályozzon az elmenetelben. – Vége a pókerpartynak.

Egy kisebb osztálynyi idegen, akik valahogy elférteK a lakásban, megindul kifelé, közben a WC-ből kinyit a vörös-hajú csaj és az a srác, aki először Gombos ágyán akarta őt megfektetni. SIKERÜLT! Ők is csatlakoznak a többiekhez a maguk csapzott módján. Timi az ajtóban áll, értetlenül néz, végül odamegy Dánielhez.

– Hallod, rendőröket láttam, ahogy jöttem. Gáz van lakásban?

– Itt jártak, de nincs gáz, csak beszóltak nekik, mert hangos volt a zene.

– Aha, oké. – néz Timi maga elé értetlenül.

Gombos még mindig nem bír leállni, most Tomszt vette elő, őt faggatja.

– Nem tudsz rendet tartani? Ismerted te egyáltalán ezeket? Kik voltak ezek? Azt sem tudod,

---

hogy kik ők, hát meghívod őket a lakásomba, pókerezni, iszogatni, drogozni meg dugni?

– Senki nem dug. – Tomsznak sikerült a lényeket megragadnia.

– Nem bazdmeg, csak ahogy beléptem a szobámba, egy srác az ágyamon kúrt egy csajjal! Egyébként is, ki a faszom ez itt?! – Gombos heves beszéde közepette a még mindig hálósákba bugyolált, mindent átaludt srácra mutat. – Tudod mit, bazdmeg? Nem is akarom tudni! Legyen elég mára! Oké? Kártyázzatok, megvagytok négyen, basszatok be, tépjetek be, ahogy szoktátok minden este, nem érdekel. De csendben! – ezzel a mondattal lezárta a témát, becsukta maga mögött az ajtót és aludni ment.

Péntek van, és még hajnali 2 sincs, már csendre lettek intve. Elbaszott egy est. Igaz, Londonban 3-kor bezár minden szórakozóhely, minden kocsmá és kiürülnek a bárók. Szokni kell a helyzetet. Mindannyian leülnek a nappaliba, egy-egy doboz sörrel a kezükben, cigizgetnek.

– Hallottátok, hogy mi volt ma a nyolcban? Egy csajt megerőszakoltak. – dobja fel Timi a remek témát.

– Ja, hallottuk. – tereli le Dániel két korty energiáival között.

– Én nem! Mi van? – legalább Gabikának új az infó.

– Itt történt pár sarokra. – egészíti ki a történetet Timi.

– Rohadt szar egy hely ez. Minden héten történik valami. Lopás, késelés, gázolás, valakit megerőszakolnak, valaki felakasztja magát egy lámpaoszlopra. Utálok. Mindenki faszfej, aki erre lakik. – állapítja meg Dániel a problémát.

– Költözz beljebb! – jogos válasz Gabikától

– Nincs beljebb, az egész rohadt ország ilyen szar, teljesen mindegy, hogy hol vagy benne! – de Dánielnek is igaza van. – Nincs valami kajánk? Éhes vagyok.

– Egyél kiflit, van a hűtőben. – válaszol Tomsz, egy tőle szokatlan hosszú csend után.

– Mi a faszért tartjuk hűtőben a kiflit? – kezd el Timi röhögni a dolgon.

– Nem tudom. Talán, később romlik meg? – még Tomsz sem tudja, mit miért csinál, ez elég biztató tud lenni.

Mindenki röhög, részeg az egész társaság, Márk pedig nem bírja tovább, kiadja magából, ami van, és ahogy ott fekszik már a nappaliban, lehányja a párnát és minden egyebet, ami az útjába áll. Majd visszafekszik, és alszik tovább.

– Bazdmeg! Ne már! – jegyzi meg Dániel.

Nem is az zavarja, hogy Márk behányt, hanem hogy az ő párnájára hányt, az alvós-párnájára. Mindenki nézi a lefelé folyó hányadékot.

---

kot, azt sem tudják, hogy most nevensenek-e vagy sem. Végül nevetnek. Kivéve Dánielt, aki nem járt jól.

Hozza is a törülközőt. A Márk törülközőjét. Felitatja a folyadékot, és rádobja a részeg testre. Közben Gabika egy szigetelőszalaggal próbál Gyűrűk Urázni. A Gyűrűk Urázás az, amikor megpróbálsz az ujjadra húzni egy zuhanó lyukas tárgyat. Lehetetlen megcsinálni, főleg részegen.

Harmadik

Timi reggeli rutinját végzi. Első cigi utáni fogmosás, a koszos, szétálló fogkeféjével. Minden köpése élénk vörös, vérrel telt. A mosdót leöblíti, úgy ahogy, a szájához törölközőt nyom és leellenőrzi egyre romló, lassan már mozgó fogait. Nincs jó bőrben. A nappali eseményeinek hangja átszűrődik a falakon.

– Nem, nem fogom lemérni, még a te kedvedért sem. – mondta Dániel Gabikának, miközben a pokróccal letakart kanapén eszi a chipset.

Tartalmas egy reggeli.

– Miért nem?

– Mit miért? Mert ez magánszféra, oké? Nem méregetem, csak hogy te jobban alhass!

Kopogás. Timi kilép a fürdőszobából, ajtót nyit. Micu az, épp a boltból. Hozott frissen süttött kiflit. Maguknak.

– Csá! – szól be Micu a nappaliba.

– Heló-heló. – válaszol Dániel.

– Timi. Timi! Timi!!! – ordítzik Gabika.

– Mi van?

– Gyere

Timi beáll az ajtóba, közben egy fél kiflivel tömi a száját.

– Mi van?

– Neked mekkora a matracod? – kérdezi Gabika.

Timi a matracára néz. Erre a kérdésre számított a legkevésbé.

– Hát, úgy 90X210. Az egy hagyományos méret.

90 centiméter X 210 centiméter. Ez Timi saját privát területe abban a közel 50 négyzetméteres lakásban, amiben élnek. Sehol nem vagy egyedül, nem tudsz elmélkedni, vagy csendben elmélyülni, mert mindenütt ott van ez a barátságos, naplopó társaság.

– 90X210 centi. Hallod ezt? Szerinted a te hiper-szuper fotellé alakítható párnakarfás szetted mennyi?

– Szélesebb, de 210 centi hosszú tutira nincs.

– Mert most mi a gáz? – kérdezi Timi.

– Szereztem egy olyan tépőzáras ágyat, és bassza a csőrét, hogy nagy. De, én sem értem. Most neked az fáj, hogy elveszem tőled a helyet? Nem vettem el, ott van, nézd!

– Jaja, látom. Egy saját szekrénysort nem akarsz még magadnak szerezni? Vagy egy külön ebédlőasztalt, esetleg hűtőt az ágyad mellé?

– Nem értem, hogy mi a bajod. Irigy vagy? Neked fáj?

– Ennyi erővel bérelhetnél saját lakást is!

- Most miért fáj?
- Nem bérepsz? – hergeli magát Gabika.
- Nem.
- Nem?
- Nem
- Akkor, bazdmeg!
- Jó. – Dániel, rá jellemző higgadtsággal kezeli a dolgot.
- Na, király, beszélgessetek csak. – fordul vissza Timi a konyhába Micuhoz.
- Mi van már? – kérdezi a lány, miközben cigizik.
- Faszság. – válaszol mosolyogva.
- Megérkezik Márk is. Meghozta a reggeli hamburgerét. Másnapos tekintettel lépked a hűtőhöz. Kinyitja. Az ajtó alsó része leválik. Bénázni kezd, hogy vissza tudja csukni, és ma reggel nem a legtürelmesebb fajta. Timiék csak nézik szótlanul.
- Ez a hűtő a halálom. – jelenti ki Márk.
- Örülj, hogy van, nálunk most szart be. – mondja Micu.
- Márk tovább szenved a hűtő-ajtóval.
- Hagyd már abba. – szól rá Timi.
- Inkább mesélj, régen láttalak. Tanulás megy?
- Mi? Nem. – válaszol Márk.
- Mikor szóbelizel? – kérdezi Micu.

– Nemtom. – válaszol és előveszi az okostelefonját.

– Már te is ilyen szarral nyomulsz? Ezt mindig mondani is akartam. Itt szenvedtek, úgy éltek, mint a csövesek, de ha feljövök, mindenki laptopozik, okostelefonál, vagy tablettel hadonászik. Honnan van erre keret?

– Dániel szerzi. – válaszol Márk. – Basszameg.

– Na?

– Hétfőn van szóbelim.

– Melyik hétfőn? – kérdezi Micu.

– Most hétfőn, hát melyiken? Három nap múlva. Nem tanultam egy szót sem, bazdmeg. – nézi Márk szörnyülködve a telefonját.

Nem akarja elhinni. Feleslegesen büvöli, hátha megváltozik a dátum, ugrik, mondjuk egy évet, vagy elmarad.

Bent a nagyszobában tovább folyik a vita.

– Már nem azért, de neked van a legjobb laptopod, meg Iphone meg ilyen hülyeségek. Ipad. – sorolja Dániel az érveit.

– Ipod. – javítja ki Gabika.

– Akkor az. És most azért vagy úgy oda, hogy vettem egy ilyen ágyat.

– Igen oda vagyok, mert nagy!

– Akkor kidobom. – pattan fel Dániel, ökölbe szorított kézzel és odamegy az új matracához, ami melleleg tényleg nagy.

Megemeli, szenved, gyúri, míg végül sikerül felraknia az ablakpárkányra. Gabika csak ül a helyén és néz, de a hangra már Timiék is beléptek.

– Mit művelsz? – kérdezi Márk.

– Tedd már le. – szól Timi.

– Hagyjatok jó? – válaszol Dániel és kitolja az ablakon a matracot, ami 4 emeletet zuhan, majd a belső udvaron nagyot dobban, szétszakad, és elterül. – Most felbasztatok.

Így került egy darab matrac a térkővel lerakott udvar kellős közepére. Sok sok ember ment el mellette nap mint nap, hajléktalanok aludtak rajta, szemetet pakoltak mellé, és később, pár részeg fiatal tépte darabokra megannyi ember szeme láttára, de ez nem most történt.

Negyedik

Márk a kanapén ül, néz maga elé, előtte érintetlen tankönyvek. Töri, magyar, matek, angol, földrajz. Csupán alapműveltségünk támpillérei, amiből mindenkinek illik egy stabil kettesre leérettségizni.

– Baszki, rá kell gyűjtsak. – szól Timinek, aki a földön fekvé üls és szív.

– Nem! – érkezik a válasz.

– Nem érted, hogy nagyon kell? Ideges vagyok, bazdmeg holnap szóbelizek! Hogy tanuljak így? Hogy lazuljak el? Csak egy szál kell, és rákapcsolok. Nem tudja meg senki!

– Nem! Megígérted Gombosnak, hogy tanulsz, és nem tépsz be, amíg nem szóbeliztéll le!

– Cseszd meg, jó? Nem vagy az anyám, hogy eldöntsé, mit csináljak! – jogos, de az ígéret az ígéret.

– Ha anyád itt lenne, akkor helyben kiütne, amint meglátna.

– De nincs itt, és te nem vagy felhatalmazva arra, hogy pesztrálj.

– Hát én ezt leszárom. – közli Timi és feláll füvestől, pornóújságostól, és lassú léptekkel elindul a WC-be.

Márk ül a kanapén, a térde remeg, szipog, a gyomra ég. Igen, ez a kényszer érzete. Közben Timi megérkezett a WC-re, benyit és látja, ahogy Gabika a fürdőkádban mosogat. Bármiféle csodálkozás nélkül elsuhan mellette, bezárkózik a budiba, és nekilát a reggeli rituáléjának. Előtte egy babaetető van, kávéval és croissanttal, kezében pedig lapozgatja a forró magazinokat. A nap csúcspontja, kiszakadva a világtól, nyugodtság és harmónia.

A csendet egy kopogás szakítja meg. Gabika kopog a túloldadról, közben húzza le a kezéről a piszkos, sárga gumikesztyűt.

– Figyelj Timike, tudnál nekem segíteni?

– Mi? – udvarias, de mégis érzékelteti, hogy megzavarták a rituáléját.

– Ide tudnád adni a törcsimet? Bent maradt.

Timi megfogja Gabika kiteragetett törülközőjét, résnyire nyitja az ajtót és kigyömöszöli a nyíláson.

– Kösz. Figyelj, az van, de ne szólj erről senkinek. Na, az van, hogy elköltöznék. – nagy bejelentés!

– Mivan? – jogos meglepődés Timitől.

– Találtam egy lakást a negyedik kerületben, egy csaj társbérlőt keres. Az nekem sokkal jobb hely. Figyelj. Csak ki kéne segíteni. Hó végén szerzek pénzt, de le kell tennem a foglalót és nincs anyyim. – nagyon meggyőző!

– Gombos nem tudna rá pénzt adni?

– Te haver vagy! Hó végén megadom, szerzek majd pénzt, csak kölcsönbe kéne. Okés?

„Haver vagy”... mi számít haverságnak? Ez az aberrált életmód? Egymást lopják, kerülik meg és verik át. Tomsz meghúzta Dániel volt csaját, Dániel meg Márkét, amíg azok együtt voltak. Márk egy havi lakbért lopott Gombostól majd Gabikára kente. Timi, amikor bemutatta a csaját, Gabika mozdult rá, de nem talált célba, helyette ő is meghúzta Márk volt csaját, de legalább azután hogy már szakítottak. Tomsz rendszeresen húz le mindenkit pénzzel, közben meg háromhavi lakbérrel tartozik. Timi más füvét szívja, akkor is, ha neki még van, így az övé tovább tart. Igaz barátság!

– Na? Megdumáltuk? Nem sokról lenne szó! Húsz, max harminc! – Gabika üzleti érzéke verhetetlen.

– Később visszatérhetnénk? Tudod, most azt csinálom, hogy szarok!

– Jaja, persze. Köszí szépen! – Gabika már látja: sínen van, meggyőzte Timit.

Ott marad az ajtó előtt, nem is tágít, leül, nekidől a kád szélének és rágyújt. Úgy örül magának, hogy táncot is járhatna.

Közben felébred a ház ura. Gombos kisétál a konyhába, keresztül a nappalin. Pizsamában van, a haja elfeküdt, de az arca kipihent. Jól

---

aludt. Nem köszön senkinek, neki sem köszönnek. Elvesz két, a konyhapulton száradó szelet kenyeret meg egy adag májkrémet a szétfirkált, agyonvert hűtőből, és magához veszi a piros bögréjét. Most sem jön víz a csapból. Felsőhajt, majd mindent tálcára górra a kezéből, besétál a fürdőszobába, átlép Gabika lábán, aki épp cigizik a csempén heverészve, vizet tölt a kád csapjából, felmarkolja a kajáját és visszamegy a nappaliba. Ott észreveszi, hogy Márk cigizik.

– Megmondtam, hogy nem szívsz! Hétfőn szóbelid van, bazdmeg!

– Nyugi, ez sima! Nem értem, hogy mi a bajod. – Márk túl flegmán válaszol, ez nem tetszik Gombosnak.

Határozott léptekkel odamegy, megfog egy tankönyvet és hozzávágja.

– Leszarom, bazdmeg! – ordít a srácre.

Jó lehet idegesen ébredni. Timi és Gabika kijön a WC-ből, nézik, hogy mi a vita tárgya. Gabika kezében még ott a füvescigi.

– Az a bajom, tudod? Az a szar ott a keze-
tekben, ott van mindenütt. A konyhapulton is ott van, ha az ujjamat végighúzom az asztalon, egy maréknyit össze tudnék itt szedni.

– Ja igen, de az már nem jó, mert koszos. – tudományos hozzászólás Gabikától.

– Nem úgy értettem, hogy baj, ha kiszóródik, hanem, hogy lassan fűteni lehetne vele, any-

nyi van! Eddig nem tudtam, hogy kerül hamu még a mosdócsap alá, de látom, te a budiban is vígan elheverészel és füstölgetsz magadnak, mint valami úri ficsúr! – mutat Gabikára.

Ő közben higgadt, neki most minden oké, elköltözik, van cigi a kezében, csak nyugodtan hallgatja, amit Gombos mond, és szépen a földre hamuzik.

– Mi lenne, ha a mai napot rászánnátok arra, hogy kitakarítotok? – úgy néz ki, hogy Gombos esélytelen harcot akar vívni.

– Nekem tanulnom kell! – jó kifogás.

– Akkor tanulj, bazdmeg! – kórusban mondják mindhárman.

– Nos, legyen csend ebben a házban, én pihennék, ez meg itt elvileg tanulna. De ha füvet adtok neki, esküszöm, megbaszlak titeket! És a mai nap folyamán valaki hívja fel azt a kurva szerelőt, hogy legyen víz a csapban!

– Este buli, csak szólok. – mondja Timi.

– Itt nem. – válaszol Gombos. – Amíg ez le nem szóbelizik, csajokat, idegeneket, drogokat, drogbárókat, se semmi hülyeséget nem akarok itt látni!

– Az még két nap! – kétségbe esetten kapja fel a fejét Márk, megtudva, még holnap sem szívhat.

– Akkor jobb lesz, ha elkezdesz tanulni és azzal foglalkozol!

– Tudod mi lesz ha leszóbeliztem? Bebaszok, beszívok, felhívok két kurvát és az ágyadra szarunk!

– A WC-t nem éred el kis szaros, a gatyád-ba szarjál inkább. – ezzel a végszóval Gombos sarkon fordul és bemegy a szobájába, be is csukja az ajtaját.

– Rohadt egy pöcs vagy!

Aki azt hinné, ha úgy gondolná, hogy Gombos most megreggelizik, bekapcsolja a TV-t és alszik egész nap, az téved. Ő a legpöcsebb pöcs, aki ebben a házban valaha is megfordult. Van egy kis szekrénykéje, amit csak kulccsal lehet nyitni. Odamegy, kinyitja. Egy kis dobozka van benne, a tartalma pedig nem más, mint heroin és illatosított gyertyák. Az álszent faszfej! A házban alap a füves cigi, Tomsz ekizik, Gabika LSD-zik, Márk kokaint szív, ha hozzájut, Dániel csak füvezik, Timi pedig a fű mellé csak alkoholt iszik, irtózik tütől és tablettáktól. Ha valaki bedrogozva, beállva akar lenni, nem vonul félre, senki nem titkolja el. Elfogadott dolog a drog, és nem is szégyenletes. Gombos vég nélkül azzal basztatja őket, hogy ők a világ szemetei. Most fütyörészve előpakol, kimér egy kis adagot, meggyújt pár gyertyát és az egyik felé odatartja a hajlított ezüstkanalat. A világ legmámorosabb leve-se fortyog abban az evőkanálban, és csak neki készül. Nyugodtan

megfogja az injekciót, felcsavarja a tűt, beleszívja a lecsapódott, megolvadt heroint és egy bőrszíjjal elszorítja az ereit. Megszűrja a vénárját, egy kicsit megszívja, a vére elkeveredik az élvezetes halállal, és amikor befecskendezi a testébe, irigylésre-méltóan nagy öröm ül ki az arcán. Minden rendben van! A világban béke honol! Hátradől a saját kis fotelében, bekapcsolja a tv-t és rajzfilmet kezd el nézni. Pont a legjobb műsor megy, bármi is legyen az.

Márk elmerülten tanul, közben Timi a kanapén heverészik, és a jó hangulat tetőzésének céljából rágyújt egyre. A füst kezd szétáradni és a szag is.

– Jaj, ne, légyiszi ne már! – szól Márk, amint megérzi a szagot. – Direkt szívatsz?

– Mi?

– Ne előttem, csak most ne. Utálok, hogy nem szívhatok.

– Utálod? – ül fel Timi, gúnyos vigyorral, mit közben az ujjai között tartja a cigit, mint egy ereklyét.

Beleszív és a füstöt Márk felé fújja.

– Kösz, nagyon, köszi. Bekaphatod.

– De tényleg, miért szeretjük mi ezt? – kezdi el vizsgálni Timi a cigit.

Jó kérdést tett fel. Miért van szüksége bárkinek bármi inger nélkül rágyújtani egy adag zöldre?

– Dehogyan szeretjük. – szólal meg Dani. – Utáljuk. Épp úgy, mint magunkat. Csak amikor szívjuk, ezzel nem foglalkozunk, mert leköti az agyunkat. De egyébként, ép eszű ember nem nyúl ilyenhez.

– Igen, és mivel foglalkozunk, ha szívjuk? – kérdez vissza Timi.

– Fasz tudja, ennyire nem gondoltam bele! Talán arra gondolunk, hogy van rosszabb is.

– Vagy a sebességre. – teszi hozzá Márk.

Timi csak tovább nézi a cigit, majd beleszív. Közben Dani kimegy WC-re.

– Te tudod, miért szívod? Szerintem azért, mert az életed még elcseszettebb, és magadat jobban utárod mindennél. Ezért szívsz ennyit. Hátha lesz valami, amit jobban utálsz majd magadnál. És ezért is nem látogatsz sosem haza. Félsz attól, ami vált belőled.

Timi gyorsan szívni kezdi a cigijét, nem is élvezi, csak nyomja befelé, minél előbb lemenjen a dohány. Annyira szívja, hogy magától dől hátrafele, bele a kanapéba. Mikor már a szűrő perzselődik, kikapja a szájából, és hozzávágja az okoskodóhoz.

– Faszfej. – jegyzi meg, miközben feláll a kanapéről és kimegy a konyhába.

Márk ledörzsöli a válláról a hamut, és olvasza tovább az érthetetlen nyelvtant.

– Mentem melózni. – szól Timi és felveszi a kabátját.

– Ja igen, első nap meg ilyenek, ugye? – válaszol Gabika.

– Ja, az. – és kifordul az ajtón.

Azt hinnénk, talált valami rendes állást, valamit kezd az életével, valamit nyújt magából a világnak, valami terhet vállal a nagy egészből és a társadalom fogaskerekének tagja lesz. Takarító egy lepukkant, szar vegyesboltban, ezt vállalta.

Márk a hétvégét tényleg a könyvek felett töltötte. Néha még bele is olvasott. Nagy volt a kísértés, de megtartotta az ígérését. Nem szívtott be.

Ötödik

– Szerintetek mi lesz 20 év múlva? – teszi fel Gabika a kérdést a kanapén heverésző Timinek és a babzsákon laptopozó Dánielnek.

Ő maga egy gumilabdát pattogtat a falnak. Hangosan koppan, monoton, idegesítő hangot adva ezzel.

– 20 év múlva? Kilopjuk magunk alól még az országot is. – válaszol Timi.

– Mi?

– Nem, illetve nem csak mi, hát mindenki.

– Ja, értem, lenyúljuk még egymás nevét is? – viccel Gabi.

– Az! Vesszem a személyazonosság.

– Tényleg, mi a legdurvább dolog, amit valaha elemeltetek? – néz fel Dániel a laptop mögül.

– Elemeltünk? Mármint lopni? – elemzi a kérdést Timi.

– Az lopás, ha szívünk szerint visszavinnénk, de már nem tehetjük? – kérdezi Gabi.

– Mint? Mint a használt kotont? – reagál Dániel.

– Pont erre gondoltam! – bólint Gabi.

– Hát végül is az, de ne már, hogy kotont lopsz! – szörnyülködik Dániel, miközben szakállát vakarja.

– Nem, csak elméletileg. –már kár is védekezni, ilyenkor esélytelen, hogy lemossa magáról az óvszer–tolvaj címet.

– Te tényleg hülye vagy, ha óvszert loptál! – Timi is beszáll az agyhúzásba.

– Mondom, nem loptam!

– Azért gáz, rosszabb, mint pénzt lopni! – jelenti ki Dániel

– Mondjuk szerintem annál nincs rosszabb. – javítja ki Timi.

– Minél? A lopásnál?

– A pénzlopásnál. Annál nincs rosszabb.

– De tudok egyet! Guminót lopni! – próbál okoskodni Gabi.

– Jajj, Gabi, kussolj már! – mondják kórusban, Timi még egy párnát is hozzávág.

– Erről jut eszembe! Lacival hallottátok mi lett? – hozza fel az új témát Dániel.

– Nem. Mi?

– Kiderült utólag, hogy valami haverjai voltak a bátyjának. Állítólag berángatták valami kocsiba, lenyúltak tőle mindent. Telefont, iratokat, pénzt, cigit. Lecibálták a szerencsétlen nadrágját. Kivitték a külvárosba, ráadtak egy rózsaszín gumicsizmát, és útjára engedték. 5 órán át gyalogolt, mert közben el is tévedt. Alsóban sétált végig az Andrássyn, az út közepén. Azóta nem nagyon mer menni sehová. – meséli el Dániel a történetet.

– Ez jutott eszedbe a guminő lopásról? – röhög Timi.

– Így belegondolva. Nem tudom. Lehet azért mert Laci is akkora mint egy guminő. – mondja nagy röhögés közben Dániel.

– És még a szája is úgy áll!

Szakad a banda. Márk a fürdőszobából fordul ki, szinte izzik körülötte a levegő úgy dühöng. Félig fel van öltözve elegánsan, a nyakkendővel szenved, folyik róla a víz. Elvonási tünetek jelentkeznek rajta.

– Kurvára nem tudok semmit, bazdmeg! Bemenni is felesleges! – panaszkodik Dánielnek.

– Ne rinyálj, ezt a hülye is megcsinálja! Add a nyakkendőt! – válaszol Dániel, miközben megköti neki a nyakkendőt. – Na, így jó lesz!

– Nem szívhatnék egyet? Egész hétvégén tanultam, el kell lazulnom!

– Nem. Megígérted.

– De izzadok, mint egy pöcs!

– Ha hazajöttél. – mondja Timi

– Hát fasza. – indul nagy műmosollyal a konyha felé, ahol talál egy elegáns, fényes lakcipőt. – ez a tiétek?

– Nem. – válaszol Dániel, miközben szakállában túrkál.

Márk felveszi a cipőt.

Hosszasan szenved, dől jobbra-balra mire sikerül neki. Nem sokkal később, amikor Timi

bealudt és Dániel már betépett, és a nappaliba pihen a babzsák-fotelben napszemüveggel a fején, Gombos agyongesztikulált mozdulatokkal dühöng.

– Elkések, basszameg! – dobálja a ruhákat. – se nyakkendő, de a zakóm és a cipőm is eltűnt! Hol van a kibaszott cipőm?!

Hatodik

Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Egy nagy fehérkeretes óra lassan, hangosan kattog egy nagy üres, fehér falon. Márk másra sem tud figyelni, csak erre. A csontjai égnek, a teste vagy száz fokon ég, a lábai remegnek, az ajka száraz. A szóbeli napja. Ott ül egy padban egyedül, toll és lap előtte, a terem tulsó végében egy ötven felettiekből álló bizottság. Tanárok mind. Néznek előre, mosolyognak. Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Márk zilál, az ingje hátán és hónalján óriási izzadtság folt. A lap előtte üres, írni kellene rá valamit. A bizottság egyik férfi tagja megmozdul! A karórájára tekint, felfogja, hogy mennyi az idő, majd visszaáll ugyan arra a pózra, amin volt. Márk a nyelvével megnedvesíti száraz ajkát. Már a nyelése is görcsös. Tik-tak, tik-tak, tik-tak.

– Tímár Márk, ha készen áll, kérem, fáradjon elénk. – szólal meg a középben ülő, mosolygós, idősebb nő, ő az elnök.

Márk odakapja a tekintetét, el sem hiszi azt, amit hall. Ez most tényleg megtörténik? Valóság? Itt ülök? Fáj mindenem. Fájnak a csontjaim! Ordítani tudna mindattól, amit most érez.

– Márk, kérem, fáradjon ide. – ismét a nő beszél, de most már határozottabban szól.

Csak hunyd be a szemed! Légy nyugodt.

Márk feláll, lassú, remegő térdekkel. Megfordul, izzadt ingjére nehézkes mozdulatokkal ráveszi a zakóját, elrakja a tollát, és mint a kisgyerek, aki idegenek közé lépett, elindul a nő irányába. Az arcáról folyik az izzadtság. Olyan hosszú ez a pillanat, mint egy western párbaj. A felnőttek tekintetei mélyek, ölni képesek, de csak Márk látja így. Hangos, lassú, kopogó léptekkel tart a többiekhez. Megérkezik, ez a pár lépés kilométereknek tűnt.

– Melyik tételt húzta? – szólal fel az órás férfi oldalról.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak. A kurva falióra olyan hangosan kattog, hogy alig hallja az ember, amit ezek mondanak. Márk lassan felemeli a kezét, gyűrött, hullámosra izzadt lap van benne: a tétel!

– A biblia. – nyögi ki a világ legegyszerűbb tételének címét.

– Remek, kezdjen neki. – dől hátra a mosolygós hölgy.

Minden szem rá szegeződik, mindenki rá vár. Rajta múlik minden! Ű, bazdmeg, ez de kínos! De nem szólal meg, a lábai remegnek, a szeme jobbra-balra ugrál, a száján hang nem jön ki, a keze ökölbe van szorítva, ujjai közül folyik az izzadtság. Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Az óra csak ketyeg. Hangosan nyel, vár... hát-

---

ha ez most csak hallucináció! Hátha igazából betépve fetreng a klinikán és orvosok tucatjai próbálják újraéleszteni. Még az is jobb ennél, az is jobb a semminél. De nem. Már két napja nem tépett, nincs kórházban, nincs otthon, itt van, egy pótérettségi bizottság előtt és egy szót sem bír szólani. Világnagy szar helyzet.

Hetedik

Gabika, Márk, Timi és Micu a nappaliban fekszik. A legminimálisabb mozdulataikat is jól végiggondolják. Nem kell a kapkodás. Gabika a földön fekszik, egy kiflit eszik, lassan, meggondoltan rág. Íme: a fű hatása egy kis ipari nyugtatóval vegyítve. Gabika és Micu megkoronázta még egy adag heroinnal. Akár a háború is kitörhet, ebben a házban senki nem foglalkozna vele. A minőségi drogot Micunak köszönhetik, aki hozott mindenkinek egy adagot, persze miután kifizették, kivéve Timit. Ha találsz valakit, akit még akkor is kívánsz, ha be vagy állva, és szívesen osztod meg vele a cigidet, drogodat, akkor rátaláltál az igazira! Timi és Micu a kanapén fekszenek, teljes megnyugvással, Márk pedig a babzsák-fotelben tölti nyugalmas óráit.

– Ti mennyi vodát tudtok lehúzni egyszerre?
– kérdezi Gabika.

– 3. – válaszol Micu

– Mi 3?

– 3 korty. Másfél–két deci.

Csend. Mindenkit megalázott, ismét.

– Márk, hogy ment a szóbeli? – jut eszébe Timinek a dolog, de nem mozdul, a szavai épp

---

hogy érthetőek, annyira halkán és unottan beszél.

– Megbuktam. – válaszol Márk hasonló módon.

– Az szívás. – teszi hozzá Micu, akit annyi különböztet meg a társaság többi tagjától, hogy nincs farka.

Ennyi. Nincs dühöngés, nincs vita, nincs aggodalom, nincs érettségi. Kinek, minek is kellene? Timinek már beütött az a bivalyerős szer, amit Enditől vettek. Érzi, látja, ahogyan egy fehér csempékkel burkolt szobában a feketévé drogozott szívét egy fehér lepedővel borított asztalon bámulják, majd egy kedves fehér köpenyes orvosi maszkos férfi egy piros-fejű baltával rácsap, széttrancsírozza, és a falra fröccsen a vörös vér. Még asszisztál is hozzá, ő is ott áll orvosi köpenyben, védőszemüvegben, kezében a saját kartonjával és nyugodtan nézi, ahogy a saját szíve a plafonon végzi. És ez jó.

„Csak hunyd be a szemed! Légy nyugodt.” Gondolja magában és így is tesz.

Megérkezik Dániel és Tomsz. Mindketten alaposan felöltözve, úgy ahogyan azt kell.

– Ti még mindig ugyanúgy vagytok? – kérdezi Tomsz.

– Hogy lennénk? – kérdezi vissza Gabika.

– Öltözzetek, megyünk tekerni. A friss levegő jót tesz. – odalép az ablakhoz és kinyitja.

Márk feláll a földről, a kezében levő csikket pedig kidobja az ablakon. Ez annak a jele, hogy hajlandó velük tartani. Nem tudja, hogy mire vállalkozott. Percek múlva már készen állnak, alaposan felöltözve.

– Te is jössz? – kérdezi Dániel Micut.

– Dehogyan megyek, ez a ti hülyeségetek.

– Akkor kitakaríthatnál. – szólal meg Tomsz, amire Micu csak egy középsőujj bemutatással válaszol.

Elindulnak. Az út hosszú, a levegő hideg. A cél pedig a Normafa. Normafasz. Hosszú szenvedő tekerés után megérkeznek. Gabika kavicsokat dobál lefelé a semmibe. A kilátásból, ami a város lenne, semmi nem látszik, akkora a köd.

– Rohadt hideg van. Menjünk már! Nem látni semmit! – panaszkodik Márk a cuki vörös kötött füles-sapkájában.

– Ahj, elég legyen már! Egyébként is, mondtam, hogy vedd fel a másik nadrágodat is. – szól hátra Gabika két kavics között.

– Ha már itt a beszélés perce, ugye tudod, hogy amerre dobálsz, arra van a túraútvonal? – jegyzi meg Dániel.

– És?

– Csak mondtam.

Elfogytak a kövek. Timi, Tomsz, Dániel cigizik egyet.

– Ezért megérte kijönni. – jegyzi meg Timi.
– Hogy? – kérdezi Dániel.
– Ugyanezt otthon is csinálhatjuk. – válaszol és elindul a bicaja felé.

– Na végre! Lefagyott a tököm.

Elindulnak visszafelé a csúszós, ködös úton. Lámpa, minek? Timi megy elől, és az egyik kereszteződésben, ahol nem kíván lassítani, egy autó féktelenül dudálni kezd. Az utolsó pillanat hevében Timi elrántja a kormányt, a bicaj kifordul, ő pedig azzal a lendülettel a földre vágódik. A kocsit továbbmegy, nem történt baleset. Megérkeznek a többiek is, kétségbe eseten. Timi felpattan, sántikál, ordítózik.

– Fáj! Rohadtul fáj! A kurva faszba! – rúg bele a bicajába. – Azt a бүдös...

– Mid fáj? – kérdezi Dániel.

– Mim! A lábam! – vergődve leül a földre, felhúzza a nadrágját.

A térdén egy seb tátong. Nem tört el, de a szépen felgyűrődött bőr és vér látványa láttán egyszerre szívja meg mindenki a fogát.

– Szerinted eltört? – kérdezi Márk.

Timi erre a hülye kérdésre nem tud válaszolni, annyira naív volt, hogy mosolyt csalt az arcára. Közben már Tomsz felállította a bicajt, és arrébb tolta.

– Tudsz tekerni? – kérdezi Gombos.

– Tudok, csak had üljek már vagy öt percet.
– válaszol, miközben a sebét fújja.

– Nézd csak. – nyitja ki a táskáját. – Fájdalomcsillapító.

Elővesz egy megbízhatatlan forrású, betű nélküli tablettát. Timi a kezébe veszi.

– Ez mi? Mert nem aszpirin.

– Mindenre jó.

Timi ezzel a lendülettel beveszi a tablettát. Mint ahogy mondta, szüksége van öt perc pihenőre. Mély lélegzetet vesz, lenyeli az orvosságot, vagy bármi legyen is az. Ha a sorsra és a barátainak nevezett drogosokra bízod magad, úgysem lesz unalmas az életed. És amikor kinyitod, légy ott ahol lenned kell.

Timi egy zsúfolt, izzadtságszagtól terhes diszkó közepén áll. Össze-vissza lökdösik, ő pedig csak sodródik az árral, rángatózik, mint egy rongybaba. Órák telhettek el, és ki tudja, hogy kerül ide. A pultnál Tomsz és Dániel görnyed. Tomsz sörözik, jó fajtát iszik, tehát nem magának vette. A téma a társadalom romlottsága, a politika, és azok a szemét emberek, akik végzik mindennapos dolgukat.

– Az van, hogy kurvára kirekesztő a társadalom. Van egy réteg, van az a generáció, aki azt hiszi, mindent jobban tud. Pedig egy számítógépet nem tud bekapcsolni, és nem tudja, azt hogy a TV már nem kábeles, de beugat ha

---

nem tetszel neki. – Tomsz osztja az észet, élete nagy tapasztalatait és mindenki helyesel, pedig leszarják a dolgot.

– A felnőtt generáció. – jön a válasz egy idegentől, aki ott van a társaságban.

– Igen, de ki számít felnőttnek? Én is az vagyok, nem? Akkor mi a faszért nem kapok munkát? – sajnos nem láthatjuk magunkat kívülről, így ő sem látja a saját drogos képét. – Itt vagyok közgazdász diplomával, és nem vesznek fel sehová. Csak a mekibe, de oda meg biztos nem megyek! Kell a fasznak egy olyan munka, amit fogyatékosokkal is el lehetne végeztetni!

Ez a kifinomult életszemlélet! A hozzáállás, és az akarat, ami jobbá teszi ezt a virágzó kis országot.

– Tudod ki teszi jobbá? A mi drága Gombosunk! – kezd rá Dániel. – Ő a társadalom mintapolgára. Most sem bírt eljönni, olyan fontos dolga van.

– Öltönybe jár az irodába! – röhög Tomsz.

– Mit csinál? – kérdezi egy idegen.

– Papírokat pakolgat. Irattáros. De olyan komolyan veszi, mintha a Biblia kimaradt jele-
neteit őrizné. Kb, ő az erkölcsi pápa. De az a munka, azt nem lehet komolyan venni! – mesél Dániel.

– Büszke a munkájára. – okoskodik egy no-name.

– Na arra minden lehet, csak nem büszke! Még egy bazinagy seggfej is magasabb pozícióba tud kerülni. Ha nem lenne ekkora idióta, észrevenné magát.

– Ő az a tipikus fasz, aki azt hiszi, jobb nálunk.

– A felsőbb generáció két kézzel védi azt, ami je van és közben páros lábban rugdos minket egyre lejjebb. – erősíti meg az álláspontját és ezzel ezúttal nem is lőtt mellé.

Bárhogy is nézzük, a világnak az a jó, ha nem csinálunk semmit! Élvezzük ki! Timi agya végül felfogta a monoton ismétlődő ritmust, szíve dobbanása alkalmazkodott, csípője mozgásba lendült és táncra perdült. Úgy érezheti magát, mint John Travolta, csak pörög, válogat a lányok között, hogy melyikhez kellene odameneni. Igazából csak vonaglik, mint egy zombi és erősen megnéz minden picását, minden mellett. Ott van Gabika is! Vadul rágózik, a szeme ide-oda cikázik. Ecstasy. Meglátja Timit a tömegben, örömeiben odarepül és megmarkolja az arcát, mint aki le akarja smárolni. Hangoosan az képébe ordít közvetlen közletről: A buli a miénk! De Timi nem érti, nem hallja. Timi a szórakozóhely lepukkant budijában mossa az arcát. Az ínyéből vér szivárog. Kimossa azt

---

is. A karján pecsét. Ezek szerint fizetett azért, hogy bejöhessen ide. Az ajtót Márk kirántja, odamegy Timihez és ráordít.

– Megadta a számát, az ott! – vadul őrjöng és a tömegben táncoló lányra mutat.

Timi nem érti az egészet, csak elmosolyodik, vállon fogja Márkot, és visszamennek a tömegbe. Innen már nem számít semmi. A dübörgő zene megsüketíti, a reflektorok elvakítják. Az arcába világító zöld-piros-kék fény-kavalkád jól megmutatja kitágult pupilláját és a gyermekded mosolyát. Örömmel teli pillanat az, amikor nem tudod, hogy hol vagy, de jól érzed magad! Együtt táncolnak, együtt ugrálnak, együtt isznak és tékozzolják el az életüket, de boldogan, és közösen. Kit érdekel a vagyon, az elegancia és a siker, amikor Európa közepén, de mégis, valahol a világ szélén a teljes megnyugvást és a mámort élheted át a minimálbér feléből, nap, mint nap?

Nyolcadik

A fikatréning nem más, mint az, amikor egy újoncot beleráznak az új helybe. Mint a börtönben a megverés, vagy ami annál is rosszabb, vagy a katonaságnál a fogkefével való csempepucolás (amit már jól ismerünk minden hollywoodi filmből), vagy mint Timinek a takarítás a boltban, ahol dolgozik. Másnaposan így is elég szar, ő is olyan kicsavartan néz ki, mint a felmosórongy, nem elég a piszkos, sűrű, ragacsos a víz, amivel fel kell mosnia, de a padló látványától még egy patkány is elhányná magát, a kiszolgálás meg rosszabb, mint egy hajléktalanszállón. Ilyen a hely. Timi is imádja, a legnagyobb lelkesedéssel végzi a munkáját. Egy hasonló korú fiatal elsétál a polcok mellett, a táskájával lever egy uborkabefőttet. Savanyú. Az üvegszilánk még egy dolog, de a frissen mosott csempe ismét tiszta gány. Timi ilyen esetben már rég feldugta volna a srác seggébe a felmosó nyelét, de most csak némán felnéz, mozdulatlan, mintha kiszakadna a valóságból.

– Hé, takarítsad felfele! – szól a vén, szőrös hónaljú kövér asszony, aki melleleg a tulaj.

Timi undorral az arcán lesüti fejét, és elkezd visszafelé haladni a végtelennek tűnő soron,

---

hogy az amúgy is mocskos padló, ismét régi fényében pompázzon. Felmossa, úgy ahogy, letámasztja a felmosót, megtörli tenyerét és ahogy sétál előre a soron, zsebébe tesz egy csokit, kezébe vesz egy rágót, felbontja és tovább halad a raktár felé. Bezárkózik, kinyitja a bukóra nyitható ablakot és rágyújt. Közben felbontja a csokit, amit az imént lopott, beleharap, alaposan megrágja és egy jobb életről álmodik. A cigifüst lassan úszik a levegőben, ki a ritkán napsütött őszi levegőbe. Pár perc csak ez, mert tovább kell folytatnia a munkát, tovább kell szenvednie.

Kilencedik

Timi a munka után fáradtan egy utcai büfésnél van. Már későre jár, ilyenkor egy sör eshet a legjobban. Itt meg azt veszel, amit akarsz, a kiszolgálás jobb, mint a Tescoban, és még meg is köszönik. Felpattintja a dobozt, beleiszik. A bódéval szemben levő korlátnak támaszkodik, lassan kortyolja a finom sört. A távoli utcasaroknál elhalad egy busz, hogy megáll, csak onnan tudjuk, hogy hangosat szisszen, nyikorog, és a kiszálló részeg, hangoskodó társaság megtölti a háztömb csendes, nyugodt légkörét. Micu is a buszon volt. Hangosan lépked a járdán, mígnem ő is a bódéhoz ér. Vesz egy sört, felnyitna és odatámaszkodik szívyszerelméhez.

– Szia. – köszön Timinek, aki válaszol egy puszit ad a homlokára.

– Hát te mióta vagy itt?

– Nemrég jöttem, csak iszom egy sört, aztán mentem volna fel.

– Akkor, még jó, hogy nem korábban jöttem. – mondja Micu és rágyújt.

– Miért, engem vártál? – veszi ki a lány kezéből a cigit.

– Szerinted, mit csinálnék errefelé? Erre nem lakik szeretőm. – jegyzi meg kis pajkosan

---

Micu, amiért Timi egy képzeletbeli kis taslit ad a lánynak, majd egymásra mosolyognak.

Messziről Márk közeleg részegen. Kiszúrja őket, majd mikor teljesen biztos benne, hogy Timit és Micut látja, hangos csatakiáltással kísérvé elindul feléjük. Ahogy egyre közelebb támolyog, tisztán kivehető, még az érettségiző van rajta, ezek szerint ő sem járt otthon reggel óta.

– Srácok! – kiállt hangosan pár méterre a céltől.

– Részeg vagy. – állapítja meg Timi.

– Adj egy kortyot! – veszi ki Timi kezéből a sört és issza meg húzóra, hátha hányásig fogyaszt.

Ahogy kiürül, megszorítja, összeroncsolja és eldobja az üres dobozt, majd ismét mosolyogva felkiállt.

– De jó kedvedben vagy. – szól Timi.

– Hogyne lennék! Képzeld el, felhívott az a csaj, tudod, amelyikkel tegnap számot cseréltük! Ő hívott, érted, bazdmeg? Telefonon!

– Értjük, és?

– Találkozni akar. Meg beszélgetni. Meg dugni! Randizni fogunk! – meg fogja Timi vállát és ugrándozni kezd örömeiben. – randizni, randizni, randizni, randizni, hát tiszta Walt Disney!

– Ez kurva gáz. – sűgja oda Micu Timinek, miközben Márk az ugrálás után apró bőfögéseket, öklendezéseket produkál.

– Merre mentek?

– Haza.

– Az jó, az jó. Megyek én is. – egyenesedik fel Márk.

Esti busz. Lepukkant, szétfirkált, kajadara-bokkal, kossal teli busz. Timiéek felszállnak és beülnek a hátsó négy ülésből álló részre. Nekik nincs sok kedvük most ehhez, de Márk rákezd.

– Képzeljétek, az a csaj, nem tudom honnan szalajtották, de kurvaszép, és amennyit tud inni. Eszméletlen. – beszél Márk, miközben az ölében felnyit egy doboz sört. – Meg lakása van a Duna partján.

Elkezdí inni a sört, úgy habzsolja, hogy kifolyik a szája mellől. Emberek szállnak fel és le. Egy szép lányon megakad Márk szeme, követi, úgy bámulja, hogy majd kiesik az ülésből.

– Pssz-gyere-csüccs-az-ölembel! – szól a lány után, aki meg sem hallotta.

Szerencsére. Iszik tovább, egyik dobozt a másik után. Az üresek a földön végzik.

– Ú, hallottátok már ezt a viccet? Kurvajó. Figyelj: Mi egy nő, és...ja várj nem! Mi a különbség egy nő és egy képeslap között? – úgy vigyorog, hogy alig bírja ki.

– Micsoda? – kérdezi meg végül Micu.

– Az, hogy a képeslap csak előről képes, de egy nő hátulról is képes! – éktelen nagy vihogásban tör ki, tőle zeng az egész busz. – Kurvajó!

Egy férfi megunja a hangoskodást és megfordul.

– Elnézést, lehetne egy kicsit halkabban?

– Ja persze, azt lehet. Ne ugasson bele az én dolgomba, jó? Azt is lehet, jó? Nem érdekel. – a maradék sörét odalöttyinti.

– Hogy képzeled? – még jobban hátrébb fordul.

– Jó, jó, elég lesz, eléggé zavaró. Kösz.

– Ez a mai fiatalság. Semmirekellő szarjanó. – vágnak egymás szavaiba.

– Kösz, kösz! – int hátra Márk.

– Márk elég már. – szól rá Timi.

Márk csak nevet az egészen és issza tovább a sört. Leszállnak a buszról és elindulnak a lakásuk felé, be a koszos utcákon át. Márk már nem tud egyenesen menni, mire belépnek a lépcsőházba, nincs is magánál.

– Gyere, papa, menjünk fel. – vállon fogja részeg haverját és elindulnak a veszedelmes negyedik emeletig.

Ahogy felérnek, Márk már alig bír fennmaradni. Ismét a kanapéra zuhan, és úgy ahogy van, bealszik. Még este 9 sincs. A többiek hangosan röhögnek, közben laptopoznak, kajál-

nak. Pár idegen is van a házban. Timi észree vesz valami furcsát.

– Hová tűnt az ajtó? – kérdezi a többieket.

– Letört. – válaszol Dániel.

– Mivan?

– Letörted. Még tegnap.

– Ja igen, ő Balázs, egy éjszakára marad.

– Heló! – köszön Balázs.

– Csá. Timi. – és fordul vissza a konyhába.

– Menjünk át inkább hozzád. – mondja Timi Micunak. – Reni otthon van?

Reni nem más, mint Micu lakótársa, afféle bulizós, szabadelvű és nem mellékesen biszex csaj. Mióta felköltözött és nagyvárosi életet él, felvette az éjszakai ritmust is. Minden nap mással, máshogy, más drogokkal. Ő is hajszolja ezt az örületet.

– Nincs.

– Már nem mintha zavarna, csak kérdeztem.

– Viszont, nincs áram a lakásban. Lekapcsolták. – válaszol Micu.

– Csak nálad, vagy az egészben?

– Az egész háztömbben. Órák óta, szerinted itt lennék?

– Király, akkor nem nézünk TV-t.

Igen, a TV a legfontosabb, ha a barátnődhöz mész.

Tizedik

Az éjszakai buszjáratnak megvan a saját bája. Piszkos, romos, pislákoló világítás, graffitik, olyan, mint egy csatatér. A buszsofőrök szótlanok, inkább nem konfrontálódnak a részeg utasokkal, csak mennek a megszokott útvonalon, szépen, betartva a menetrendet. Egy fiatal, nagyjából 15 évesekből álló fiúcsapat, feltűnően ittas állapotban azon röhög, ahogy egy öreg beteg bácsi a buszon fel alá sétál, ugrál és hangokat utánoz.

– Hohó, én ismerem a járást. – motyogja magában az öreg. – Te kis moszatka, mooooszatka.

Osztatlan a siker, a fiatalok dőlnek a röhögéstől, ám amikor a bácsi elsétál mellettük, mindig egy kicsit elhallgatnak, utánanéznek és várnak a következő vicces pillanatra.

– Kukurikú! – kukorékol az öreg, amitől már a térdüket csapkodják. – Ne csipd meg! Ne csipd! Ne csipd!

Szegény öreg, talán az évek, talán pont ez a világ tette őt ilyen csúf helyzetbe. Ott ül a buszon Timi és Micu is, úton a lány lakásába.

– Faszfejek. – mondja el véleményét a fiatal társaságról.

Hiába, rohad ez a világ! 15 évesen még azt sem tudják, mit jelent az élet, csak azt tudják, hogy egy hosszú, évtizedeken át tartó fogalom, ami állandóan változik, és kiszámíthatatlan. Azt hiszik, ők is élnek, pedig csak próbálkoznak. Ezzel akarnak naggyá válni. Leisszák magukat és fittyet hányva nemre-korra- egészségi állapotra, mindenkit szarnak néznek aki megfordul ezen a világon.

Tizenegyedik

Vajon ha valahol sötét van, miért hangosabb minden zörejt? A néma lépcsőházban Timiék legapróbb mozdulata is visszhangzik, erőteljesen a falakba reng. Kulcslyukkeresés, zárkattanás, ajtónyikorgás, csattanás. Megérkeztek. Teljesen sötét lakás, csendes, hűvös. Timi telefonnal világít, amíg Micu meg nem gyújt pár gyertyát. Meghitt fény keletkezik. Olyan fajta egyszerű, puritán nyugalom, amiben ritkán van része egy fővárosi embernek.

– Elmegyek, lezuhanyozom. – szól Micu, kézbe vesz egy gyertyát és elvonul a fürdőszobába.

A lakáshoz tartozik egy fél négyzetméteres terasz, arra jó, hogy kihajolj és rágyújts. Esetleg ledobd a kulcsot, ha nem működik az elektromos kapunyitó. Timi a korlátra támaszkodik. Sötétség. Sötét van lent a kis parkban, a szomszédos házakban, minden ablakon. Feltekint. Csillagos az ég. Az a látvány, ami nem túl gyakori, hiszen a város az alkohol mellett fényszennyezettségben is szenved. Lenyűgöző. Minden látszik, minden jelkép, melyeket megtanulni lehetetlenség. Timi is csak a KIS és a NAGY GÖNCÖLT ismeri.

Visszatért az áram. Felkapcsolódnak a lámpák a járda mellet az ablakok ismét sárgán

fénylenek, és a szép csillagos ég, mely egy pillanattal ezelőtt olyan kivehető volt, most már láthatatlan.

– Újra van áram. – kiált be Timi a fürdőszoba felé.

Nem érkezik válasz, ezért odasétál, és kívülről felkapcsolja a villanyt. Így már tutira egyértelmű.

Tizenkettedik

– Ha valami biztos az életben, akkor az az, hogy, a néptáncosok annyit tudnak inni, mint senki más! – állítja Gabika, miközben reggeli cigijüket szívják a konyhában. – Egész egyszerűen kimeríthetetlenek.

– Akkor nem éri meg néptáncossal járni, kiissza a pénztárcádat. – állapítja meg Tomsz, miközben teker egy cigit, csak és kizárólag saját magának.

– Nekem volt néptáncos barátnőm. Elbűvölő volt. Volt neki egy ilyen, szép ruhája, tudjátok az, ami olyan mint a tangóharmonika. Abban táncolt. Sosem tudtam, hogy mennyibe kerülhet egy olyan. – mondja Dániel.

– És mennyibe? – kérdezi Gabika.

– Hogy?

– Mondom mennyibe kerül.

– Sokba. Kurvasokba. Az övé került vagy 100 ezerbe. De mondta, hogy volt egy csoporttársa, akinek több mint 300-ba.

Márk a nagyszobában fekszik a kanapén. A teste félbehajolva, a feje pedig a padlón. Gombos kijön a szobájából.

– Szevasz, Márk.

– Jó reggelt, Péter! – szólítja meg Gombost a keresztnévén.

- Hol voltál tegnap?
- Jöttem haza Timiékkel.
- Előtte hol voltál?
- Előtte, császkáltam.
- Suliban nem voltál?
- Ja, dede!
- És, hogy sikerült? Eredmény?
- Jól! Meglesz szerintem minden.
- Helyes. Már ideje volt. – helyesli, zsebre dugja a kezét, és kicsit virultabban belép a konyhába.
- Reggelt gyerekek. – köszön mindenkinek.
- Szia, apu. – köszön vissza Dániel
- Gombos megakarja nyitni a csapot.
- Felesleges. – mondja Tomsz.
- Délután felhívod!
- Aha.
- Hé! – kapja fel a fejét Gabika. – Eszembe jutott valami!
- Na? – kérdezi Tomsz.
- Kurva sokat agyaltam, figyelj. Ez ilyen részben, társadalmi dolog. Na szóval: Ha nekem egy felnőtt meg akarja szabni, hogy mit tehetek, hogy hol a határ, milyen jogon szabja meg, holott ő sem tudja a saját szabályait betartani?
- Mi? Nem értjük. – nézi meglepett fejjel Dániel.

– Ha van egy 30-as tábla. Ami egy valóságos jelenség, tudjuk, hogy létezik. Ezzel szemben mindenki 50-el halad el mellette. Értitek? A saját szabályaikat sem tudják betartani. Ők is megszegik. Mi miért tartanánk be azokat a szabályokat, amiket ők szabnak nekünk?

– Ez most honnan jött? – kérdezi Gombos.

Gabika felmutatja a kezében füstölő füvescigit. Ő a meg nem értett művész. Hátradőlnek, mindenki elmereng az imént elhangzott bölcsességen.

– Ezt tuti nem magadtól vetted. – jelenti ki Dániel. – Itt szarjak be, ha te találtad ki.

– Nem hiszed?

– Nem. Ezt olvastad, vagy hallottad. Megismerem az emberi gondolkodást, és ez az volt. Tehát: nem a te gondolatmeneted.

– Ja, hogy ha már logikus, akkor tuti nem én találtam ki? – kérdezi Gabika ingerülten.

– Most mit mondjak? – húzza Dániel az agyát.

– Ne mondj semmit inkább, jó? Miért jó ez neked? Basztatsz.

Üresjárat. Senki nem szól semmit. Lassan előkerülnek a telefonok, a tabletek, a reggelik. Már elmúlt 11 óra.

– Timi holvan? – jut eszébe Gabikának. – Délután megyünk inni.

– Hívd fel. – válaszol Márk.

Gabika tárcsáz. Timi elaludt. A rezgő telefon ébreszti, amit a zsebében hagyott este. Ahogy magához tér, realizálja a helyzetet. Micunál van. A szoba túlsó felében egy meztelen férfi segget lát. Reni hozta magával az este. Előveszi az ekkor már rég nem rezgő telefont, öszszerakja, hogy állandó késésben van. Irány a busz. Zsúfolásig tele a buszmegálló, zsúfoltak az utak, a járdák, és a buszok is. Egy szép, szőke hajú lány járkál a buszmegállóba, néha-néha Timire pillant. Egyáltalán nem illik a környékhez, ugyanis jól néz ki. Ápolt, a ruhája vasalt. Idegen. Végül nem bírja tovább, kínos mosollyal odalép.

– Bocsi, ne haragudj, ezt tudom, hogy gáz, de meg tudnád mondani az időt? Nem ősember vagyok, de otthon hagytam a telefonomat. – kezd rá a lány.

– Persze. – mosolyog Timi és a lány felé fordítja a telefonját.

– Köszí.

– Legalább nem tudják ellopni.

– Ja, igaz. – válaszol a lány.

– Merre mész? Csak, hogy hányasra vársz.

– A Rákóczi térre megyek.

– Akkor egyfelé megyünk. – mosolyog Timi.

Kis csend. Timi hezitál. Gyűjtson-e rá vagy se? Kínálja meg, vagy se?

– Pesti vagy? – kérdezi Timi.

– Hú, hát. Péntek óta. Most költöztem fel nővéremhez.

– Az igen. Én most költözök.

– Hová?

– Londonba. – büszkélkedik Timi.

– Az igen!

– Még a héten itthon vagyok. Tudod, gyűjtöm a szép emlékeket. – mosolyog kacéran.

Az az igazság, hogy érzi, tetszik a lánynak, és megteheti, hogy ilyeneket mondjon. Úgy is elmegy, mit érdeklí már ez az egész. Jön a busz. Tele. A lány megindul a tömeggel együtt, hogy felszálljon.

– Te felnyomod magad? – nézi Timi a lányt.

– Én ilyen rugalmas vagyok. – mondja kacéran.

És tényleg felfér. Timi viszont ottmaradt és megvárta a következő járatot. Miközben állt, mélyen elgondolkozott. Mi volt ez? Mégis honnan jött? Ott van neki Micu? Őt szereti. Akkor mégis, miért élvezte ezt az apró, talán teljesen jelentéktelen kacérkodást? Úgy is elmegy, miért teremt kapcsolatot? Mert vonzó volt a lány? Na és? Mert nincs súlya a tetteinek? Na és? Vagyis, állj! Miért kéne izgulnia? Miért kell ezen hezitálnia, holott tényleg nincs tétje, tényleg megteheti, hiszen napok kérdése és lelép. Ez az egyszerű gondolat végigment a

fején, a busz pedig befutott. Jóval szellősebb, mint az előző.

Otthon már rég megy az alapozás. Gombos dolgozik, a többiek betéptek. Timi benyit, megcsapja a fűszag.

– Jézusisten. – vigyorog a látványon, és robban be a matracához.

– Hé, Timike! Hová mész? – kérdezi Gabika.

– Behozom a lemaradásom. – és már tekeri is a cigijét, megy ki a nappaliba és tölt egy pohár vodkát.

Kezdődhet az este. Nyakkendő partyba mennek, ami abból áll, hogy elegánsan öltözve felkeresik a kerület legszarabb kocsmáját. Négyeshatossal mennek, gázolnak át a tömegben, majd megállnak, megkapaszkodnak isznak, köhögnek, szipognak. A nagy csapat. Kint utcalámpák, féklámpa, Sex-Shopok, éjjel-nappal, angol turik, kifőzdék, McDonald's, KFC, Adidas, Nemzeti. Bent felesek, sörök, cigik, tabletták, sztork, Gabika és Dániel veszeke-dések, művereke-dések, kajálások, és mogyoró dobálás. Ideális lazulós este. Nincs benne semmi komoly, ez nem számít nagy partynak, nem rúgnak ki jobban a hámból, mint ahogy szoktak. A közeli kocsmában vannak, olcsó, és ismerik őket. A társaság a megszokott, a kocsmaviszont zsúfolt. Timi a tömegben észrevesz valakit. A szőke lányt. Tehát mégsem annyira

---

idegen. Odamegy. Miért ne tehetné? Úgyszincs tétje. Ezt mondogatja magában végig.

– Szia! – nyögi oda betépett, részeg fejjel.

– Szia! – mosolyog a lány.

– Emlékszel rám? – mutat magára.

– Persze. Most van nálam telefon. – bizonyít a lány.

– Kijössz cigizni? – nézi a lányt, a lány barátját.

Mögötte a többieknek is feltűnik a dolog. Megy az agytréning. Ki ez a lány? Honnan ismeri? Miről beszélnek? Hová mennek? És Micu?

Tehát a lány igent mondott. Kimegy, elővesz egy doboz szofit. Addigra Timi az általa tekert füvescigit nyújtja.

– Ez az, amire gondolk? – nézi a lány.

– Nem. – mosolyog Timi.

– Nem kérek, köszi. – és kivesz egy szálát a sajátjából.

Timi viszont rágyújt. Szívják mindketten a saját cigijüket. Hideg van, köd. Reggel esett.

– Azért azt had kérdezzem már meg, hogy milyen gyakran szívsz?

– Hát, nem tudom. De ettől nem tudsz függővé válni.

– Igen, mondták már, a piára is. – nem is hülye a csaj.

– Ez nem függőség.

– Hát?

– Hát. Én vagyok a piros folt.

– Egy folt vagy?

– Igen.

– Egy piros folt?

– Igen.

– Hol?

– A szürke emberek közt. Az a piros folt vagyok, amit nem lehet eltakarni, mert kirí a tömegből. Érted?

– Értem. Egy piros folt vagy. Gondolom, ez nem csak ezzel jár. – a cigire mutat.

Timi csak mosolyog és nézi a lányt.

– Ismertem már ilyet.

– Milyet?

– Ezt a nézést. Ezt a tekintetet. Elárulja, hogy nem ez a legkeményebb, amit szoktál tolni.

– Pedig de. Hidd el, semmi más. Egy csomó gyógyszerallergiám van. A tűtől meg félek.

– Csak ennyi az akadálya?

– Nem tudom, mivel ez épp elég akadály. Lehet lenne más is, több nem jut az eszembe.

Eldobják a csikket.

– Hát, köszí. – mosolyog a lány, megfordul és bemegey.

Elbasztam? Néz maga elé Timi, majd vállat von és visszamegy a többiekhez, hogy végre ihasson.

Tizenharmadik

Biciklizés közben felrázott sört nyitni és azzal koccintani egy cirkuszi mutatvány, ők mégis könnyedén csinálják. Mindenkinek van egy király biciklije, az egyetlen hiúság, amire többet költöttek, mint drogokra. Száguldanak. A fék azoknak való, akik félnek, ők pedig most semmitől sem félnek.

– Kiöntötted a sörömet! – ordít kétségbeesetten Gabika Tomszra, aki láthatóan nem stresszeli fel magát a dolgon, nem az ő söre volt.

Gurulnak lefelé, egyenesen, mindenféle kanyar, közlekedési lámpa és KRESZ nélkül. Ha az utca egyirányú, az sem baj. Kit érdekel? Márk legelől teker, úgy érzi, angyalszárnyon repül, karjait kitarja, szemét becsukja, Isten kezében van. Végül a fény is megjelenik az utca végén, kezdetben távol, de egyre közelebb kerül. Két nagy, erős lámpa.

– Márk, bazdmeg húzódj le! – ordít Gabika, de Márk tovább teker, érzi a csodát.

A két fény egyre erősebb egyre közelebbi.

– Húzódj már le! – kiált Dániel is.

Márk elmosolyodik, érzi az öröm érintését, érzi, ahogy a két fény beborítja a testét, és mint egy szent, ezüstösen pompázik, majd ez a jelenség áthatol rajta és továbbkúszik, ő pedig

gurul tovább, egyenesen, a megszokott tempóban. Felsőhajt, az égbe tekint, most ő is oda tartozik.

Pár pillanattal ezelőtt Márk kiszakadt a valóságból. A fény, ami szembe jött vele és beborította a testét valódi volt. De nem isteni fény volt és nem is két motor lámpája, vagy biciklisé, és nem küszött tovább. Márk teljes lendülettel, tárt karokkal, csukott szemmel és mosolyogva széleseben előreborul, és a biciklijé nélkül zuhant tovább. Egy autó az. A tehetetlen test olyan gyorsan csapódik a szélvédőre, hogy átfordul, betöri az üveget, a tetőn végighömpölyög, lepattan a csomagtartóról és két métert csúszik arccal a macskakövön. Totális ütközés, szemből, végzetesen egy pillanat alatt, ami perceknek tűnik.

A többiek lelassult agyukkal épphogy kikerülnek a csikorgó kerekekkel fékező autót, ami keresztben áll meg az úton. Megfagy a levegő. Eldobják biciklijüket és a földre zuhant testhez rohannak.

Él még, vagy már meghalt? A kocsiból kiszáll egy öltönyös férfi, családapa alkat. Ő is rémült, és furcsamód nem a betört autója érdekli, hanem a 20 éves fiú, akivel ütközött. Odarohan, közben a méregdrága, érintőképernyős telefonjával tárcsáz, valószínűleg a mentőket hívja, bár franc tudja.

– A kurva anyádat! – csattan fel Tomsz, és ront neki a férfinak.

Megmarkolja a zakóját és a kocsi oldalának vágja, jobb kezével pedig a gyomrába vág. Közben a mentők felveszik a telefont. Dániel és Gabika lefogják Tomszt, lecibálják a szimpatikus családapáról. Jegygyűrű is van az ujján!

– A te hibád! A te kurva hibád! – köpködve ordít Tomsz, miközben a többiek húzzák visszafelé. A férfi fogja a hasát, kis híján összeesik, nem tudni, hogy az ütésektől vagy a sokktól, amit lát.

– Hívjátok már a mentőket! – szólal meg Dániel, neki a legtisztább az esze.

– Már szóltam nekik. – közli hátulról a megvert férfi, majd feláll, beszáll a kocsiba és elhajt.

– A kurva anyádat! – kergetné tovább Tomsz.

Pillanatok alatt megtelik az utca élettél, a hajcsavarós–köntösös asszonyok, és a kockás pizsamás férfiak kijönnek lakásaikból, vagy az erkélyen bámulnak, mintha életükben először látnának igazi balesetet. Lehet, hogy így van, vagy csak a TV-ből tanulták a dumákat, mert ilyenkor mindenki annyira okos. Idézgetik Dr. House-t, a stabil oldalfekvést tanácsolják, és megvetően néznek a tehetetlen csapatra, akik leülnek a padkára, rágyújtanak és várják a segítséget, miközben a barátjuk elvérezni készül.

Végül is mit tehetnének ilyen helyzetben? Mi volna bölcs dolog? Zokogni és az égre tekintve hangosakat kiáltani? Ilyenkor élni sincs kedve az embernek. A meghajlott bicikli kereke ott kattog az út szélén. Amikor már a mentő szirénázva hagyja el a helyet, Timi még akkor is hallja azt a hangot.

Tizennegyedik

Gabika, Dániel, Timi és Tomsz a városi kórház folyosóján ülnek. Megérkezik Gombos, ideges, komor arccal. Csatlakozik hozzájuk.

– Még bent van. Nem tudunk semmit. – kérdés nélkül válaszol Dániel, hiába, ő a legjözanabb eszű, ő nem iszik sosem, csak szív.

Éjszaka van, a kórház ilyenkor nem olyan zsúfolt és hangos, csak pár részeg picra röhögcsél pár paddal arrébb, azon, hogy az egyik beütötte a fejét és be kellett fáslizni.

Tomsznak nem kell több.

– Kussoljatok már, бүdös mocskos kurvák!
– pattan fel és indul a lányokhoz.

– Űlj már le! – indul utána Timi, és megfogja a vállát, hogy visszafordítsa.

Tomsz idegrendszerre kész van, az agya, mint egy szivacs, ha nem Márkot éri baleset, őt érte volna, annyira nincs tisztában a külvilággal. Ahogy Timi hozzáér, ő egyből üt, egyenesen szembe. Timi a szeméhez kap, és amint felfogja, mi történt, visszaüt, de nem kíméletesen. Tomsz eszméletlenül a földre esik.

– Bazdmeg! Beütötted a szememet! Ezt miért kellett? Faszom. Fáj, fáj, a kurva életbe! – kit áltozik Timi az eszméletlenre. – Gyertek már, ültessük vissza!

Gabika és Dániel feláll, odamennek, felemelik Tomszt és leültetik, így úgy néz ki, mint aki alszik, nyugodtan, békességben. Furcsán fest, főleg ebben a helyzetben. Timi a szemére teszi a kezét. Nem nyílt fel a bőr, de azért kapott rendesen. Fasz gondolta, hogy Tomsz ilyen erőszakos. Soha többé nem kap cuccot! Soha többé nem vehet ki pénzt a Közös Költségkosárból! Timi elsétál, kimegy a WC-be, már ha annak nevezhető ez a fertő. Egy kórház legyen steril, ne trágya folyjon a falból. Hugyozik a piszoárban, megmossa az arcát, és nézi magát a repedt, koszos tükörben. A szeme lassan lilul, a várt eredményt produkálja. Az arcáról lecsepeg a víz, a pólójába törli a homlokát és beállítja a haját, mert a külső számít! Kilép az ajtón. Csend. Már csak ők vannak a folyosón, a részeg lányok is eltűntek. Visszasétál a többiekhez. Ott ülnek egymás mellett ezeken a színes, gusztustalan műanyag székeken.

– És milyen a meló? – fordul Gabika Timi felé.

– Szar. Kurvaszar. A legszarabb, meló, amit csak csinálhat az ember. A legmocskosabb, legmélyebb szarban turkálók és szarral takarítók! Milyen lehet egy felmosói meló egy vegyesboltban? De ami még nagyobb kérdés, hogy juthat eszedbe egy ilyen kérdés, mikor

Márk, bazdmeg, élet halál közt van? – Timi felcsattan, nem bírta, kitört, összezuhant.

Feláll és elindul a kijárat felé.

– Hová mész? – kiált utána Dániel.

– El! – jön a válasz.

– Hová? – kérdezi Gabika.

– El, bazdmeg, el innen, el az országból! Ki költözöm Londonba!

– De most hová mész?

– Haza! – csattan fel Timi, majd megfordul és elviharzik a maga betépett, részeg módján.

– Hagyjátok, majd lehiggad. – tesz rendet Dániel, mindenki maradjon a seggén.

Már csak 4-en ülnek a székekben. Egy idősebb nővér jön a folyosó végéről. A srácok felállnak, amint meglátják, és két lépést tesznek felé, Tomszt kivéve, aki ájultan ül a székében.

– Van valami? – kérdezi Gombos.

Jobb is hogy ő szólal meg, józan, és most talán tiszta is, bár nem lehet tudni.

– Az intenzíven van, és súlyos az állapota. De, egyelőre nincs életveszélyben. Maradandó károsodásai lehetnek. Testének jobb oldalán a csontjai szinte maradék nélkül szilánkosra törtek, és agykárosodása is lehet. De nem csak ez van. Komoly mennyiségű alkohol és drog volt a vérében. Nem pusztán party-drog. – néz a nővér a társaságra.

Mindenki maga elé néz, most mit szólnak? Senki nem kényszerítette, hogy vegye be a pirulát, próbálja ki ezt, vagy szippantsa fel azt. Magának köszönheti.

– Bemehetünk? – kérdezi Gabika.

– Nem, altatásban van és 24 órás felügyelet alatt van tartva. – válaszol a szigorú nővér.

Márk fél arcáról a bőr lekopott. Gézzel van takarva, és eszméletlenül tolják a hordágyát be a műtőbe. Ott már készen állnak az orvosok, asszisztensek, hogy nyílt sebeit–töréseit összevarrják, szegekkel fém–rudakkal kiegészítsék, összerakják. Hatalmas tűk és fájdalomcsillapítók sorakoznak egy kisasztalon, valószínűleg ez látvány Márk minden álma, de nem ilyen környezetben. Mindenki néma, kedvtelen, elvégre senki sem műt szívesen hajnali 2–kor. Az ajtó becsukódik mögötte, kezdődhet az órákon át tartó véres munka.

Tizenötödik

Timi a lakáson van. A ruháit középre dobálja, egy bőröndbe és a hátizsákjába gyűr mindent, ami az övé. Pakol. Az ingeket, gatyákat, zoknikat, nadrágokat, pulcsikat összegörj, egy nagy kupac lesz belőle. A laptopját is elrakja, ez komoly szándékra utal. Elrakja a pénztárcáját és 60 ezret kivesz a Közös Költség kosárból, de végül visszatesz 20-at. Talán jóságból, talán mert gondol arra, hogy ő hogy érezné magát, ha nincs otthon pénz fűre, sörre, nyugtatóra, gumira, dohányra, papírra, xanaxra, fájdalomcsillapítóra, hashajtóra, has-fogóra.

Minden cuccát megfogja és lelép. A lámpákat égve hagyja, kit érdekel ez most. Az utcára lép, ideges. Részeg embereket lát mindenütt. Törött sörösüvegeket, falba nyomott cigaretta csikkeket. Micuhoz megy.

Bekopog a fehérkeretes, kopott ajtón. Motoszkalás, lépkedés, villanykapcsolás, zárcsatogás. Micu ajtót nyit.

– Beengedsz?

Micu kitarja az ajtót, Timi pedig belép, hátán a nagy táskával.

– Mi ez a sok cucc?

– Márkot elütötték.

– Jézusom. Pakolj le.

– Eljöttem onnan.
– Látom. – válaszol Micu, miközben rágyújt a fürdőszobában. – Van kaja a hűtőben, ha éhes vagy.

Timi a hűtőhöz megy, kivesz belőle két doboz sört. Az egyiket felnyitja, és az ágy felé lépked. Leül és megpillantja az éjjeli szekrényen fekvő tüt. Bontatlan. Micu is odamegy, kezében a másik sör.

– És most? Itt akarsz lakni?
– Még nem tudom.
– Egyébként, ki vert meg?
– Tomszal összeverekedtünk.
– Figyelj, aludj egyet. Aztán kitalálod, mit akarsz.

– Mást akarok. Lődd be nekem.
– Tessék?
– Mindig azt mondd, hogy milyen jó! Hogy fasza, hogy megnyugvással teli. Hát most meg akarok nyugodni. Lődd be! Ha jobb, mint bármilyen nyugtató, akkor ez az, ami kell most nekem.

Micu előpakolja a szettet.

– Fájni fog? – kérdezi.
– Nem. Imádni fogod.

Micu mindent gondosan előkészít. Kiméri az adagot, tiszta kanál, bontatlan tű és injekció. Timi karját elszorítja. Megcélozza a vénáját. A tökéletes, erekben duzzadó kar. Olyan, mintha

erre lenne kialakítva. A tű megszalad, áthatol a bőrön. Egy kicsit megszívja, hogy a vére elkeveredjen az anyaggal. Timi arca vörössé válik. Feszült. Soha nem gondolta volna, hogy ez meg fog vele történni. Ahogy a szer átmegy az ereibe, felsóhajt. Ennyi volt? Ezért izgult? Miért is izgult az előbb? Hová tűnt a sok gond? A sok konfliktus és izgalom? Minden elszállt. Micu kimegy a szobából, hogy kidobja a tűt és kezét mosson. A szoba forogni kezd. Az egész világ a feje tetejére áll, a falak szivacsból vannak, mint az agya. A tapéta, ami szép lassan elkoszolódik, leválik, most gumiból van, nyúlik és lebeg. Semmi ütközés nem fáj, bár a rohadt kocsis is szivacsból lett volna! Végiggurul a szobán, a falakon, a plafonon, kitekint az ablakon, látja maga alatt a csillagos eget. Gyönyörű látvány! Lélegzetelállító. A világ nyílt és mégis olyan klausztrófó. Hülyék lakják, hülyén élnek és halnak, így senki nem tesz hozzá semmit a nagy egészhez. Ilyen kicsi és beszűkült marad a világ. Már kel a nap. A józanodó, vagy még részeg emberek az utcán sétálnak, van, aki padon alszik. Elővesz egy doboz cigit, kinyitja, de nincs már benne egy szál se. Elfogyott, az istenit! Elszívták, mialatt a mentőkre vártak, és azt sem tudták, hogy a barátjuk, aki előttük fekszik, él-e még.

Alig pár óra telik el, a többiek hazaérnek. Timi nincs otthon. A cuccai sincsenek. Elment mindenféle köszönés, ölelkezés, könnyezés, vagy egy közös betépés nélkül. A ház csendes, senki sem szól semmi. Nem hagyott üzenetet sem, de őt sem keresik.

Tizenhatodik

Egy lerobbant vonatállomás, álló vonatok, hajléktalanok, részegek, drogosok. A Nyugati. Timi egy padon ül a menetrend alatt. Nála van mindene, táska, poggyász. Felszáll a megfelelő vonatra, leveszi a pulóverét, felrakja a poggyászát a polcra, leül, bámul ki az ablakon. Elindul a vonat, lassan kigurul az állomásról, távolodik ettől a fővárosnak nevezett káosztól, és ahogy egyre messzebb kerül tőle, egyre tisztább minden. Kőbányán felszáll egy várandós nő, két idős öregasszony, egy 8 főből álló fiatal család, és egy szőke, szövetkabátos fiatal fiú. A sors véletlenül úgy hozta, hogy a srác jegye Timi asztalának a túlsó felére szól. Leül, nyugodt. Mered kifelé az ablakon, és ahogy észreveszi, hogy Timi napszemüvegében az ő arca csillan meg, egy pillanatnyi mosolyt elereszt, majd tovább nézi a távolodó várost. A világ kitárul, a fej kitisztul. Ott ülnek egy szűk vagonban és szabadabbak, mint azok, akik Budapest Penthouse lakásainak tetején élvezik a legfinomabb borokat. Timi lassan két órája nem gyűjtött rá, pang a tüdeje. Két fiatal srác időközben csatlakozott a vagonban ülőkhöz. Fiatalok, nincs még 18 a nagyobb sem, de már felnőttnek érzi magát. Hangos, parasztbeszéd

---

az amit folytat, nincs ember aki ne hallaná 30 méteres körzetben.

– Gecire másnapos vagyok. – mondja a nagyobb.

– Nem kell 10 darab koton ezerért?

– Minuszban vagyok! Ezért is dolgozok. Beszart a gépem, aztán vettem egyet és anyámtól kértem még kölcsön 30-at. Suli mellett ezért dolgozom.

– Aha. Te most 12.-es vagy?

– Kéne legyenek.

– Mert?

– Mert megbuktam.

– Matek?

– Fizika.

– Figyelj, te hol szilveszterezel?

– Hát passz. Messze van az még. Te?

– 3 éve mindig ugyanott bulizunk. Kibére-
lünk egy házat vagy 30-an. Tavaly is volt vagy
10 üveg vodkánk, 7 decis, meg csomó minden.
Tele jó sok csajjal. Vágod?

Úgy árad belőlük a hülyeség, hogy lesül az ember feje.

A vonat lassan lelassul, egyre sűrűbben dökög, egyre könnyebb számolni a szakatolást. Végül megáll. Hosszú órákra áll meg, és ki tudja miért. A srác, Timivel szemben egy darabig kitartóan olvassa azt a bő magazinköteget, amit magával hozott az útra, de van egy pont,

egy végső pont, amikor az ember nem bírja, a térdére csap és zavarni kezdi a tudatlanság.

– Miért állunk még mindig? – teszi fel a költői kérdést, és kifelé mered, választ vár egy külső személyről, aki sajnos nincs jelen. – Mindig ez van.

Timi szótlan. Kicsit elégedett, hogy nem ő vesztette el először a türelmét, és most ő tűnik érettnek, nyugodtan és kifinomultnak. Ő van menetirányban.

– Te sem látsz előre? – kérdezi a srác.

Timi egy apró mozdulatot tesz, mintha kifelé tekintene, mintha választ akarna adni, de az az igazság, ha látna is kint valamit, akkor sem érdekelné annyira, hogy észrevegye, vagy felfogja.

– Nem. – így csak ezt a választ tudja adni.

Percek telnek így el, hosszú percek. Timi leveszi a napszemüvegét, hogy megtörölje, így a srác meglátja a hatalmas monoklit, a vörös orrnyerget, de nem szól semmit. Egy kalauz halad át a vagonokon keresztül, és ez remek lehetőség a szőke srácnak, hogy meg tudja, mi folyik a síneken.

– Baleset. – válaszol a kaller egykedvűen, afféle „leszarom” stílusban.

Ez órákon át tartó várakozást jelenthet, mindenki dőljön hátra kényelmesen.

– Hé, egy cigit? – kérdezi a srác Timitől.

A lehető legjobb embertől kérdezi. Hogy a fenébe ne? Már órák óta nem gyűjtött rá, és kezdi elveszíteni a türelmét és így legalább nem a sajátját kell elszívnia. Jól jön most az, persze, hogy jól jön.

– Miért ne? – jön tehát a válasz.

A hosszú vonat egyik vagonjából két fej néz ki, tekergetik a nyakukat, hogy jár-e arra bárki is. Tiszta a terep. Lelépnek a sínekre, rágyújtanak.

– Ó, bocs, majd elfelejtettem, Dominik. – mutatkozik be a szőke srác.

– Timon. Timi. – illedelmesen–zavarodottan.

– Merre tartasz?

– Debrecenbe.

– Munka?

– Család. Családi látogatás.

– Mi történt az arcoddal? – teszi fel a kérdést Dominik egy kis hezitálás után.

– Nézeteltérésem volt egy sráccal.

– Elrendeztéték. Elég szarul néz ki, de nyugi, begyógyul. Láttam már rosszabbat is! Sokkal rosszabbat!

– Hogy-hogy?

– Az apám gyilkossági helyszínelő. Tudod, ő megy ki mindenféle helyre, ahol valakit halálra vernek. Volt már, hogy mentem vele. Mondom, láttam már rosszabbat. Milyen szakon vagy?

– Hogy?

– Milyen szakra jársz?
– Ja! Semmilyenre.
– Bocs. Egyetemistának néztelek.
– Egyetemistaként jöttem fel, úgyhogy nem lőttél annyira mellé.

– És most?
– Most. Hogy őszinte legyek nem tudom. Mármint, elvitt.

– Mit csinálsz?
– Dolgozom. De ha máshogy érted, akkor fogalmam sincs. Egy másfél szobás lakásban lakunk 6-an. A felszoba az egyik srácé, 5-en pedig a nagyban lakunk.

Ahogy beszélnek, messziről egy mentőautó szirénája kezd erősödni, egészen közel kerül hozzájuk. A vonat elejére.

– Mentő. Ez már rég rosszat jelent. – mondja a srác, majd köp egy nikotinnal dúsított slejmet.

Eldobja a csikket, zsebre dugja kezét, neki-dől a vonatnak és Timi kezd el vizslatni.

– Kérdezhetek valamit?
– Miért ne. – válaszol Timi, mert nem tudja, mire számíton.

– Van barátnőd?
Timiben megfagy a vér is. Mit számít ez? Miért fontos?

– Igen van.
Dominik beletűr a hajába, lefelé néz.

– Régóta vagytok együtt?

– Nem is tudom, igen. – mégis mi a faszért érdekelheti ez egy idegen embert.

Bólint a srác, és egykedvűen tovább figyeli, hogy mi történhet a vonat elejében. Nyugodt. Olyan mintha régóta ismerné Timit. Lassan szívja a cigijét, majd végighúzza a vonat oldalán, kifújja a füstöt és eldobja a csikket. Megvárja, hogy Timi is elszívja a saját szálát, hogy egyszerre mehessenek vissza. Ahogy másznak felfele, Dominik egyfolytában a fenekét nézi. Szeme kikerekedik, mint a vadász, aki vadat lát. Visszaülnek a helyükre, csendben. Timi érzi, hogy valami nincs rendben és hamarosan ki fog bújni a szög a zsákból.

– Voltál már fiúval? – jön is a kérdés, nem sokat váratott magára.

Timi elmosolyodik, kínjában röhögje-e ki a srácot, vagy sírjon a szégyenén.

– Félreértettük egymást. – mondja mosolyogva, de Dominik nem kíván viccet csinálni belőle.

Csak néz a szemébe, mélyen, mereven. Nincs is férfias tekintete. Olyanok az arcvonalai, mint egy férfi testbe zárt nőé. Mintha egy maszk lenne rajta, ami mögül kikandikál az igazi énje. Egy nő. Ő nem értett félre semmit. Határozott, tudja, mit akar.

– Én, figyelj, tök jó arc vagy, de – megpiszkálja a fülét, időt akar nyerni. – de én nem. Hogy mondjam? Én nem vagyok meleg. Érted? Nincs semmi bajom a bu... a melegekkel, és ez most nekem nagyon kínos, elég gáz, nem vonzódok a fiúkhhoz.

Legalább kimondta. Gyorsan vízért nyúl, nagyot kortyol, mintha ott sem lenne. Dominik némán, mozdulatlanul ül, és csak mered Timire.

Egy nagy rántás, hangos zakatolás, és a vonat ismét elindul. Gyorsulni kezd, ezzel párhuzamosan a zaj is egyre zavaróbb. Timi kifelé néz az ablakon, próbál kiszakadni a valóságból, de ez drogok nélkül nem megy. A srác arca egyre komorabb, sértődöttebb lesz. Még cigit is adott neki, és így tökön rúgja! Végül úgy dönt, nincs már mit tenni, csak egyféleképpen vághat vissza egy ilyen elutasításra. Egy határozott, gyors és egyenes ívű köpést intéz Timire. A nikotinos permet a felsőjén landol. Dominik feláll, a cuccát a kezébe veszi és átmegy egy másik vagonba.

Tizenhetedik

Timi egy hosszú, falusi utcán sétál, hátán a nagy táskájával. Pár öregember bámulja kerítéseken és ablakokon keresztül. Ő csak némán lépked, tudja, hogy ő a napi főattrakció. Lazán szívja a cigijét, nagy füstöt hagy maga után. Végül megérkezik egy aranyos, egész nagy családi házhoz. Nem is csenget, csak kinyitja az ajtót, a cigit kidobja a kukába és besétál a házba. Ledobja a táskát, ami nagy durranással végigremegteti a falakat. Csend. Nem reagál senki. Benéz a nappaliba. Üres. Az egyik résznyire nyitott szoba felé tekint. Egy idős hölgy ül egy széken, mozdulatlanul. Nem megy oda köszönni, nem őt keresi. Cipőstől benéz a nappaliba, hátha változott valami az óta, mióta itthon járt. Igen, ez az a ház, ahol felnőtt, ahol az ártatlan kis Timi még a tanulás, a sport és a családcentrikusság jegyében töltötte gyermekkorát. Sok minden változott, és nem csak rajta. A ház megöregedett, elhasználódott. A szekrényajtók hajtópántjai lekoptak, a székek háttámlái repedeznek. A padló karcos, törött. Minden olyan lepusztult, rossz így nézni.

– Timi? – jön egy váratlan, ismerős, fáradt hang egy másik, szűk szobából. Betekint az ajtón. Egy beteges arcú, fáradt nőt lát. Az édesa-

nyját. Mellette a földön és a szekrénypolcokon üres üvegek. Bor, sör, olcsó tömény. Mellé pár altató és fájdalomcsillapító. A nőn, egy enyhe mosoly.

– Olyan jó, hogy itt vagy! – nyúl a fiú felé. – Gyere, had öleljelek meg.

Timi odahajol. Erős szesz szaga, mosdatlan-ság és egyéb bűz csapja meg az orrát.

– Hogy vagy? Minden rendben? Mi szél hozott?

– Tudod, most szünet van.

– Nagyszerű. Kérsz valamit enni? – és már próbálna kiszállni az ágyból.

– Nem, maradj csak. Lepihenek.

– Rendben.

Timi kisétál a szobából. A nagymamát nézi, aki szótlanul ül a székében. A nappali, a konyha, de még a fürdőszoba is telis-tele van üvegekkel, újságpapírral, gyógyszerekkel. Timi dobálgatja kifelé őket, míg keze ügyébe nem akad egy gyászjelentés papír. A név nem számít, Timi ismerte, mikor kisgyermek volt, sok időt töltött az öregnél. Mivel az ő apja elég hamar megunta ezt a légkört és úgy gondolta, új otthont keres, Timinek más felnőtt férfi pátyolgatására volt szüksége.

Mire végez a pakolással, a sok üveg kihajigálásával, beesteledik. Kint vidéken könnyebb csillagos eget látni, mint a városban. Most

---

tiszta az ég. Timi az udvaron ül egy műanyag széken és a csillagokat nézi. Közben cigizik. Az anyja a konyhaablakból nézi. Később, mikor beér a házba, hogy elővegye a Micutól elhozott újdonsült „barátját” szembe találja magát az anyjával. Mosolyogni kezd, felegyenesedik, hogy ne lássa gyengének és elveszettnek, mint amilyen valójában. Mint amilyen mindkettő.

– Mesélj valamit. – szólal meg az anyja.

Van egy helyzet, egy bizonyos helyzet, amikor annyi minden kavarog az ember fejében, annyi sok szó és érzelem van, amit el akarna mondani, ki szeretne fejezni, hogy nem találja a megfelelőt. Ha kiválasztana egyet, vajon az lenne a jó szó? Helyes lenne? Nem lehet mit mondani, nem lehet hónapok és évek elmara-
dott szavait bepótolni egyetlen perc alatt. Nem lehet semmit mondani. Timi ajkára sem jönnek a helyes szavak. Csak félre akar vonulni, hogy belőhesse magát.

– Láttam az öreg szomszéd gyászjelentését.
– Így tereli el magáról a szót.

– Igen.

– Holnap lesz a temetés. Elmegyünk?

– Nem. Én nem. Tudod, nem érzem jól magam. Lehet, hogy beteg leszek.

A kisszobából egy értelmetlen, motyogó hang árad ki.

– Ma csendes napja van. – jegyzi meg Timi anyja. – Édesapád öltönye meg van még.

Egy régi fekete fehér kép van a falon abban a szobában, ahol az idős hölgy ül, és a semmibe mered. A képen egy boldog és fiatal házaspár van. Timi nagyszülei, aki pedig előtte ül, az a nagymamája. Ahogy öregedett, úgy veszítette el a józan eszét. Mostanra már csak néha beszél, akkor is értelmetlen mondatokat, nem létező dolgokat. Igazság szerint, a nagyanyja pontosan azt csinálja, mint ő, mint ők azokon a napokon, amikor csak belöve–beszívva fekszenek a szoba parkettáján és a nagy unalom és semmittevés nehezedik rájuk.

Kimennek a szobából, vissza a nappaliba. Nem unalmasabb ez a ház annál, mint ahol most Timi lakik, de valami mégis más. Hiányzik innen valami, ami mégis életet teremt. Mióta Timi is elment innen, csak romlott minden.

Timi apja 185 centiméter magas és 110 kiló volt. Ez a súly pontosan a duplája annak, mint amennyit Timi nyom, így a fekete, régi, bő szabású öltöny nem éppen passzol rá, és kinézetre is nagyon gáz. Meglát pár képet a falon. Az anyja fiatalon. Az anyja és az apja. Ő a nagyszülőkkel. Ő fiatalon. Ő az óvodában. Elég! Lecibálja magáról a ruhát. Muszáj ellazulnia, muszáj innen kiszakadnia. Muszáj belőnie magát. Előveszi a szükséges dolgokat,

---

elkészíti úgy, ahogy másoktól látta. Elszorítja az erét, nagyot sóhajt és megszúrja a vénáját. Már nem is olyan ijesztő ez a tű dolog. Van annál rosszabb, amikor méreggel kell oldani a feszültségeket, vagy az emlékek okozta fájdalmat?

Tizennyolcadik

Hosszú sötét feketébe öltözött sor lépked lassan. A harang kong az öreg ravatalozó tornyából, a gyászmenet élén a pap sétál Bibliával a hóna alatt, mögötte Timi a tömeggel halad, lassú, unalmas léptekkel. Az a bő szabású öltöny tényleg nagyon gáz, de beleolvad a díszes társaságba, senki nem vethet rá rossz szót, olyan mindenki szettje. Az átlagkor 75+ és azért nem 80, mert ott van Timi, a pap és vagy 5 darab 60 körüli. Lassan halad a sor, fel egy gyönyörű domboldalra, ahová már meg van ásva az a mély gödör, ahová az öreget végleg nyugovóra helyezik. A domb a temető legszélén van, közel egy gyönyörű fenyősorhoz, aminek a túloldala már egy üres rét.

„miért dombra?” „mindenem fáj” „jaj, a derekam” „valaki segítsen” „a csípőm” „szét fogom mán' esni” „el kellett volna hozni a botomat”

Ezekkel a nyögésekkel kíséri a koleszterintúltengéses, csípőficamos, lusta és panaszkodni imádó díszes menet a koporsót, mely végül megérkezik, és annak rendje és módja szerint, eltemettetik. A harang elhallgat, és még a nap is elbújik, hogy jelezze, ez a perc a gyászé, a bús gondolatoké és a búcsúé. „Csak a szépre emlékezzünk” azt mondja a pap. A tömegnek

---

a legszélén áll egy kövér, kopaszodó férfi oldalra fésült hajjal, gusztustalan barna zakóban. Nézelődik jobbra–ballra, alig hall valamit, az öreget is csak hírből ismerte, illemből jött el, így hát rágyújt. Pár lépést arrébb megy, hogy a füst ne zavarja a többieket. Ahogy forgatja zsíros fejét, észrevesz egy fényes táblát az egyik magas fenyőfa mögött. Nézegeti, hajolgat, hát-ha talál valami pózt, ahol nem csillan be a tábla, és le tudja olvasni. Ez a hülye mozgás másoknak is szemet szúr. Egy bajszos, kalapos ősz hajú férfi lép mellé.

– Mit csinálsz? – kérdezi az öreg.

– Azt nézem, hogy mi van arra írva. – mutatja a táblát a kövér ujjjaival.

Ketten hunyorítanak, amit észrevesz egy harmadik, idős, vastagkeretes szemüveges férfi. Odalépked és mutatja.

– Ez itten az egész a Bergmanné!

– A nagyé vagy a kicsié? – kérdezi a kövér.

– Milyen kicsi? Hát már 50 éves, vagy menyenyi. – válaszol a szemüveges

– Jó’ van, bazdmeg, nem tudhatom én, hogy hány éves, nem?

– Mi van a táblán? – nézi a szemüveges

– Én is azt nézem, hogy ott fényeskedik, mondom, na. De valami Új–Széchenyi terves tábla az.

– Az? – nézi a szemüveges.

- Mondom én. – erősíti meg az igazát a kövér.
  - Hány milliós? – kérdezi a bajszos.
  - Ó, hát sas vagyok én, hogy ellássak odáig.
- Valami 88 millió forint. – mondja a kövér.
- Az 18! – javítja ki a szemüveges.
  - Gyuszi, bazdmeg, nézd már: az ott egy 8-as, és ott van mellette még egy 8-as. Az mi szerinted? 88 millió. Te, és mit akar ide a Bergmann?
  - Valami kukoricát vagy mit. – mondja a szemüveges.
  - Kukoricát? – csodálkozik a kövér.
  - Hát az szar, azt nem viszik. A kukoricának nincs értéke, csak kitörli vele, a tudjátok mit. – mondja a bajszos, alig bírja elfojtani a nevetést.
- Kuncognak halkan.
- Építsen már akkor plázát ide, nem? Jaj, annak is annyi a pénze, hogy költeni nem tudja. Láttam múltkor a fiát, azt a nagy langalétát.
  - A Dezsőt? – kérdezi a szemüveges.
  - Nem a másikat, Dezső a kisebbik.
  - Akkor a Marcit!
  - Az. Marci. Megy ott a kis fényes bömbijével, leengedett tetővel, hangosan nyomja a zenét, mondom „na, fiam, te sem értesz a fasszopáshoz sem” – viccelődik a kövér. – semmit nem dolgozik az egész család.

– Hát nekik már nem is kell. – mondja a szemüveges.

– Nem, persze. Mer’ aki gazdag, az ne dolgoz-
zon már semmit! – mondja a bajszos.

– Egyszer küldeném ki a tormaföldre, hát,
összeccsinálná magát. – szívja a kövér a cigijét
szorgalmasan, miközben nagy szavakat mond.

Eközben a szertartás lement, a tömeg lassan
szétoszlik, a giccses, művirág koszorúkat elhe-
lyezik a sírkő előtt, és részvétet nyilvánítanak.
Idegen emberek ölelik meg Timit, könnyes
szemmel borulnak a vállára, mintha az öreg
hozzátartozója lenne. Úgy szomorkodnak, egy
kedves, jószívű ember ment volna el, akit min-
denki imádott. A kövér férfi is eldobja a cigit, a
homokba tapossa, köszörül a torkán és nagy,
dübörgő léptekkel odalép a sírhoz. Ahogy sétál,
az egész hasa beleremeg. Ő is részvétet lehajtja
a fejét, majd rácsap a fiú vállára, megnézi a
sírt, fejben konstatálja „hú de gusztustalan
sok virág” és némán lelépked a dombról.

A nap ismét kisüt, aranylón megvilágítja a
fenyőfa sor lombjait, a domb oldalát és az Új-
Széchenyi terv táblát, mely szerint 188 millió
forintnyi támogatást kap Bergmann, hogy az
üres birtokából méhésztelepet létesítsen.

Timi hazabaktat. Muszáj innia egy sört.
Van is kéznél, nem is egy üveggel. Az anyját
meglátja a kanapén feküdni. Részeg. Nincs is

magánál, csak tehetetlenül fekszik. Minden napja ilyen. Timi lassan odalépked, az arca egyre kétségbeesettebb, nem találja a helyes gondolatot. Leül mellé.

– Timon. Hát itt vagy?

– Indulnom kell.

– Mész vissza? Vissza az egyetemre?

– Igen. Sajnos lassan kezdődik a vizsgaidőszak. – könnyekkel küzdve hazudik.

– Nagyon büszke vagyok rád. Nagyon ügyes vagy. – mondja Timi anyja félig nyitott szájjal, részegen, homályos tekintettel, a kanapén fekvődve tehetetlenül.

Timi erre már nem tud válaszolni. Az apró, pillanatnyi mosolyai elárulják, hogy a kiborulás szélén áll. Felpattan, összepakol, felöltözik, és hátra sem néz. A postaládába bedob 30 ezret, és elindul.

Azért jött haza, hogy feltöltődjön, hogy elbűcsúzzon. Azt nem gondolta, hogy két dolgot is el kell temetnie. Régi szomszédját és a múltját.

Kiáll az országútra, stoppolni kezd. Nem telik el fél óra, és sikerrel jár. Felveszi egy fiatal apuka.

– Merre mész? – hajol ki az ablakon.

– Pestre.

– Szállj be.

Timi beszáll. Hátra ül. Mellette gyerekülésben egy szőke fürtös kislány.

– Nagy szerencséd van, ha a lányom nem szól, hogy „vegyük fel ezt fiút”, akkor meg sem állok. Tudod, még sosem vettem fel senkit, nem tudom, hogy kell ezt.

Timi a kislányhoz fordul.

– Köszönöm szépen. – mosolyog kedvesen.

– Te csináltál már ilyet? – kérdezi az apuka.

– Tessék?

– Stoppoltál már korábban is?

– Számtalanszor.

Ezek után nem sokat beszélgettek. Csendesen eltelt az a 3 óra mire felértek pestre. Még nincs délután 5 sem, Timi már visszatért a poklok városába.

Tizenkilencedik

Kopkop! Timi az, és egy réges-rég fehérre meszelt, kopott ajtót püföl. Micu ajtót nyit neki.

– Bejöhettek?

– Gyere. – szól Micu és kitarja az ajtót.

Valószínűleg épp aludt, arca olyan gyűrött, haja az egekben. Nincs rajta melltartó sem, csak egy piszkos fehér póló és tanga. Timi belép a házba, halkán. Micu lakása és Timiéék lakása között annyi a különbség hogy itt melltartók, tangák és női magazinok tornyosulnak minden sarokban. Ugyanolyan lelakott, füstös és omladozó. Elég gáz egy lányra nézve.

– Mi az? – kérdezi Micu.

– Tudsz adni egy szál cigit?

Micu a kabátjába nyúl, kiveszi a dobozt és odaadja.

– Kösz. – illedelmes, és rágyújt a szoba közepén, majd leül az ágy szélére, mereven előre meredve.

– Hol voltál? – vallatja Micu.

– Bocs. El kellett mennem.

– Gáz van? – szól a csaj, miközben pakolgat a kisasztalon.

– Márk korházba került.

– Tudom, szólt Gabi? – teljes a meglepődöttség.

– Elütötte egy autó. Bicaezés közben.

– Részegen és betépve. Tudom. Eljárás lesz? Timi nagyot szív a cigibe.

– Nem tudom.

– Figyelj, aludj egyet, ha akarsz, de én megyek melózni. – szól Micu, miközben leveszi a pólóját és elkezd felöltözni.

Micu esténként egy bárban pultos. Nem olyan hely, ahová Timi egyáltalán beengednék.

– Nem, megyek veled. – válaszol Timi, miközben elnyomja a cigit.

Felnéz, és mit lát a szeme előtt? Na, mit? Egy kibaszott képet a Big Ben-ről. Micu lakótársának ágya felett van. Alatta egy bölcs mondat, tollal írva: „Tetteinket környezetünk inspirálja, semmi sem történik csak úgy, minden klappol, és minden akkor történik, amikor a legalkalmasabb rá az idő. Még akkor is, ha azt hisszük, a sors hülyének néz minket.”

És a Big Ben! A sorsnak van humorérzéke.

Huszadik

Timi épp felsétál a 4. emeletre kinkeservesen. Sok rohadt lépcső, omladozó falak, átázott plafon. Gombos épp a kinti villanyt cseréli.

– Szia. – köszön Timi.

– Szia.

Timi befelé mutat, hogy bemenne, de nem tud, hiszen Gombos elállja az utat a létrájával.

– Gyere. – leszáll a létráról.

Otthon van Gabika, de mások hangjai is kiszűrődnek a penészes falakon. Timi lerakja a táskáját a konyhában, benyúl a zsebébe és odalép a Közös Költség dobozhoz. Egyenlít. Immár a Közös Költség dobozból nem hiányzik egy forint sem! Kik a vendégek? Endi, a tripod, itt van pár noname, sosem látott arc. Még Balázs is. Gabika ott ül a kanapén, előre néz és vár. A megfelelő pillanatot várja, hogy valaki elkezdje a beszélgetést. Megtörténik. Endi kezd rá.

– Szia Timi.

– Sziasztok.

Feszült a hangulat, komor és gyászos.

– Márk hogy van? – néz mindenkire.

– Túl az életveszélyen. Megműtötték. De nem fogják kiengedni sokáig. Ha nem börtön, akkor meg elvonóra kell járnia, már ha tud majd

---

járni egyáltalán. – válaszol Gabika, kimerült, unott hangon. – Tényleg elmész?

– Igen.

– Londonba? – kérdezi Balázs, akárki is legyen az.

– Oda.

– Tele a hűtő kajával. Egyél. – oldja a légkört Dániel.

Timi bólínt, visszalép és kivesz egy fagyott sört. Endi besántít a konyhába.

– Szóval London.

– Igen.

– Pest nem elég? – mosolyogva kérdezi.

– Pest már nem az a lány, akibe szerelmes voltam.

Igaz ami igaz, az utóbbi pár napban valóban minden megtörtént, amitől az ember kiábrándulhat az élet értelméből.

– Egyik ismerősöm élt ott, azt mondta jó hely, és nővérem is volt kint pár hónapot au pairkedni. Ha gondolod, megadom a számát, hátha tud segíteni. – Endi segítőkész is tud lenni, ha normális idegállapotban van, kellő együttérzéssel.

– Mi az az au pair?

– Vendégdada. Olyan mint egy cserediák, csak dadáskodik. Szinte ingyen.

– Kösz.

Visszalépkednek a nappaliba. Timi leül a kanapéra, felbontja a sört.

– Akkor neked szervezni kell egy búcsú bulit.
– mondja Gabika.

Igen! Csak erre vágyhat egy ilyen helyzetben az ember: idegen arcok, névtelen barátok, lehúzó ismerősök és elfeledett, elhanyagolt barátok.

– Jó ötlet! – válaszol a legőszintébb mosollyal, ami csak egy megbízható drogfüggő arcán kirajzolódhat.

Igen, ő már drogfüggő! Nem számít, mit mond, mit tesz, hogy dönt, és mit gondol, függő. És egy drogos, az mindig is drogos marad! Közben megérkezik Tomsz és Dániel. Vásárolni voltak, mert az élet nem állhat meg. Tomsz szája szétcsattanva, az orrán seb. Rendesen elintézték egymást Timivel. De szent a béke, ilyenek kellene.

– Szevasztok! – köszön Dániel.

– Merre voltatok? – kérdezi Gabika.

– Vásárolni. – válaszol Tomsz.

Közben belép Gombos is, sikeresen megszerelte a kinti égőt. Úgyis mindegy, pár nap és ismét szétrobban. Mindenki tudja, hogy Tomsz, szokta leverni.

– Hol? – kérdezi Endi.

– Valami Bagoly vagy ki, de szar volt nagyon.
– elégedetlenkedik Dániel a termékkel kapcsos-

---

latban. – Lámpázott magyar szar. És még száraz is volt, tudod, ilyen csontszáraz.

Lámpatermék – egészíti ki Tomsz a mondanivalót.

– Akkor nem vettetek? – kérdezi Timi.

– Ja, dehogynem. – nyugtatja meg Dániel, és elő is veszi a kis tasakot, hogy odadobja.

– Jézusisten hogy néz ez ki? – Elemzi ki Gabika, majd adja tovább.

Timi is szemügyre veszi, adja tovább. Endi átveszi, megnézi.

– Miért nem tőlem vettetek? – kérdezi miközben nyújtja tovább.

– Mert kurva drága vagy. – válaszol Tomsz.

Balázs is megnézi, adja tovább. A noname is megnézi, ő sem ért hozzá. Visszakerül Dániel kezébe, aki lerázza a tasak aljára, és zsebreteszi, közben Timi cuccát nézi a konyhában.

– Mikor indulsz?

– Holnap délután.

– Ne már, hogy elköltözől. – barátkozik Gombos. – hogy éljek együtt ezzel a sok fasszal itt?

Azt hittem, csak szívatsz minket. – Gabika nem hiszi el!

Miért is hinné? Kinek lehet manapság hinni?

– Nincs maradásom.

– Hát, picsába is, akkor ma csapunk egy bulit. – vakarja a homlokát Gabika.

– Egy fasza bulit. – Gombos Timi vállára teszi a kezét és a többiekre néz.

– Ezt nem hiszem el, bazdmeg! – szólal fel Dániel, kicsit lenyűgözve, kicsit szkeptikusan.

Érdekes, hogy egy közös trauma vagy esemény, hogy összerántja az embereket, még ha látszatbarátságról is van szó. Itt áll Gombos, Timi vállán a keze és úgy néz a csapatra, mintha országos nagy cimborák lennének. Gabika megteker négy cigit, szétosztja és szépen, kényelembe helyezve elszívják. Timi és Tomsz a kanapén ül. Tomsz bámulja a haverja sebes holmokat

– Bocs, eléggé be voltam állva. – ezzel Tomsz el is intézte a dolgot.

Nem ő a hibás, nem a helyzet, nem a jelleme, hanem a drog! Mindig a drog a hibás!

– Oké. – ezzel Timi elfogadta a bocsánatkérést.

– Jól szétkaptátok egymás arcát. – állapítja meg Gabika a tényállást.

– Tényleg bulizni kell ma este! – jut Gabika eszébe a briliáns ötlet!

– Egyet kell értsek– büszkélkedik Gombos, aki talán először szív velük füvet.

Mosolyognak. Ki gondol ilyenkor Márkra?

– Király lesz! – éli bele Gabika magát a helyzetbe.

Huszonegyedik

Gombos unott arccal, monoton mozdulatokkal kavarja a zacskós ízesített tésztát, amit vacsorára készít magának. Tomsz, Dániel és Gabika egy-egy üveg sör társaságában a megszokott helyen pókerezik.

– Timi egy fasz. – közli Gabika a véleményét.

– Az. – erősíti meg Tomsz.

Hiába, egy drogosban nem lehet megbízni.

– Nem lehet benne megbízni. – folytatja Gabika.

Nem hogy más, de még ő maga sem tudja, hogy mikor kihez őszinte, és mikor mondja meg a valódi véleményét.

– Szerintem még ő sem tudja, hogy kihez őszinte. Ez a London. Hagyjál már. Fél perc alatt éhendöglik.

Valószínűleg most mindenki igazat mond. Beleláthatunk a lelkükbe.

– Csak magára gondol, meg amúgy is, mi ez, hogy London? – osztja az észet Gabika miközben rágyújt egy füves cigire. – Mit keresne ő ott? Nem is beszél angolul. Szart se tud az élet-ről! Még gyerek. Nélkülünk elveszne még itt is.

Így van. Egy tapasztalt ember szavai ezek, egy olyané, aki sokat megélt és sok mindent látott-hallott a világban. Ja, nem!

– Akkor mit vigyorogsz, meg mit mondd, hogy bulizzunk? Akkor szard le! – fordul meg Gombos, hogy csatlakozzon a beszélgetésbe.

– Hát, ha már velünk lakott, akkor had bulizzon egy utolsót velünk! – válaszol Gabika, hirtelen ő lett a mindent megmondó.

Közben a tésztás kaja kifutott, mert sajnos nem lett megkavarva.

– Basszameg! – kap hátra Gombos és csinálja tovább a kajáját.

A többieket ez annyira lepi meg, vagy érdekli, mint az, hogy most mit csinál Timi.

Huszonkettedik

– Van egy szál cigid? – kérdezi Timi a csaját, Micut, miután meztelenül fekszik az ágyában, az elmúlt pár perc örömteli eseményei után.

– Tekerj magadnak, van dohány a szekrényben. – válaszol neki a szexy, tetoválásokkal tarkított feketehajú lány az ágy végében, melltartófelvétel közben.

Timi felül, oldalra hajol, kinyitja a rozoga éjjeliszekrényt és matatni kezd. Gyógyszerek, altatók, nyugtatók borulnak ki, némelyik felbontva, de van, ami még zsacszkóstól. Micu férfiakat megszégyenítő adagokat és szereket használ. Ő az egyetlen a szűk társaság közül, aki rendszeresen szűrja magát... persze Gomboson kívül, de ő titokban. Micu semmit nem titkol.

– Itt nincs semmilyen dohány! – kapja fel a vizet Timi.

Hiába, aki függő, romantika ide vagy oda, az függő!

– Akkor az ágy alatt nézd, bazdmeg, múlt héten vettem egy szatyornyit, nem tűnik el az csak úgy! – mint zsák a foltját.

Timi benyúl az ágy alá, kutakodik. Flakonok, újságok, egy müzlis tál, hamutál. Nem! Ez a müzlis tál, az meg a hamutál! Telefon-

töltő, evőeszközök és még egy műfasz is jól kitapintható ott alul. Végre megvan, megcsörren a szatyor! Megkönnyebbülten és rugalmas mozdulattal húzza ki, és nyúl bele. Még cigi papír és szűrő is van benne! Kész csoda. Kihúzza egy papírt, bele egy kis dohányt szór, mellé a szűrő és tekerés. Isteni dohány. Nem fű, de megteszi, arra jó, hogy a baszás után még fokozza az élvezetet. Mi van még a szatyorban? Xanax, Vicodin, Amfetamin, két injekció és a fogamzásgátló, de mi is a neve? A kurva életbe! Kit érdekel a neve? Az elmúlt egy hét ki sincs bontva!

– Ez mi a fasz? – mutatja Timi hön-szeretett barátnőjének a félig felbontatlan levelet.

– Ja, múlt héten annyira be voltam állva, hogy elfelejtettem bevenni. Ott volt végig? Add ide, be is veszek egyet. Teszi fel magára a gyűrött pólóját és nyújtja a kezik a kis leveles gyógyszerért.

– Na várj bazdmeg, te az utóbbi egy hétben nem szedted? – áll fel Timi egy szál kisgyatyában és mered Micura.

– Hát, végülis nem, de nyugi...

– A kurva életbe! Mi a faszáért van ez, ha be sem szeded! – dobálja ki a szatyor tartalmát.
– Én nem akarok apa lenni. Én nem leszek az a lúzer pöcs aki 22 évesen munka nélkül tologatja a kibaszott gyerekét az Andrassy-n.

Hol nőne fel? Nálad? Ebben a drogszarban, össze vissza tűk és porok között? Ezek miatt, ezek miatt a faszságok miatt megyek el innen! – Timi dühöng, fel alá borogat, dobálja a gyógyszereket.

Már a cigi is eltűnt a kezéből.

– Te mi a faszról beszélsz? – ordít Micu.

– Bazdmeg!

– Bazdmeg te! – csattan fel Micu.

A szerelem a feltétel nélküli bizalomra alapul...

– Elveszi a gyámhatóság téged meg visznek el innen a faszba! Hogy lehettél ekkora felelőtlen kurva?

Két pár egymásba vetett hite viszi előre a kapcsolatot...

– Nyugodj már le, bazdmeg! Bazdmeg! Nem vagyok terhes világos?

A kapcsolat, ami a két embert összefogja, és közössé, mindennél erősebbé teszi!

– Honnan tudod? – áll le a dühöngésből.

– Vettem terhességi tesztet és negatív! Ne nézz már ennyire hülyének.

– Egy faszt vettél! – a bizalom fontos, a legfontosabb.

Micu felpattan az ágy széléről, dühösen kiviharzik a fürdőszobába, kotorászni. Előhoz egy negatív terhességi tesztet. Tényleg negatív. Szép dolog a szerelem, főleg ha fiatal és nem

kell azért aggódni, hogy a gyerek fogyatékos lesz–e ha megszületik a szülők fokozott drog és alkohol fogyasztása miatt!

– Akkor, ez azt jelenti, hogy minden oké? – nyugszik le Timi.

– Be kell lőnöm magam. – ez nyugtatja le Micut.

– Haragszol?

– Te pöcs. – inkább már kedvesen mondja, nem halált kívánóan.

Timi nézi, ahogyan a lány előkészül. Kanál, gyertya, egy kis por, injekció, tű.

– Belőhetem? – kéri az engedélyt.

– Ha utána belősz nekem is egyet. – válaszol Timi, miközben leül a lány mellé, még mindig egy szál kiscsatyában.

– Ne szokj rá! Ez az utolsó adagod. – nézi Timit, miközben felkészül magára.

Belövi. Élvezi, ahogy a pokol tombol az ereiben és megbénítja a szívét. Timi nézi, és ez a látvány jobban felizgatja, mint amikor meztelenül táncol neki. Nincs mese, Micu újabb adagot készít, Timi utolsó-utolsó adagját. Elszorítja az erét, és nézi, ahogy a lány beadja neki a finom, tiszta heroint. Hátradőlnek. Nincs szex. Nem kell szex. Kinek kellene, ha van heroin a véredben? Ennél jobb úgysem lesz! Úgy feküdnék a földön percekig, vagy órákig, de mégis ki számolja? De várjunk csak! Az előbb még

---

volt valami gond. Timi elrohadt agyában valami motoszka, ő sem tudja mi. Ha Micu nem szedett gyógyszert, és ők mindennap dugtak, és Micu mégsem terhes... akkor baj van!

– És húztunk kotont? – kérdezi Micu, miközben az fél kézzel a farkánál motoszka, és a nyakát csókolgatja.

– Ehhez a húsdoronghoz nem kell koton! Nem kell. – nyugtatja meg Timit, hogy minden rendben van, és hogy minden egyes alkalommal, a halállal, vagyis inkább egy új étellel játszadoztak.

Felpattan, felöltözik és kiviharzik.

- Nőj már fel! - szól utána Micu.

- Azt akarok.

Kilép a házból. Úgy megy az utcán, mint egy jelenség, egyedül, belőve, kitéve a nappali város idegesítő zajainak. Autók, emberek, madarakat etető nyanyák és padkára hugyozó vén alkoholista barmok. Csoda hogy nem lesz trippere! Tágra nyílt szemekkel viharzik végig a városon.

Huszonharmadik

Timi a kórházban van. Órákig áll sorban, de ez neki fél pillanatnak tűnik. A heroin dolgozik benne, és még mindig aktívan tevékenykedik. Végre ő jön.

– Vizsgálatot szeretnék. – szól a kis ablakon át a nővérnek.

– Milyen vizsgálatot? –készséges válasz a szexi nővértől.

– Szeretném tudni, hogy lehet-e gyerekem.

– Értem, ahhoz vér és spermamintát kell vennünk. Kívánja, hogy elvégezzünk pár rutinvizsgálatot?

– Mi? Ja, persze, mehet minden. – válaszol Timi

– 19 ezer forint lesz.

Fizetés, papírmunka, gyors útbaigazítás, emeletek, szárnyak, ki érti ezt? Végül eljut a helyes részhez, ott a kezébe nyomnak egy átlátszó poharat a nevével felcímkézve, azzal az utasítással, hogy ebbe kell a mintát adni. A mintát, milyen szép megfogalmazás arra hogy verje bele a... Belép egy szobába. Itt tényleg szex-magazinok vannak és egy régi, hatalmas doboz tv-n non-stop pornó megy! Leteszi a poharat, megáll, tanácstalan, mi a fasz legyen. Odamegy a tv-hez, szétnéz, és a kábelt kihúzza

a falból, majd zsebre dugja a kezét, mint egy rossz gyerek. Kinéz az ajtón, a nővért keresi, azt, aki útba igazította, azt aki olyan dögös. Ott jön!

– Nővér! – szól halkán a nővérnek, aki oda-siet, félretéve a papírmunkáit, amit szorgosan töltögetett. – Elnézést, nem működik a TV.

A nővér bemegy, megfogja a távirányítót, kapcsolgat. A TV tényleg nem működik.

– Remek, akkor mi legyen? – mondja Timi.

– Előfordul az ilyesmi. – fordul meg a nővér kacéran, mosolyogva.

– Segítene? – mintát venni természetesen, egyenesen a farkából.

– Azért vagyok. – közli a nővér és lassan kigombolja a ruháját.

Kivillannak a nagy kerek mellei, csipkés melltartóban. Lassan Timi felé sétál, odamegy, a mellkasára teszi a kezét és lassan letérdel. Lehúzza a sliccet, előveszi a szerszámot és tisztességes módon teszi, amit tennie kell. Kell ennél több? Kit érdekel a neve, lakcíme, vagy, hogy tényleg ez-e a munkája! Timinek most jó a pillanat! Nagyon jó, de már nem tart sokáig! Hangosan felsóhajt és hopp a saját keze által mintát ad a kis pohárkába. Nővér sehol, TV sehol, az újságok is csukva vannak. Elég volt a fantáziadús belőtt drogos agya, hogy egy tökéletes mintát adjon, bármiféle külső segítség

nélkül. Rápattintja a tetejét és lassan kimegy a szobából. Egy kis ablakba leadja a leletet, leül azokra a sárgás székekre és vár, hogy behívják a vérvételre. Egy nővér benéz a szobába, hogy kitakarítson, és miután kijön, egy idősebb bácsi megy be, valószínűleg ugyanazzal a céllal, mint Timi.

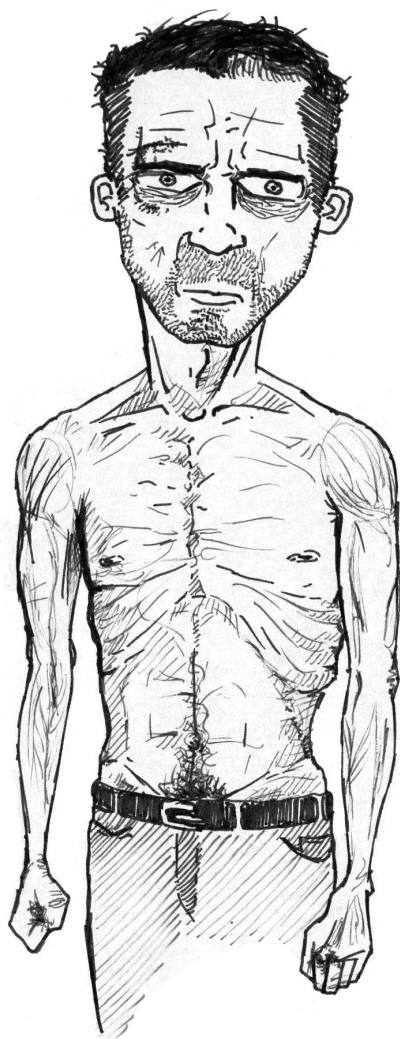
Órák esnek ki, mire eljut a vérvételig. Végig csak arra vár, hogy itt végezzen és hazamehessen, belőhesse magát. Nincs ennél fontosabb! A nővér megtölt pár üres üvegcsét fekete friss vérrel. Timi kap egy vattát, hogy szorítsa oda a vénájához. Nem kell az, úgymint megszúrja még ma délután. Megkapja az utasítást: Jöjjön vissza hétfőn. Felöltözik, zsebébe gyűri a papírokat és elindul. Hazafelé menet rájön, hogy nincs otthon semmi, ami kéne. Pest gyönyörű város, és sok benne a lehetőség. 5 perc alatt bármit megtudsz szerezni. Timi is. Előkapja a telefonját, és tárcsázza a megfelelő számot.

– Szia, Timi vagyok. Figyelj, tudnál nekem venni valamit? Lisztet. Csak lisztet. Várj. Tudnál még két gyrost? Csak ennyit. Kösz. Aki nem értené, hogy mégis miről volt szó, hamar rájön. A szám amit hívott, nem más mint a tűzép. Vett lisztet és gyrost. A tűzép jelentése drogtanya. A liszt maga a heroin és gyros meg a speed. Gyros=Gyors. Sok neve van

---

a szereknek, ezeket árusa válogatja. Van téglá, gyep, cukor. Muszáj mindennek szinonímát találni, mert ezek lehallgatnak! Nem mondhat sz ki akármit, főleg nem telefonon keresztül, mert lesz majd egy gyanútlan pillanat, amikor egyszer csak leütnek és azon kapod magad, hogy az ítéletedet töltöd mint terjesztő vagy kereskedő. Bemártanak, és a legjobb barátid is ellened tanúskodnak majd, hogy ők ne kerüljenek bajba.

Huszonnegyedik

Vörös fej, feszülő nyakér, gubbadó eres szemek, megduzzadt izmok, hangos felnyögése. Timi a lakásuk lepukkant WC-jén ül. A heroin, mint tudni lehet, székrekedést okoz. A fű pedig állandó éhségérzetet. E kettő ötvözete, egy lehetetlen akadály, napokig tartó szenvedés. Timi napok óta nem aludt, és nem szart. Úgy néz ki, mint egy haldokló, beteg ember. Már percek óta ott ülhet a budin, próbálkozik, sikertelenül. A letolt nadrágjáért nyúl, a zsebéből kivesz egy doboz cigit, rágyújt. Elszívja az egészet, el egészen a szűrőig. A csikket bedobja a lába közé a vízbe. Most próbáld újra! Kemény izzadt percek után, mikor most sem járt sikerrel, Timi feladta. Inkább lefürdik, Abban a kádba ül bele, ahová a többiek, ahol mosogatnak, ahol mosnak, ahová a kajamaradékos edények kerülnek, ahol mindenki a lábát mossa. Közben elszív pár szálát ellazul. Most van lehetősége elgondolkodni mindenben. Ami történt. Azon, hogy elmegy. Hol itthagya mindent és mindenkit az elcseszett életéből. Itt hagyja Micut, azt a felelőtlent, aki előbb magának adja be a heroint, nem neki. Itt hagyja az alkoholista anyját, a beteg nagyanyjával. Itt hagyja a gondokat, a csalódást, hogy kirúgták az

---

egyetemről. Itt hagyja Dánielt, aki mindenhez ért. Itt hagyja Márkot, akire mostanság senki nem gondol, hiszen a kórházban fekszik. Itt hagyja Gabikát, aki időközben rászokott a heroinra, de próbálja elrejtteni mindenki elől. Csak a folytonos izzadás és vakarászás árulja ezt el. Ő észrevette, mert tudja, hogy mivel jár. Itt hagyja Gombost, az idegbeteg fejével. Itt hagy mindenkit! Sírjon egy ilyen múlt után, vagy nevéssen? A zöld ingemet veszem fel, amikor megyek a reptérre.

Dániel a kanapén ül, épp a körmével pepecsel. Körömreszelővel dolgozik. Mint egy nő. Eltekintve a külsejétől, hiszen úgy néz ki mint egy hajléktalan. Bozontos szakáll, kockás ing, sötét beesett szemek. Ezért is hord napszemüveget. Nomeg, azért, hogy ne lássák, ha beszívott. Timi kijön a fürdőszoból, frissen mosott hajjal, tisztán, de már füstszaggal. Ahogy kinyitja az ajtót, felborít egy sálécet, ami hangos csattanással zuhan a földre.

– Mi ez? – kérdezi Dánielt.

– Lent találtam a ház előtt. Kukáztam. Meg a társasjátékot is.

A konyhaasztalon egy régi, sárgás, kopott, szakadt, penészes papírdoboz. Ráírva: Gazdálkodj okosan! Timi elmosolyodik, leveszi a doboz tetejét. Megpillantja a sok játékpénzt. Zsebébe teszi a kezét.

– Ez a játék nem nekünk való.

Dániel hátradönti a fejét, abbahagyja a körömrészelést. Mély érces hangján megszólal, közben a bajsztát pödri.

– Nem. De ha már ingyen volt. Érted.

– Szeretnék én ennyit látni, csak igaziban. – mutatja a köteg játékpénzt.

– Ahhoz előbb bankot kell rabolnod.

Timi meglátja a Dániel előtt összedobált holmikát, rongyokat. Egy nagy kopott bőröndbe vannak begyűrve, szinte esik szét az egész.

– Az meg mi? – mutat az installációra.

– Gabika.

– Hova megy?

– Elköltözik. Tőled kért pénzt?

– Igen.

– Tőlem is.

– Mi a francért utánoz?

– No, igen. Picsába, pedig úgy szerettem ezt a helyet. Elmész te. Márkot hazaviszi az apja. Már, járt itt, elvitte a cuccát, csak a matracot hagyta itt. Most Gabika is. Gombossal és Tomsszal nem bírom ki. Átköltözöm. Óbudán. Találtam egy olcsó lakást. Nem olyan mint ez, de nincs mit tenni. Ennek itt vége.

Miközben beszél, egy kis dohányzacskóval csörög, megteker egy cigit, benyálazza és a füle mögé tesz. Felkel, átlép Gabika bőröndjén, az ablakhoz sétál és rágyújt. Leveszi a zöld négy

---

pontban hajlítható napszemüvegét, kifújja a füstöt és kiköp az ablakon. A nyál pont a ledobott, már széttépett, szétázott matracra cseppen. Szípig egyet.

– Mi elbasztuk. Ezt az egészet. Itt vagyunk, egy olyan városban, ahol elvileg bármi lehetsz, annyi a lehetőséged, erre mi? Van bárki közülünk, aki érdemes az életre? Márk, Gabi, Te, Gombos, Én vagy Tomsz? Mit tettünk az utóbbi egy évben?

Timi odamegy Dániel mellé, elkéri a cigit.

– Neked van lehetőséged! Te még kitörhetsz.

– Nézz már rám!

Elszívják a cigit, ledobják a csikket.

Nem sokkal később Timi megborotválkozott. Már nagyon ráfért. Szőrös volt és igénytelen. Az arcán szőkésbarna szőr nőtt, ami csillogott a napfényben. Most ismét babaarcú. Talált egy kis arcszeszt, talán Tomszé lehet. Kit izgat, ez kell most neki.

Amikor Gombos megérkezik, már rég filmet néznek a kanapéről és mogyorót zabálnak. Mellettük egy-egy hamutál, amiben füstöl a cigi. Gombos ide-oda cikázik előttük, pakolászik, hoz a konyhából egy doboz tejet, müzlit, leül melléjük és elkezdi. Hárman nézik tovább, szótlánul, lassú mozdulatokkal, hosszan rágva. Ropog a mogyoró, ropog a müzli.

– Adj már egy kis tejet. – fordul Dániel Gombos felé, aki lassan lehajol a lába mellett heverő tejhez, és átnyújtja. – Ez romlott!

– Na és? Még csak két napos.

Jogos, úgyhogy a szájához emeli és megissza. A bajusza fehér lesz, és bűdös.

Este van. Timi nem tud aludni. Már minenki a matracán fekszik, csak egy nyugizene szól az egyik laptopról. Forgolódik ide-oda, vergődik, sóhajtozik. A matracában széttört rugók nyikorognak, ropognak. Rohadtmód idegesítő.

– Maradj már nyugton! – förmed rá Tomsz.

Timi feláll, kimegy a konyhába. Levesz a polcról egy angol kávét, lefőzi, megissza egy I Love London feliratú bögréből. Kimegy, a forgalom fordított, csakúgy, mint Londonban. Megáll, egy buszmegállóban és vár. Várja a piros emeletes buszt. Felszáll, felmegy az emeletre. Üres az egész busz, csak a legvégén ül egy fekete ruhás, kapucnis valaki. Lassan elindul felé. A busz rázkódni kezd. A férfi, aki a busz végén van, előre roskadva, megfeszülve, remegve lihet, mint akinek fáj az élet. Timi megérkezik, lehúzza a kapucnit. Ő az. 40 kilósan, sárga szemekkel, zsíros hajjal, bevert, beesett szemekkel, szakadt koszos, bűdös ruhában. A vénáját szorítja. Egy tű gurul ki a lába alól, a tenyeréből vér folyik. Ez a jövő. Ez Timi fényes jövője. A busz megremeg,

---

a tű elgurul messzira, a fiú pedig felnéz. Farkasszemet néz a jövővel.

Timi felriad. Izzadtan, büdösen, de otthon, a saját matracán.

– Maradj már nyugton! – szól Tomsz.

Timi visszadól, még csak hajnali 4 van, de már most nem tud aludni. Az álma jár a fejében. Ide–oda cikáznak gondolatai. Reggelig elfüstölget a matracán csendesen. Fél doboz elment, és még ki sem kelt. Még délelőtt van, még mindig az ágyban hever, még mindig csak cigizik. Dániel a kanapén fekszik, cigizget. Gabika a telefonját piszkálja. Tomsz egy biciklit hoz fel a szobába. Törött, szét áll a kereke, a villája meghajolva. Márk bicaja az. Ott tartja a kezében.

– Ezzel mi legyen? – kérdezi.

– Dobd ki. – mondja Dániel.

– Szereld szét, add el darabonként. – adja a tanácsot Gabika.

– Márk faterja nem vitte el? – kérdezi Timi.

– Nem kell neki. – válaszol Tomsz.

– Akkor, csinálj vele, amit akarsz. – mondja Dániel.

– A hajtás még jó? – kérdezi Gabika.

Tomsz lehajol, leellenőrzi. Nyikorog, kattog, de működik.

– Akkor az kell.

– Nyerget is szedd le. – mutatja Dániel. – meg a kormánybefogót. Az enyémet van egy repedés.

Úgy szétkapják Márk bicaját, mintha nem is tudnák, hogy mi történt vele. Mintha, nem is ismernék. Mocskos, érzéketlen módon osztják szét az alkatrészeket, szemrebbenés nélkül, de nem lehet rájuk haragudni. Nem tehetnek arról, hogy ilyenek. Eszükben sincs, hogy Márk mit gondolna.

Huszonötödik

Mi számít heroin-függőségnek? Ha heti egyszer lősz egy adagot, vagy ha naponta? Vagy az, ha halni tudnál egy ezüstkánálért? Ha életedben egyszer nyúlsz heroinhoz és megérezed az ízét, függő lettél! A csapat tagja. Ha felszúrod a vénádba a legédesebb mérget, 10 óráig béke honol a földön, semmi gond, semmi para. Nincs munkanélküliség, nincs depresszió, nincs gyász, nincs kisebbség, nincs hiteltörlesztés és nincs pokol. A heroin sok mindenre készíteti az embert, például spórolásra és a földi javak lemondására, mondjuk, mert kurva drága!

Végy egy listát, drogfüggő vagy, kell a cucc, nincs mese. Mik a legfontosabb feltételek az életben maradáshoz?

Egyél okosan: A szervezetnek fontos a vitamin és a táplálék. Sok tej, kifli, banán, paradicsom és müzli. Nem is kell több, főleg mert ezeket javarészt te méreted le a boltban és az önkiszolgáló pultnál is te írod be a mennyiséget. Csalj: A világegyetem is egy csalás, és neked a pénzed felsőbbrendű célokra van félretéve. Egy átlagos mennyiségű étel fejadag kijön napi 150 Ft-ból.

Turkáló: Kit érdekel a divat? Kit érdekelnek a márkák? Kivéve ha nem drogról van szó!

De ruhában semmiképp sem. A turkáló, ahol igazán te választhatod meg a saját stílusodat, erre a célra tökéletes hely. Csütörtökönként a legolcsóbb a ruha, célszerű akkor menni. Olcsó, minősége ingadozó de ki lehet fogni a legelitebb ruhákat is. Ez az amiben Timi profi. Ingek, nadrágok, pulóverek. Ránézésre azt mondanád, hogy újjgazdag földre szállt faszfej, de nem! Jobb esetben 2 havonta költ ruhára 250Ft-ot.

Mivel a heroin székrekedést okoz, elég, ha egy 5 fős társaság heti 1 darab WC-papírt használ. Így elvileg egy csomag kitart 2-3 hónapig, máris 500 Ft megspórolva jó ideig!

Tisztálkodás: Elég a csapban megmosakodni, azt is kétnaponta, ha meg a hétvégén a buli hevében leizzadsz, engedj a kádba annyi vizet, hogy a lábfejedet ellepje! Ez a vízszint tökéletes egy alapos fürdéshez.

Hajápolás: Rövid haj, rövid szakáll! Ha egy társaságon belül van egy hajnyíró, azzal mindenki boldogul. Nem kell kopaszra, és felül meghagyhatod a divatos kócot, de bírja ki két hétig hajmosás nélkül!

Barátok-barátnők: Igen, a legaljasabb, legpénzzabálóbb teremtmények a földön. Többe kerülnek, mint egy ötven centis sonkás gombás pizza, és még az is lehet, hogy hálátlanok lesznek.

Buli: Húzz le cigivel, felessel, sörrel, akit csak tudsz! Erre jök az ismerősök, hogy meghívjanak. Ha mégsem sikerül, vedd meg a legolcsóbbat és próbáld minél előbb elfogyasztani, akkor hamarabb üt, és kevesebbel megúszod az estét!

Amin soha ne spórolj:

Tű: Nem is kell mondani miért, nincs annál veszélyesebb dolog, mint amikor haverod után ugyanabból a tűből lövöd be magadat! Vérfertőzés, akár halálos, akár nem, mégis csak az életeddel játszol!

Minőség: Ha már heroint veszel, tudod mi a minőség. Ismerd meg az eladót, esetleg olyan-tól vegyél, aki szintén fogyasztó. Drágább, le fog húzni és lehet, hogy egyszer kétszer átver, de a heroinos már csak ilyen!

Amit muszáj megígérned, mielőtt kipróbálsz a heroint:

Soha ne próbáld ki a heroint!

Huszonhatodik

Timi az ingjeit szortírozza. Turis ruhák, kopott, szakadt nadrágok közül válogat, olyanok, amik sosem voltak rajta, vagy amiket mindig hord, de sosem mos. A cigiszag úgyis elnyomja. Mögötte Tomsz és Gabika nagyban egy utcán talált, régi polcot készül felszerelni a kanapé mögé a falra, de útjukat állja, illetve fekszi a nyugodtan cigizgető Dániel.

– Danika lennél szíves?

– Legyek?

– Legalább felállnál.

– Ezt had szívjam már el! – és nyugodtan végigfeküdve füstölget. Végül elvégzi, a kormos csikkel végigkarcolja a parkettát és lassan kikel, hogy Tomszék nekilássanak, és feltegyék a polcot a falra. Ferdén. Nem kíváncsi rá senki, hogy miért. Lassan odalépked, a matracához, a telefonját leveszi a töltőről, és piszkálni kezdi. Közben Gabika lecsúszik a kanapéről, a polc felét magával rántja és leesik a földre. A csavar végigkarcolja a falat.

– Basszameg! – ordítja el magát a derekát markolva.

– Mit csinálsz? – kérdezi Tomsz, miközben a polc másik felével egyensúlyoz.

Hiába. A polc hátsó része végighasadt, semmire nem jó, csak vágódeszkálnak.

– Ez szar. – állapítja meg és dobja is a földre. Gabika feláll, feltűri a pólóját és a derekát nézi. Egy karcolás van rajta, de ő úgy tesz, mintha háborús lövés lenne.

– Nem látom, nagyon durva? – mutatja Timinek.

– Jaj, ne nyavajogj már! Mint aki kettétört. – szól rá Tomsz.

Tomsz leszáll a kanapéről, kezébe veszi a polcot, hogy megjavítsa. Ocsmány szigetelőszalaggal végigtekeri a csavart, hogy ne mozogjon, a lerepedt sarkot meg inkább letöri. Egyedül teszi vissza a falra. Ferdén.

– Timike, figyelj már. Ez így ferde?

– Nem, ez így jó. – mondja Timi, anélkül, hogy odanézne.

– Biztos? Merre egyenesítsem?

– Ez így jó.

Tomsz belenyomja a csavarokat a falba, hogy stabilan maradjon a polc. Nem lett jó. Nem lehetett semmire használni. Dániel pulcsijai lecsúsztak róla, ha terhelték, kilazult a falból, leesett, mozgott, és ha hangos volt a zene, akkor berezonált.

Esti cigizgetés a kiserkélyen. Az erkély a lakás és a külső ajtó között van, egy üres tér, aminek nincs teteje. Olyan mint egy hatalmas, régi, kormos kémény, ahová erkélyek és ablakok nyílnak. Tomsz, Gombos, Dániel, Gabika és

Timi kint támaszkodik. Alig férnek oda arra az alig másfél méteres erkélyre.

– Holnap feljön Laci a városba, ő is itt lesz a búcsúbulin. – kezdi Dániel.

– Gatyás Laci? – kérdezi Tomsz.

– Az.

Ő az, akit megszivattak a haverjai és kisgatyában meg gumicsizmában kellett hazalogolnia. Ritka, hogy kimozdul otthonról este, érthető okokból. Timiék csak röhögnek. Gabika továbbra is a csípőjét piszálja, nézegeti.

– Ne baszakodj már azzal. Alig van ott valami karcolás. – szól be Dániel.

– Tudom, de ráestem és fáj. – gyūri fel a pólóját. – Nézzétek, nem lilult be?

– Nem. – vágja rá Gombos.

– De egy kicsit. – nézi Timi.

Gabika Gombost nézi, aki beleolvad a társasága. Citromsárga póló, cigi a kézben, borosta.

– Egyébként, te mit keresel itt? Te utálsz minket, mi vagyunk a hülye naplopók, te meg a nagy dolgozó nép! Miért alacsonyodtál le a szintünkre? – miközben beszél hozzá, egyenesen az arcába fújja a füstöt.

– Felmondtam. Azt mondtam a főnöknek, hogy előléptetést kérek. Nem adott, hát bemutatam neki és összepakoltam.

Mindenki vigyorog, röhög.

– Vagyis kirúgtak? – kérdezi Dániel.

– Igen.

A hátuk mögött kopog a külső ajtó. Postás. Gombos fordul hátra, ő nyit ajtót, elvégre az ő nevéen van a lakás. A postás egy levelet hozott. Márk nevére. Kinyitják.

Közben Dániel agya kattog.

– Neked nem kellene dolgoznod ma? – fordul Timi felé.

– Nem járok be. Elegem lett.

Gombos közējük lép, a boríték tartalmát tartja a kezében.

Tisztelt bla bla bla sok körítés, sok megtekert szöveg, bla bla bla érettségije elégtelen!

Gombos a kezében szorítja a papírt. Ő most tudja meg, hogy nem sikerült Márk érettségije. Összeomlik. Hazudott neki. Mindenki.

– Ezt ti tudtátok? – kérdezi a papírt mutogatva.

Csend. Senki nem felel. Csak némán bámulnak előre, fújják a füstöt. Eddig tartott a jókedv, Gombos összehajtja a lapokat és beviharzik. Becsapja maga mögött az ajtót.

– Azt hittem, hogy ez nem meglepő. – jegyzi meg Timi, miközben elnyomja a csikket.

Bent Gombos a babzsákfotelben ül, szemben a fallal. Mint egy sértődött gyerek. Timi megál mögötte, kezében egy pohárral.

– Jobb ha tudod, hogy nem azért nem mondta el senki, mert titkolózunk, hanem azért, mert senkit nem érdekelt. Mi ilyenek vagyunk. Nézz ránk. Nézz rám. Holnapután elköltözök. Most őszintén, ami itt van, arra én már szarok. Nagy ívből. Mit érdekel engem más baja? De ne mond, hogy akkora önző fasz vagyok, mert te is ugyanezt tennéd!

– Tudom. Az utóbbi 10 napban minden szar megtörtént velünk ami csak megtörténhet. Aki a legkevésbé foglalkozik ezekkel a dolgokkal, az te vagy. Nem holnapután költözöl el, te már rég nem vagy itt. – fordul hátra Gombos, hogy lássa a szemét. – törődj a magad dolgával.

Gombos Timi karjára tekint, ami kezd foltos lenni az új és egyre gyakoribb tűszúrások miatt.

– Törődj a magad bajával. – szól megbékélt hangon Timihez.

Huszonhetedik

Timi már a kórházi dohányzónál áll és cigit szív, várja az eredményt. Hétfőre volt beigérve, ő itt van, ő megjött, ő becsületes! Egy kopaszodó unalmas férfi fehér köpenyben és műanyag lyukacsos klumpában kinyitja az üvegajtót, és kihajol.

– Mester Timon? – nézi a kint dohányzókat, akik unott arccal szívják tovább a nikotint.

– Én vagyok. – válaszol Timi és elnyomja a félig szívott cigit.

– Jöjjön. – nagyobbra nyitja az ajtót, jelezve, hogy jöjjön vele.

Kifújja a füstöt, és követi a nem tú szimpatikus férfit. Végigcsoszog a csempézett folyosón. Olyan idegesítő. Minden orvos ezt csinálja! Évekig járnak egyetemre, a legnagyobb zsenik, külföldi állásajánlatokat kapnak, ígéretes karrierrel erre itthon maradnak, a minimálbér 110%-át kapják és zsebre dugott kézzel csoszognak a kopott szürke műköves csempéfolyosón! Vagy zsenik és tudnak valamit, vagy tényleg hülyék. Bemennek az egyik rendelőbe. Az orvos leül egy fehér gurulós székre, Timi az ajtóban áll.

– Üljön fel, kérem. – és mutat a fehér műanyagterítővel fedett vizsgálóágyra. Timi

odasétál, leül. Az orvos a papírokat nézi, látszólag gondterhelt, de az is lehet, hogy nem pihente ki a tegnapi golfpartit, vagy kerti-partit.

– Mester Timon, fel kell tennem magának pár kérdést. – néz rá bizalmasan.

– Rendben. – Timi már tisztán gondolkodik, sajnos kiürült belőle minden, mialatt sorban állt, megtalálta az osztályt, kiverte, eredményre várt.

– Fogyaszt rendszeresen alkoholt?

– Nem. Néha egy két sört. – feleli a legőszintébb arcával.

Az orvos nem válaszol, csak jegyzetel.

– Fogyaszt drogot vagy bármi hallucinogén szert? – erősen Timi szemébe néz, miközben felteszi a kérdést.

– Nem. – hát persze hogy nem.

– Volt már gyereke? – végre valamire őszintén válaszolhatott.

– Nem, még soha. Tudja, mindig vigyázok.

– Az utóbbi időben létesített nemi aktust?

– Igen, a barátnőmmel. – de mi köze van ennek a faszinak ehhez?

– Védekeznek valamivel?

– Fogamzástgátlót szed.

– A barátnője fogyaszt alkoholt? – mi köze van ennek a gyerekcsináláshoz?

– Néha. – ez sem igaz, de kit izgat.

– Él drogokkal?

– Nem, nem él. – próbál természetes képet vágni, de nem tudja leplezni kíváncsiságát, hogy miért ez a sok kérdés.

– A barátnőjének volt már gyereke? – na, ez jó kérdés!

– Nem. – ez egész jól ment.

Az orvos befirkantja a válaszokat a megfelelő helyre, nézi a papírt, kicsit hezitál.

– Attól tartok, rossz hírt kell közölnöm. – nem emeli fel a fejét, továbbra is az eredményt nézi.

Honnan tudja? Miből jött rá, hogy hazudott? Ezt is tanítják, a pszichológiát? A hazugság apró kis rezzenéseken is felismerhető, Timi tudja jól, imádja a Hazudj ha tudsz sorozatot. Az orvos feláll, zsebre dugja a kezét.

– Sajnos, azt kell hogy mondjam, maga steril. – lesújtó hír, ennél lesújtóbb nem is létezik a világon, ez a legrosszabb, legelcseszettebb hír, amit valaha is kaphat egy férfi! – És sajnos, a laboreredmény szerint, Hív fertőzött.

– Hogy micsoda? – sokkos állapotában éri a másik, talán még nagyobb sokk.

– Hív fertőzése van. Őszintén sajnálom. – mindezt zsebre dugott kézzel.

Biztos nem az első napja a kórházban, felismeri a Timihez hasonló drogosokat, és tudja, többségük így végzi. De miért ő? Miért Timi? Ott ül leizzadva, megdermedve azon a hülye

műanyag fehér lepedőn, a kemény ágyon, és nem érti, miért.

– Ha van bármi családtagja, akit értesíteni szeretne, hogy jöjjön magáért, vagy...

– Nem köszönöm, rendben leszek. – mondja könnyekkel megtelt szemmel.

Lassan leszáll az ágyról, visszhangzó léptekkel kilép a rendelőn, sétál a folyosón, elhalad olyan emberek mellett, akik a legnagyobb nyugodtsággal olvassák a kórház által kipakolt több éves TV műsorújságokat és magazinokat. Normális, nyugodt emberek. Hogy tudnak ilyenek lenni? Hogy lehet ezt az életet élni, választani? Csak sétál, egyenesen. Londonig sétálna, ahova most már, ha eddig nem is, most már, tutira ki akar menekülni.

Csak hunyd be a szemed! Légy nyugodt.

Huszonyolcadik

Sok csaj, sok pia, sok fű, sok kokain, sok heroin, sok tableta! Ez itt a búcsúbuli lista, aminek kötelező lenni, korlátlan számban. És mindenből van is bőven! Egy kocsmának sem nevezhető, lepukkant underground helyen vannak. Timi egy asztalnál ül, kockás ingben, nyakkendőben, kezében egy üveg sörrel, amit lassú kortyonként fogyaszt. Nem szól senkihez, nem beszél senkivel, pedig ő az ünnepelet. Úgy ül ott, AIDS-esen vagy min, hogy senki nem tud róla. A társaság nőállományának több mint fele boldogan leszopná, vagy hagyóná, hogy betegye afféle „jó utat” szándékból, de őt ez már nem érdekli. Leszarja. Ő AIDS-es ők meg nem.

Gabika egy csajjal táncol, szinte már dugnak mindenki előtt. Az orra erősen fehérporos, épp az imént tolt fel egy csikot, és már érzi, hogy ez az ő estéje lesz. Ilyet még sosem csinált. Teljes a káosz. Mindenki részeg. Egy idegen arc ül le Timi mellé koccintani.

- Hallom elmész. – szól hozzá.
- Igen. – közömbös, de barátságos.
- És van, akit bánsz, hogy itt hagyod?

Hoppá! Végszóra betoppan Micu is. Az a kurva! Minden az ő hibája! Boldogan, mosolyogva

---

puszilkózik mindenkivel, ölelkezik és nyal fal minden segget. Még egy sört is adnak a kezébe. Egy vörös póló van rajta, és egy főiskolai szvetterre hasonlító pulóver. Ez most a divat. Angolosodunk.

– Nem, nincs. – válaszol Timi, a legőszintébben.

– Jó utat! Hiányozni fogsz. – tartja az üveget az idegen, hogy koccintsanak.

Kocc. Mosoly. Megvolt, és most takarodj, mert nem ismerünk! Micu odalép Timihez, mosolyog, látszik, hogy előtte bevett valamit és ivott rá. Látszik az az ember szemén, mozgásán, arcán. Az egész mindenén.

– Szia! – köszön és adná a csókot.

Timi feláll, még át is karolja, és hatalmas csókot ad. Zabáld csak a baktériumot!

A zene kurva hangos, szinte bereped az ember feje. Gabika megragadja Timit, feláll vele egy padra.

– Hé, kussoltassátok el egy percre! Mindenki! Haló, kuss legyen! Kösz! – ordítózik, milyen baráti. – Mint tudjátok, barátunk Timike, lassan angol úr lesz! Kívánjunk neki rohadt nagy szerencsét! Kívánjunk neki jó utat! Csapd szét magad!

Minden pohár, üveg a magasban és mindenki egyszerre iszik Timi egészségére. Milyen megható. Milyen közösségi. Gabika az elit cuc-

cok beszerzője, és szerzett valamit. Jobb, mint a heroin és ezt is szűrni kell, a neve meg kit érdekel? Félrehívják Timit, elvégre ő az ünnepelet, kap egy masnival megkötött tüt. Mindenki belövi magát. Mindig van egy utolsó adag! Mindig van ok arra, hogy belödd magad. Timi nem szól egy szót sem, hogy ő végzett ezzel a cuccal, nem ellenkezik, nem fogják le, nem mondja, hogy egy plüssmacinak jobban örült volna. Önként és dalolva szúrja be a névtelen drogot, és milyen jól teszi. Megszűnik a világ, megszűnik a stressz. Csak lenyugszol, és behunyod a szemed. Most újraélik a gyerekkort. Olyan, mint az első, jobb, mint amikor először vagy nővel, jobb, mint amikor két csajjal vagy. Mindennél jobb!

Feledhetetlen buli! Mindenki mosolyog, de mindenki várja, hogy vége legyen a bulinak, aminek bár sosem lenne vége! Olyan ellentmondásos dolog ez, mint a drog. Ahhoz, hogy jól érezd magad, kell, de minél többet használsz, annál rosszabbul vagy, a világ még sötétebb és a sorsod egyre homályosabb, ezért még több kell, hogy jó legyen, de később az egész csak rosszabb lesz. Ki érti ezt? Gabika részegen, belöve egy idegen, afro srácot hoz a hóna alatt.

– Nézd, bazdmeg, ez a srác, nem hiszed el, angol, és mondani akar neked valamit! – szól Timinek gyermekded mosollyal az arcán.

– Hy! – szólal meg az angol.

– Hello. – válaszol Timi.

– I heard that u will go to London. (Azt hal-lottam kimész Londonba.) – kezdi a témát az idegen.

– Yeah.

– And have u got a place to sleep, or have a job? (És van hol laknod, vagy van munkád?)

– No, I not have, but, I'm will get job soon! Yes. (Nincs, de szerzek munkát) – válaszol Timi a nyelvtani hibák széles skálájával.

– What? (Mi?)

– I get job! (Lesz munkám!) – ezt szeretné mondani, ha tudna angolul.

– But, what would you like to do? (Mit szeretnél csinálni?)

– Öhm, I think, I could do well, job. (Nos, úgy gondolom dolgozni.) – vagy valami ilyesmit akart mondani.

– Well, never mind, good luck, I hope u will find yourself out there! (Nos, mindegy, minden jót, remélem, megtalálod magad odaát!) – válaszol az angol és nyújtja a kezét.

Kezet ráznak.

– By. – köszön el Timi az idegentől.

– Bazdmeg, neked tényleg kint a helyed! Egy szót nem értettem abból, amit mond. – mondja Gabika, de nem meglepő egy ilyen hülyétől.

– Pedig érthetően beszélt! – szerénykedik Timi, a pillanatnyi siker hevében.

Talaj-részeg az egész banda, mindenki smárol, a TV tele hányással, dugnak a takarító szekrényben. Micu kitámolyog az utcára, hogy friss levegőt és némi nikotint szívjon. Timi ezt észreveszi, drogos agya kapcsol, itt az idő cselekedni!

– Te függő vagy! – szólal meg kint Micu háta mögött, aki kis híján szívrohamot kap.

– Mind függők vagyunk. – jön a válasz.

– Te már tudod, igaz?

– Micsodát? – vagy nem érti, vagy nem akarja érteni, hogy mit kérdez.

– Hogy mi a függőség. Milyen beteggé válni tőle.

– Ezt mindannyian tudjuk. – válaszol Micu.

– Nem, ezt te tudod igazán. Hogy tehetted? – könnyekkel küszködve áll a lány előtt.

– Mit? – a lány nem érti.

Timi lekever egy pofont, akkorát, hogy a lány hátraesik, és az úttestre fekszik.

– Hogy tehetted? Hogy tehettedél ilyet? – ki-csordul az első könny.

– Megérdemelted! Azt hiszed, nem tudom, hányszor csaltál meg? Remélem húztatok gu-

---

mit, mert ha nem, ő is kurvára halott! – ordít vissza Micu, miközben feláll, és lassan áthát-ról a túlsó oldali járdához.

Sose bízz egy drogosban! Hazudnak, lopnak és elvetik a sulykot, de van, akiben azért nem szabad megbízni, mert tévképzetei vannak! Micu meg volt győződve arról, hogy Timi megcsalja. Többször is, és több lánnyal. Most ott áll a járda túl oldalán és a vadi új droggal belőtt Timire ordít. Lassan elindul az utcán, mint aki jól végezte dolgát. Még a táskájába is benyúl, hogy egy újabb cigire gyűjtson rá. Berakja a szájába, lassú, ide-oda léptekkel elhalad a 100Ft-os Angol Turi mellett. Van egy nagy angol zászló a kirakatban, a fehér rácsok mögött, ami kék-fehér-piros színben villog mint egy stroboszkóp. Durr! Timi oldalról a falhoz vágja, olyan erősen, hogy kiugrik a válla és a földre esik. Ott áll előtte, fel s alá járkálva, miközben a tarkóját fogja. Toporog dühösen, neki már mindegy. Az öklei összeszorulnak, a szeme vérszomjas. Meglendíti a karját: az ökle Micu állkapcsát éri. Vér fröccsen az arcára, az ingére és a szép nyakkendőjére. Nincs mese, megfogja a nyakkendőt és begyűri az ing mögé. Az ne legyen véres. Amit elkezdett folytatja. Űti, zúzza, ordít, sír. Kétségbeesés, bánat és harag keveredik benne egyszerre. Ott villognak az angol zászló színeimben az út szélén.

Amikor a lány a földre huppan, taposni kezdi a hátát. Addig tapossa, amíg ki nem fullad. Az ingén apró vörös pöttyök csorognak le, a homloka gyöngyözik. Lehiggad, szemét behunyja, a levegőt szabályosan veszi. Párát lehel ki.

Biztosan az új drog hatása volt ez is! Ez nem ő! A drog tette ezt vele. A fények vakítanak. Zöld-kék-piros fények. Timi arca a villogásban komorrá, dermedté válik. Felegyenese-dik, megtörli az arcát, a véres tenyerét pedig a nadrágjába keni. Felegyenese-dik, előveszi a nyakkendőjét, kiegyenesíti. A haját megigazítja, oldalra simítja. Letűri az inge ujját, majd újra visszagyűri. Hirtelen minden olyan csendes, csak a fény-tábla zúgása hallatszik. Micu ott fekszik a földön, mozdulatlanul. Csak halk szívdobogása árulja el, hogy életben van.

Nyugodt, lassú léptekkel halad vissza a kocsmába. Senki észre sem veszi, hogy történt bármi is. Mindenki a saját dolgával törődik. Ő leül egy asztalra, ahol jó a hangulat. Röhögnek, koccintanak, egymásra mutogatva storyznak. Ő csak ott ül mozdulatlanul, előre nézve. Az utóbbi hetek, napok alatt ez volt az első és egyetlen tette, amivel bármilyen célt szolgált volna. Rendett tett a fejében. Az asztalon egy magányos korsó hever. Még félig meg van töltve, a hab is leült már. Megfogja kisebesedett, kezével, beleiszik, és azt kívánja, ez ne

---

a valóság legyen. Ez nem is a valóság! Ez az új drog! Ő nem is véres! Nincs is buli. Nem lehet a valóság, ahhoz túl valóságos!

Timi arcizmai megfeszülnek, a pupillája kitágul. Totál beütött a cucc. A dermedt tekintet előre mered. Lenyeli a sört, benyálazza az ajkát és mosolyra derül. Nem a káoszban leli örömét, amit lát. Nem a barátainak nevezett ismerősein, akik jól érzik magukat és megünneplik hogy elmegy. Nem azon, hogy ő leválik tőlük és útnak indul felnőttként. Annak örülnek, hogy elmegy és rövid, álságos kapcsolatuk megszűnik egymással.

Huszonkilencedik

– 450-500-550-600. – számol a kövér elhízott unalmas nő az üvegfal mögött.

Angol fontot számol. A kis zsíros ujjáival pakolja a pénzt a kopott fémtálcára. Timi beváltja minden pénzét, azt, amit ő keresett, és azt is, amit a lakásban talált. Minden forrást fel kell használni! Elveszi a pénzt, mosolyogva megköszöni és begyűri a zsebébe.

Reptér: Világos, tiszta környezet. Steril. Mint ő. A mozgólépcsőn halad felfelé a poggyászával a kezében. Végiggurul a fényes reptéren, tisztára ki van virulva. Csak a szemei vörösek.

A táblákon mindenütt a LONDON feliratot keresi, ragyogó szemmel nézi a gépeket, hátha az egyik az, amelyikkel ő fog repülni. Még sosem ült repülőn. GOOD BYE HUNGARY gondolja magában és mosolyogva adja át a személyi igazolványát. Ezzel a mozdulattal szakít a múltjával, szakít a kétszínű barátokkal, szakít a világgal, ami ismeri őt.

A rendőr elveszi a személyit, bescanneli és felnéz. Egy másik rendőr áll mellé.

– Megkérhetem, hogy fáradjon velem? – szól a rendőr.

– Persze. – és követni kezdi.

Bemennek egy kis szobába.

– Véletlenszerű kézipoggyászsűrés. Kérem, nyissa fel a táskát. – szól a rendőr.

Timi szívéről leesett a kő, nincs nála drog. Felnyitja a táskát, a rendőr gumikesztyűvel felforgatja, és azt mondja „rendben”.

Kösz, anyátokat! A szépen bepakolt táskát, most hogy zárja vissza ugyanúgy, ha szétgörtak mindent? A másik rendőr benéz az ajtón, kihívja az előzőt. Mozgalmas egy nap.

– Várjon, egy pillanat. – int a rendőr Timinek és kimegy.

Csend. Csak a kurva óra kattogása a falon, az hallatszik. Kisvártatva hárman térnek vissza. Bejönnek a szobába, alig férnek el, olyan nagy darabok. Kopaszok, izmosak, az arcuk olyan, mint egy fatuskó.

– Álljon fel! – már nem kér, parancsol, hangjában idegesség.

A másik kettő keze a pisztolytáskán. Timi feláll.

– Forduljon meg! – szól a rendőr.

Nincs mit tenni, megfordul. Kattan a bilincs. Ebből ma nem lesz repülés.

– Mi folyik itt? – kérdezi Timi értetlenül.

– Őrizetbe helyezzük! – tájékoztatja a rendőr a jelenlegi helyzetről miközben veszi elő a karperecet. – Remélem, ismeri a jogait.

– Nem! – válaszol Timi.

– Hát, akkor majd valaki elmagyarázza, de nem én!

– Azt sem tudom, hogy mi ez!

– Jó elég legyen ebből.

– Csak mondják meg, hogy mi ez!

– Súlyos testisértés vádjával adtak ki körözést maga ellen.

A rendőr összefogja Timi kezét, a bilinccsel bénázik. Timi csak néz előre, nem érti.

– Most mi van? – nézi a másik rendőr.

– Nem csattan össze ez a szar. – szól a béna rendőr.

– Ne szarakodj már, nem tudod, hogy kell?

– De tudom, csak, nem akar összeugrani.

Kb 5 percbe telik, mire sikerül. Ez idő alatt Timi szeme egyre vörösebb, szivaccsá drogozott agya kezdi feltenni a kérdéseket. „Ez a valóság? Ha ez a valóság, akkor mi nem az? Mi történt? Mi az, ami megtörtént? A drog tehet mindenről! Nem ő! Ő ártatlan! A lakótársai, akik vették neki a füvet, Micu, aki belötte, az anyja, akitől egész gyerekkorában csak az ivást látta! És még van valami! Az a szar, amit beadtak neki. Ő nem is akarta, hogy belőjék. Nem is akart bulizni! Ő nem tehet erről az egészből! Kiszakította a valóságból.

Timi agya pörög, évek óta először, mialatt rendőrautóba teszik. A kocsi lassan elindul, de nem siet, már nem kell sietni, nincs veszély. A

---

rádió csendesen duruzsol a kocsiban, a Love is in the Air című szám megy. Ahogy haladnak végig a városon, ismerős utcákon és tereken át, ott is, ahol Márk szétkenődött, Timi agya ismét tiszta. A gép felszáll, elhalad a fejük fölött, szárnyával int egyet és eltűnik a felhők között. Könnycsepp csordul le a szeméről, megtörve realizálja a helyzetét. Lassan, némán, csak a szája mozgásán olvasható le a gondolat, mert csak erre tud gondolni.

Csak hunyd be a szemed! Légy nyugodt.

Utószó és köszönet

Ajánlom ezt a történetet azoknak, akik azt mondják, sosincs késő, és mindig újra lehet kezdeni. Nem lehet! Ez sajnos tény és meg kell barátkozni vele. Nem lehet visszakozni, nincs restart, csak egyszer járjuk végig az utat, bármilyen is legyen az. Szolgáljon-e történet tanulságként, melynek drága hősei a beláthatatlan úton valahol megpróbáltak visszafordulni, valamit ki akartak javítani, ami egykor elromlott, félresiklott, ám mikor rájöttek, hogy nem lehet, csak mélyebbre csúsztak és az út még göröngyösebbé vált. Tanulj tőlük! A történetben szereplő személyek és események zömét valós emberek és valós történések inspirálták, azonban a karakterek teljes egésze és az események sorrendje, súlya eltérhet a valóságtól! Hogy melyik része az, amely íróasztalon született, és melyik történt meg valójában, azt minden további nélkül az olvasóra bízom!

Ha úgy érezné valaki, hogy nem kapta meg azt amire vágyott, nem tanult a történetből, nem érezte azt, hogy van értelme elolvasni a regényt, csak tegyen annyit, hogy megbecsüli azt, amit az élet ad neki, törekszik a jóra és átadja másoknak.

Köszönöm szüleimnek, hogy életem első napjától kezdve óvnak és a helyes utat mutatják!

Külön köszönöm a segítségét Voronkó Verának. Tanácsai, segítségnyújtásai és, támogatása, nélkül nem készülhetett volna el ez a könyv!

Köszönöm Soós Dórának a segítséget, hogy rávilágított a hibákra és támogatott!

Köszönöm tanáraimnak segítségüket, tanácsaikat, mind szakmai, mind baráti tekintetben!

Köszönöm a Kós Károly Művészeti Szakközépiskolának, hogy szakmai tudást, megannyi élményt és kedves emléket adott!

Köszönöm barátaimnak, és azoknak az ismerőseimnek, akik inspiráltak, biztattak és érdeklődéssel figyelték a könyv készülését, ami lehet kiborító, megrendítő és egyáltalán nem közönségi.

Köszönöm az olvasónak, aki kitartóan és sokszor homlokát ráncolva olvasta rövidke történetemet.

Timit azon a napon láttam utoljára, amikor kijelentette: Holnap új életet kezdek.

Vélemények, gondolatok

Írás közben sok gondolatom, ötletem támad, amit szeretek valahová leírni, hogy azt később újraolvasva fel tudjam eleveníteni érzéseimet, véleményemet. Az utóbbi pár oldal nem szolgál mást, mint azt, hogy mindenki leírhassa saját gondolatát.

Lehet ide írni, firkáni, rajzolni!

Valahol a főváros közepében van egy lakás. Ebben a lakásban él egy hat főből álló társaság. Közvetlen betekintést nyerhetünk mindennapjaikba, ismerettségeikbe, rendszeres alkohol és kábítószerfogyasztásaikba és abba, hogy milyen módon készülnek fel a felnőtt életre. Ezt mind olyan közvetlen elbeszélésben, hogy könnyen érezhetjük azt, hogy mi magunk is ott állunk, a beszélgetések fültanúi vagyunk. A központi szereplő, Timi, akinek megismerését, magánéletét és egyre lejjebb süllyedését figyelhetjük meg, 12 napon át, miközben lakótársai folytatják az egymást kizsigerelő, kicsinyes konfliktusokkal átítatott életüket. Ahogy egyre jobban megismerjük hétköznapi tevékenységeiket, joggal tesszük fel a kérdést: Vajon hová tarthat ez a látszólag céltalan élet?

